

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓๐๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

๑ ยิ่งเป้าให้เข้าสู่

ภูษามหาหลาย

วันนี้ชาติเสียหาย

เพราะบ่แก้คนดู

๑ สำคัญยิ่งกว่าแก้จุดใด

แก้ประชาธิปไตย

คนให้ชื่อจริงใจ

แก้กฎได้ไปแท้

จุดหมาย

มากู้

ตั้งเป้า แลนา

กลับให้มีธรรม

จริงจริง

บ่แก้

เป็นหลัก สำคัญแฮ

ชั่วครั้งชั่วคราว

แก้ปัญห การเมือง แก้ทุกคน คือเป้าแท้

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

เผยแพร่โดย
๒๖ กย. ๒๕๕๘

ผลิตโดย

เรือนแหลมพู ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 ม.3 ต.โคกเดื่อ อ.โพศาลี
จ.นครสวรรค์ โทร.08-7318-2458
08-7306-9368

จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
โทร. 02-375-8520 02-733-6670

ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย
เพื่อสิ่งแวดล้อม
ประโยชน์ - ประหยัด - ลดการใช้สารเคมี

น้ำยาขัดห้องน้ำ

เพชรภูไพร

ผสมน้ำสกัดชีวภาพ

ฆ่าและกำจัดดีควาย

ห้องน้ำสะอาด กำจัดกลิ่นไม่พึงประสงค์
กลิ่นสดชื่นเพราะไอโซนจากการย่อยสลายของจุลินทรีย์
ไม่เป็นอันตรายต่อผิวและทางเดินหายใจ
ใช้ง่าย สะดวก

นัยปก

แก้ปัญหาคารมือง แก้ที่คน คือ เป้าแท้

(๑) สัจจะนั้นต่างรู้
“คนไม่เห็นแก่ตน”
แต่ใจไม่เชื่อผล
คนหากลตกิเลสแล้ว

(๒) คนทำไม่ไม่ยอม
ธรรมะเลิศสุดดีล้ำ
แต่คนก็บ่นำ-พายุอยู่
เพราะบ่ศึกษาให้

(๓) สัมมาทิฎฐิแล้ว
ธรรมะพุทธปฏิบัติ
ทุกกรรมทุกกิจวัตร
หากศึกษาแม่นยำ

(๔) ยิ่งสั่งคมอยากได้
มาบริหารชาติที่
แต่ก็ไม่เห็นมี
ไฟแต่อื่นจึงซ้ำ

(๕) ยิ่งเป้าให้เข้าสู่
ภูษาติมหาหลากหลาย
วันนี้ชาติเสียหาย
เพราะบ่แก้คนกู๋

(๖) สำคัญยิ่งกว่าแก้
แก้ประชาธิปไตย
คนให้ชื่อจริงใจ
แก้กฏได้ไปแท้

(๗) ดียาวต้องแก้ที่
คนจักชื่อสละตน
เพราะบรรลุมรรคผล
ปฏิรูปศาสนาให้

ทั่วทุกคน
ยอดแท้
ธรรมะเล่า
แค่น้อยก็ถดถอน
ในธรรม
นึกได้
นั่นแล
ถ่องแท้พุทธธรรม
จะชัด
สะดวกแท้
ลตกิเลส ได้ंना
จักรู้ความจริง
คนดี
เถอะน้ำ
คนไฟ ธรรมเลย
เพราะเพี้ยนเป้าจริง
จุดหมาย
มากรู้
ดั่งเก่า แลนา
กลับให้มีธรรม
จุดใด จริงจริง
บ่แก้
เป็นหลัก สำคัญแฮ
ชั่วครั้งชั่วคราว
ตัวคน
ตลอดได้
ทิฎฐิ สัมมาเฮย
สะอาดบ้างพอหวัง.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒ กันยายน ๒๕๕๘

แก้ปัญหาการเมืองแก้ที่คน คือ เป้าแท้

ใคร ๆ ก็ชมว่าท่านนายกฯ ลุงตุ้มไม่ได้ไปแบบดีแต่พูดอย่างเดียว แต่ลุงตุ้มพกพาเอาเศรษฐกิจพอเพียงนำขึ้นเครื่องบินไปด้วย การเดินทางของคณะนายกฯ ที่มีแค่ ๑๕ คน จึงไปกันแบบซื้อตั๋วนั่งเครื่องบินโดยสารไม่ได้ใช้เครื่องบินทั้งลำ “บินตรง” ไปเอง อย่างนายกฯ ที่ผ่านมา ทำให้ประหยัดเงินภาษีประชาชนได้มากมาย และตั้งใจไปทำงานเพื่อชาติบ้านเมืองล้วน ๆ ไม่มีธุรกิจอะไรแอบแฝงซ่อนเร้น **ภาวะความเป็นผู้นำและผู้พาทำของลุงตุ้มได้เป็นตัวอย่างที่ดีซึ่งมีค่ามากกว่าคำสอน**

การสามารถจับขบวนการเมืองบี้ม! ทั้งชายเลื้อยเหลืองและผู้จุดชนวนระเบิดได้ ย่อมเรียกความเชื่อมั่นทั้งในและต่างประเทศ การจัดการทั้งนายตำรวจและนายทหารใหญ่ นอกแก็กดี หรือการใช้ ม.๔๔ ถอดยศนักโทษชายหนีคดีที่รัฐบาลเลือกตั้งไม่กล้าทำ และการเดินหน้าดำเนินคดีทั้งแพ่งและอาญาเรียกกร้อค่าเสียหายหลายแสนล้านบาทจากแก๊งโง่งมในเมืองในคดีจำนำข้าวก็ดี รัฐบาลย่อมได้รับความนิยมนำขึ้นจากประชาชนที่ไม่อยากเห็นการปฏิวัติแล้วเสียของเหมือนทุก ๆ ครั้งที่ผ่านมา

และถ้าจะให้ดียิ่งกว่านั้นหากเดินหน้า **“ปฏิรูปตำรวจ”** ได้อีกด้วย ก็จะช่วยให้ตำรวจดี ๆ กลับมาเป็นที่พักพิงของพี่น้องประชาชนได้อย่างสมเกียรติ ตำรวจของไทย คำว่า **“รัฐตำรวจ”** กดี หรือ **“รัฐประชานิยม”** กดี จะได้เปลี่ยนกลับมาเป็น **“ประชาธิปไตย”** ที่แท้จริง ซึ่งยอมไม่มีวันที่รัฐบาลเลือกตั้งยุคไหน ๆ จะทำได้ นอกจากรัฐบาลที่เป็นความหวังครั้งสุดท้าย ที่ประชาชนมีศรัทธาและพร้อมให้ความสนับสนุนอำนาจรัฐอย่างที่ไม่เคยมีมา ซึ่งก็จะมีส่วนดึงเศรษฐกิจให้ดีขึ้นตามมาด้วยเมื่อความเชื่อมั่นในด้านต่าง ๆ ได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

ถึงอย่างไรก็ดี แม้จะฆ่าเท่าไร ๆ เชื้อชัวกั๊ไม่มีวันสูญพันธุ์หรือหมดไปได้ง่าย ๆ ถ้าไม่สร้างภูมิ-ด้านทานทางศีลธรรมและคุณธรรมขึ้นมาให้แก่ประชาชน ได้มีจิตใจที่แข็งแรง แต่ถ้าในวงการพระศาสนา มีแต่พวกไสยศาสตร์และเดรัจฉานวิชา เช่น เณรแอ หลวงปู่เณรคำ หรือสมิทั้งหลายที่

ร่ำรวยด้วยการหลอกลวงผู้คนให้ลุ่มหลงเมามอบูญเมมาสวรรค์ แล้วเข้ามาเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณให้สังคม เราก็คงพัฒนาการอะไร ๆ ไม่ได้ เพราะขนาดไวยวัจกรที่อยู่ใกล้ ๆ ชิด ๆ เจ้าอาวาสแค่ปลายจมูก ก็ยังโกงเงินประชาชนเป็นหมื่น ๆ ล้าน แล้วเอามายกย้ายถ่ายเททำบุญให้วัดของตัวเอง

ในรายการวิถีอารยธรรม เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๘ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ฟันธงว่าเมืองไทยจะไปรอดหรือไม่รอด ก็เพราะ

“...บ้านเมืองทุกวันนี้เอาตมาว่าดีขึ้นเยอะ มันแย่มาก ๘๓ ปีแล้วที่แย่มาก การเมืองที่ว่าต้องรับใช้ประเทศกลับใช้ประเทศเป็นแดนขี้ขี้ขี้ยา ตอนนี้เป็นคุณของประเทศที่ คสช.มารัฐประหารจนได้ รัฐลาธิปไตยไป ที่ทำได้เพราะจิตคนมีแนวโน้มเห็นด้วย การรัฐประหารครั้งนี้จึงสวยงามที่สุด ไม่มีอะไรกระเพื่อมเลย มวลชนที่ให้การสนับสนุนเห็นด้วยเป็นเครื่องชี้บ่งว่า เป็นรัฐลาธิปไตยเต็มที่แล้ว ถ้าคราวนี้ไม่จัดการเรื่องธรรมะนะไม่มีโอกาสแล้ว และเอาตมาเห็นว่าเมืองไทยจะไปไม่รอด เพราะ..

“ศีลธรรมคือศีลธรรมคุณธรรมคือความเป็นเอกในความเป็นมนุษย์ แต่ถ้าปล่อยความเป็นเอกให้เป็นเชื้อร้าย (เช่นโรคเอดส์) เอาไว้ จะทำให้ประชาชนรวมทั้งผู้บริหารด้วยอ่อนแอไปด้วยกันหมด กลายเป็นโรครุมิด้านทานทางศีลธรรมต่ำ” (ถูกอธิบายมุขนิยาม-ปริโภคนิยาม-ทุนนิยมครอบงำได้ง่าย ฯลฯ)

คำว่าอ่อนแอหรือแข็งแรงก็คือ “จิตใจ” คนเมื่อจิตใจไม่แข็งแรงก็อ่อนแอหมด **หากไม่จัดการที่คน** ทำให้คนมีจิตใจเปลี่ยนแปลงมีจิตใจแข็งแรงด้วยศีลธรรมและคุณธรรมให้ได้

จะแก้ปัญหาเศรษฐกิจ สังคมหรือปัญหาอะไรก็ตาม ต้องแก้ไขที่คนให้มีธรรมะ มีความเสียสละ มีความลดกิเลส

การแก้ปัญหาอะไรก็แล้วแต่ ไม่ว่าจะเป็นการเมือง การศึกษาหรืออื่น ๆ ไດ ถ้าสิ่งเหล่านั้นไม่แก้ที่คนให้ลดกิเลสทั่วประเทศไม่ได้!....”

☸ ● จริงจัง ตามพ่อ

• จำนวน •
**คนบ้านนอก
 บอกกล่าว**

ปีนี้จังหวัดต่าง ๆ ททยอยส่ง **ผู้นำชนบท** ไปรับการฝึก **ผู้นำ** ที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรีตลอดปี คนบ้านนอกอย่างผมได้พบผู้นำบ้านนอกเป็นประจำ มีทั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายกองค้การบริหารส่วนตำบล นายกเทศมนตรี ในหลักสูตร ๔ วัน ๔ คืน แม้จะไม่มีชั่วโมงที่เกี่ยวกับการเมืองอยู่เลย ก็มักจะมีคำถามเสมอ ๆ เช่น

“รัฐธรรมนูญที่เสียเงินเสียเวลาร่างกันมาถูกคว่าไปแล้ว ถ้าถูกคว่าอีกจะอย่างไร จะแก้อย่างไร ? “เมื่อไรการเมืองของเราจะพัฒนาเสียที ไม่ต้องมีการปฏิวัติรัฐประหาร ไม่ต้องฉีกรัฐธรรมนูญกันเรื่อย ๆ ?”

“เราคิดอะไร” ฉบับนี้ขอยืนยัน **“การแก้ปัญหาการเมือง แก้ที่คน คือเป้าแท้”**

ในฐานะที่ผมโชคดีกว่าคนอื่น เคยเป็นมาหมดทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทั้งจากการแต่งตั้งและจากการเลือกตั้ง มีประสบการณ์มาครั้งแล้ว ครั้งแล้วว่า ต้องแก้ที่คนเป็นเป้าหมายแท้

จะแก้รัฐธรรมนูญ แก้ประชาธิปไตย แก้กฎเกณฑ์ใด ๆ ก็แก้ได้ชั่วคราวเท่านั้น

“สำคัญยิ่งกว่าแก้	จุดใด	จริงจริง
แก้ประชาธิปไตย	บ่แก้	
คนให้ชื่อจริงใจ	เป็นหลัก	สำคัญแะ
แก้กฎได้ไปแท้	ชั่วคราว	ชั่วคราว”

ถ้าจะให้ได้ผลยิ่งต้องปฏิรูปศาสนาด้วย โดยเฉพาะศาสนาพุทธ

“ปฏิรูปศาสนาให้ สะอาดบ้างพอหวัง” **๒**

► **คิดคนละชั่ว**

แรงรวม ชาวหินฟ้า

วิมานที่เคยติดเคยหลงอยู่เก่ายังไม่ได้ล้าง
 ยังไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าตัวเองยังติดอยู่ ต้องช็อก ๆ ๆ... บำเรอมัน
 ยังมีเจ้าสำนักมาสร้างวิมานใหม่เลิศลอยมอมเมา
 เป็นวิมานสวรรค์ชั้นฟ้าหลอกซบซ้อนเข้าไปอีก

► **ขาดกทันยุค**

ณวมพุทธ

โลกนี้จะพินาศ เพราะมหาชนพากันประมาท
 ประพฤติแต่ต่อธรรม(ความชั่วร้าย) ตายไปแล้วก็แอด้อยู่ในอบาย
 ทำให้เทวโลก(โลกของคนใจสูง)แทบว่างเปล่า

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓๐๓ เดือน ตุลาคม ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปลก : แก้ปัญหาการเมืองแก้ที่คน คือ เป้าแท้	สไมย์ จำปาแพง
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจัง ตามพ่อ
5	คุณนิตคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาคอย	บรรณาธิการ
10	สี่สั้นชีวิต (อัมพาพันธ์-ณัฐวรรณ อมรวานิชย์)	จำลอง
21	เปิดยุคบุญนิยม	ทีม สมอ.
26	การ์ตูน	เก้าสมัย ใหม่เสมอ
28	คิดคนละซั้ว	วิสูตร
34	ลูกอโศกชะงักงันโลกกว้าง	แรงรวม ชาวหินฟ้า
37	หยั่งฟ้าทะเลดิน	ฟ้าสาง
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	ดังนั้น วิมุตตินิยม
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
52	ชาดกทันยุค	สมณะโพธิรักษ์
56	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน?)	ณวมพุทธ
59	เวทีความคิด	พิมพ์วิฑูร์ ชูโต
60	เชื่ออย่างพุทธ	นายหนูนดี
62	จากใจถึงใจ	ณวมพุทธ
63	เรื่องสั้น	สำนักพิมพ์ก้านแก่น
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	จิตต์สุรีย์
70	แค้นคิดก็หนาว...วี	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	นายชิง วินเทอร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ฟอด เทพสุรินทร์
78	กตिकाเมือง	ล้อเกวียน
80	ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากิต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนธิ น้อยอินดี
สุเสรี สิประเสรีชู
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนธิ น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

ก้านแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งตามนัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์ก้านแก่น

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

ได้ข้อสรุปว่าแบงก์พันกินไม่ได้
ธนบัตรใบละก็ร้อยก็กินไม่ได้
ทำให้ปลง ได้เห็นสังขารชีวิตว่า
เมื่อตาย เอาอะไรไปไม่ได้สักอย่างเดียว
สิ่งที่ตามไปได้ มีแต่บุญและกรรมเท่านั้น
ตั้งแต่นั้นมาก็ตัดสินใจกินเจตลอดชีวิต

พระที่ให้ศีล...มิได้ละวางอาหาร
ที่ปรุงจาก “เลือดเนื้อ-ชีวิตของสัตว์ร่วมโลก”
พุทธศาสนิกชนก็ได้เฉลียวใจถูกคิดถึงศีลที่รับมา...

“ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมา
ทิยามิ” เริ่มด้วยศีลข้อแรก และตามด้วย ข้อ ๒
ข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๕

เสียงก้องกังวานจากศาลาธรรมซึ่งเนืองแน่น
ด้วยพุทธศาสนิกชนที่มาวัดตามปกติในวันเสาร์-
อาทิตย์ และวันหยุดต่าง ๆ ส่วนวันอื่น ๆ ต่างก็
ไปทำงานซึ่งทั้งข้าราชการพนักงานห้างร้านเอกชน
ทำงานส่วนตัว ฯลฯ ต่างจึงมีภารกิจทั้งสิ้น

เมื่อรับศีลแล้ว จบกิจพิธีกรรม พุทธศาสนิก-
ชนก็หมดภาระหน้าที่อันพึงมีต่อศาสนาในวันนั้น
กระนั้นหรือ?

พระที่ให้ศีล “ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขา-
ปะทัง สะมาทิยามิ” ก็ฉันทัดดาหารที่ปรุงด้วย
“เลือดเนื้อสัตว์อันเนื่องมาจาก..ปาณาติปาตา”
ญาติโยมทั้งหลายที่มาวัดและรับศีล”ปาณาติปาตา
เวระณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ” ไปจากวัด ก็ยัง

มิได้ละวางอาหารที่ปรุงจาก “เลือดเนื้อ-ชีวิตของ
สัตว์ร่วมโลก” โดยมิได้เฉลียวใจถูกคิดถึงศีลที่รับ
มา...ตั้งปฏิญาณตนนั้นมีเนื้อหาสาระอย่างไร และ
ตนควรยึดถือปฏิบัติอย่างไร จึงจะถือว่าได้รักษา
ศีลปฏิบัติธรรมข้อนี้ได้ถูกต้องบริบูรณ์ตามธรรม

น่าจะคิดว่าทำไมหนอ แต่ปัญหาตรรกพิวเฟิน
มนุษย์ผู้มีปัญญารอบรู้รอบโลกจึงมีอาจหยั่งรู้ได้
ยากแท้หยั่งถึงจริงหนอ

ศีล ๕ ที่ชาวพุทธรอบรู้ สวดท่องได้คล่องปาก
นั้น ลองสงบจิตใจทบทวนตามความจริงว่าตนเอง
ปฏิบัติได้จริงก็ข้อ และส่วนที่ยังไม่ได้ปฏิบัตินั้น
ด้วยเหตุสุดวิสัย...ปฏิบัติไม่ได้ หรือเพราะเหตุใด
ศาสนาทุกวันนี้มิได้แค่ศึกษาเรียนรู้เท่านั้นหรือ
มิได้แค่ “อภิปราย” สำแดงความปราดเปรื่อง
ปรัชญาวิชาการศาสนาประสาโลกย์เท่านั้นหรือ?

☞

สวดอภิธรรม-เห็นธรรม?

ผมเป็นชาวพุทธ ศรัทธาธรรม นับถือพระสงฆ์ ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบโดยทั่วไป แต่เมื่ออ่านข่าว นสพ.มติชนรายวัน ๑๓ ก.ย.นี้ข่าวพระวัดเขื่อนขันธ์ ต.อรัญญิก อ.เมืองพิษณุโลก จัดพิธีเผาศพสุนัข หลังจากตั้งศพจัดพิธีสวดพระอภิธรรม ๓ คืนแล้ว ก่อนเผาก็มีการทอดผ้าบังสุกุล ถวายปัจจัย กรวดน้ำด้วย ต่างกันแต่่าไม่มีการไหว้ศพและไม่ได้เผาเมรุเดียวกับคน ไม่เข้าใจว่าท่านทำอย่างนี้ เพราะอะไร

- ชาวพุทธ ธรรมดา พิษณุโลก

☞ มองโลกให้สดใสใส่ภาสสถาพร มองได้ ๒ นัยครับ นัยแรก ในสถานะของศิษย์ตถาคตผู้เห็นธรรมและมุ่งศึกษาแสวงหาความหลุดพ้นทุกข์ คิดจะเอาศพมาน้อยธรรมดาเป็นสื่อสาระธรรมะ สอนพุทธศาสนิกชนให้มีดวงตาเห็นธรรมด้วยของจริงไม่ต้องอิงนิยาย นัยที่สอง ในสถานะของศิษย์ตถาคตด้วยศรัทธาปสาทะถึงกับสละชีวิตทางโลก มาครองเพศบรรพชิต ศึกษาธรรมะในเชิงปริยัติ ปฏิบัติธรรมตามรูปแบบตาม ๆ กันมา แต่ยังไม่อาจหลุดพ้นวังวนโลกเก่าได้ จะด้วยเหตุใดก็อยู่ที่กรรม...การกระทำของท่านเอง

กัณฑ์ศรี-ส่วย

ยุคนี้ เรื่องด่านเรื่องส่วยกำลังดัง ทั้ง ๆ ที่เรื่องนี้มีมานานแล้ว เป็นเรื่องธรรมดาในวงราชการไทยที่ประชาชนแสนจะเอือมระอา ยุคไหนก็แก้ไขไม่ได้ หวังว่ายุคทหารยึดอำนาจครองเมืองนี้แหละจึงจะซ้ำแหละขบวนการนี้ให้สิ้นซากได้ ต้องใช้อำนาจพิเศษ ใช้กระบวนการธรรมดา กว่า จะสืบสาวเอาความกันถึงเข้าคุกได้ มันยากเย็นเหลือเกิน แค่เรื่องส่วย ตม.ต้นสังกัดยังไม่ลงดาบเอง เอาแต่โทษนะก้องเมือง

- คนไท เหลือทน กทม.

☞ ข้าราชการยุคนี้ต่างกับยุคก่อน ที่คำนึงถึง คักดิ์ศรี “ข้า-ราช” จึงมุ่งหน้า “ทำการ” รับใช้แผ่นดิน ประชาชน ด้วยความซื่อสัตย์เสียสละสุด ความสามารถ พึงพอใจค่าตอบแทนที่ได้รับ มิได้คิดฉ้อฉล ประพฤติมิชอบด้วยประการทั้งปวง หัวหน้าหรือผู้นำหน่วยงานคือหลักสำคัญขององค์กร ที่จะนำองค์กรไปในทิศทางใด บริสุทธิ์สะอาด หรือมีมลทินด้วยบุคลากรส่วนหนึ่ง ชาวบ้านที่รู้เห็นเรื่องนี้ใครเล่าจะเสนอหน้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับรู้เห็นเป็นพยาน เพราะนอกจากจะเป็นภัยแก่ตัว และครอบครัวแล้วยังต้องเสียสละเงินทอง เวลา อีกต่างหาก เพราะกว่าคดีจะเสร็จสิ้นสุด ใช้ว่าเพียงวันสองวัน เริ่มแต่ให้การเป็นพยานในชั้น สอบสวนที่สถานีตำรวจ เป็นพยานในชั้นศาลซึ่งอาจเลื่อนหลายนัด บางคดีพยานเดินทางไปศาลก็แสนยากเย็น เพราะอยู่ไกล และระหว่างการดำเนินคดีหากผู้ต้องหา-จำเลยมีอิทธิพลก็จะถูกข่มขู่รังแกรบกวนสารพัด บ้างคุกคามไปถึงครอบครัวด้วย นอกจากพนักงานสอบสวน เจ้าของคดีเอาใจใส่ดูแลปกป้องคุ้มครองพยานดี ก็นับว่าโชคดีไป

ดังนั้น เรื่องการปราบส่วยไม่ใช่เรื่องยากอย่า “มือถือสาก ปากถือศีล” ดังที่นิยมยึดถือกันสำคัญที่หัวหน้าหน่วยงานคนเดียวเท่านั้นแหละ ถ้า “ใจซื่อมือสะอาด” เพียงแค่นี้ก็ราบเป็นหน้ากลอง ที่กล้าพูดอย่างนี้เพราะเคยเป็นสารวัตรใหญ่มาแล้วหลายปี และปฏิบัติการมาแล้วด้วย ตำรวจในสังกัดของตัวเอง...ก่อนอำลาชีวิตราชการที่รักเมื่ออายุ ๔๗ ปี

เมื่อตำรวจทำหน้าที่ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” แท้จริง “ประชากรราษฎร์” ก็อยู่เย็นเป็นสุขครับ

ยังโดนเหมือนเดิม

นั่งรถตุ๊กจากหมอชิตไปอำเภอหนึ่งของจังหวัด

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

นครสวรรค์ ก่อนจะลงจากรถได้ลองถามโซเฟอร์
ดูว่า สถานการณ์เป็นอย่างไหลังจากย้ายรถดู
จากใต้ทางด่วนมาที่หมอชิต ดำเนินกิจการ
ถูกต้องแล้ว ยังโดนอยู่ไหม โซเฟอร์เล่าอย่าง
อึดอัดว่า ก็ต้องจ่ายเหมือนเดิม แล้วร่ายยาวให้ฟัง
ผ่านตรงนั้นก็ใช่ (เอ่ยชื่อป้อม) ผ่านไปถึงตรงโน้น
อีกก็ใช่ และบอกอีกหลายจุด จ่ายตั้งแต่ตัวอำเภอ
ไปจนถึงกรุงเทพฯ เราเสนอว่าแจ้งไปที่ทหารใหม่ละ
เห็นว่ามีหน่วยรับเรื่องร้องเรียนอยู่นะ โซเฟอร์
บอกว่าขึ้นทำอย่างนั้นตำรวจจะหาเหตุหาเรื่อง
จนไม่ได้วิ่งรถอีกนะสิ ต้องจ่ายอมไปแบบนี้แหละ
สรุปแต่ละคันที่มาเข้าวินรถตู้ถูกหักเดือนละ ๒,๐๐๐
บาท รถตู้ทั้งหมดมี ๑๕ คัน ตกเดือนละ ๓๐,๐๐๐
บาท จัดสรรจ่ายไปแต่ละด่าน...

• ผู้โดยสารเศร้าใจ

☞ *ตำรวจประจำด่านก็มีหน้าที่ยืนมิชอบ
ปฏิบัติตามใบสั่งของต้นสังกัด ส่วนต้นสังกัดจะ
ปฏิบัติการต่อไปอย่างไรนั้นก็เป็นการกิจผูกพัน
แต่ละสังกัดและสำนึกของตน!*

วินมอเตอร์ไซค์..หัวใจหลอมมาก

เรื่องตือยากเล่า... นำหมอน หัวหน้าวินชอย
อ่อนนุช ๔๙ มีรายได้ไม่มากนัก แต่เห็นผู้สูงอายุมี
ปัญหาสุขภาพ ไม่สะดวกในการเดินทาง จึงชวน
สมาชิกวินให้บริการคนชราฟรี ที่แรกสมาชิกไม่
เห็นด้วย เพราะกังวลค่าน้ำมันที่เพิ่มขึ้น นำหมอน
จึงอาสารับผิดชอบค่าใช้จ่ายสำหรับบริการฟรีนี้

ใหม่ ๆ ลูกค้าสูงวัยไม่กล้าใช้บริการฟรี แต่
นำหมอนชี้แจงว่าบริการด้วยความเต็มใจ ไม่หวัง
สิ่งตอบแทน เห็นลุงป้าตายายเป็นเหมือนคนใน
ครอบครัว เพราะอยู่ในชุมชนนี้มาตลอดชีวิต
หลังจากเริ่มบริการนี้มา ๒ ปีแล้ว ปรากฏว่าไม่มี
มอเตอร์ไซค์คนไหนเบิกคาร์ถจากนำหมอนเลย

ลุงวิชัย ลูกค้าวัย ๖๙ ผู้รับบริการฟรีคนหนึ่ง

กล่าวว่า ถูกคะยั้นคะยอจึงใช้บริการ เพราะรู้สึก
ไม่ดีที่นั่งรถฟรี “คนขับส่วนใหญ่มีครอบครัว เขา
ต้องหาเข้ากินค่า” ลุงวิชัยมีปัญหาการทรงตัว
และการเคลื่อนไหว แต่มีความจำเป็นต้องไปจ่าย
ตลาดเองสัปดาห์ละหลายครั้ง จึงรู้สึกขอบคุณใน
ความเอื้อเฟื้อมีน้ำใจของคนขับ และเสียใจที่ไม่มี
อะไรจะตอบแทน สิ่งเดียวที่ทำได้คือให้ศีลให้พร

บรรดาวินมอเตอร์ไซค์กล่าวว่าไม่ต้องการสิ่ง
ตอบแทน แค่ได้รับพรจากคนเฒ่าคนแก่ก็เพียงพอ
แล้ว และรู้สึกภูมิใจที่สามารถช่วยเหลือคนใน
ชุมชนได้

ป่าฉนวน บุญชื่น วัย ๗๗ เป็นลูกค้าประจำ
เพราะต้องไปหาหมอยกกลับตาคู่ และดีใจที่มีคน
นึกถึงคนเฒ่าคนแก่ แทนที่จะมองเป็นภาระ

นำหมอนมีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าในพลัง
แห่งการให้โดยไม่มีเงื่อนไข การทำความดีเป็นวิธี
หนึ่งที่จะส่งพลังดี ๆ ให้แก่คนอื่น ส่วนตัวเขาเอง
การให้ช่วยเติมความหมายให้แก่ชีวิต สอนให้เขา
ไม่เห็นแก่ตัวในการแสวงหาความสุข

บริการนี้ช่วยให้วินมีชื่อเสียงดี คำเล่าลือ
ชมเชยทำให้มีลูกค้ามาใช้บริการมากขึ้น บางคน
นำอาหารมาฝากเนื่อง ๆ

นำหมอนให้ความช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ
เขาและสมาชิกวินช่วยกันหาทุนให้ผู้เดือดร้อนใน
ชุมชน โดยรวบรวมเงินคนละ ๑๐๐ บาทต่อเดือน
เพื่อช่วยงานศพในชุมชน “เราควรให้เท่าที่ให้ได้
ไม่นั่งรอจนกว่าจะสามารถทำทุกอย่างให้ทุกคนได้
ค่อยๆ ลงท้ายเราอาจไม่ได้ทำอะไรให้ใครเลย”
(จาก The ride of their lives)

• ป้าแซม ชื่นชม

☞ *ความเอื้อเฟื้อเกื้อกูลแผ่พูนเพิ่ม
สั่งสมเสริมสังคมสมบูรณ์ยิ่ง
เมตตาธรรมค้ำจุนร่วมเย็นจริง
ไม่ทอดทิ้งวัยชราพึ่งพากัน*

☞ ussnaetham

สาเหตุหนึ่งที่ว่าร่างรัฐธรรมนูญ
เพราะ สปช. หลายคนไม่เห็นด้วย
ที่เปิดทางให้ “คนนอก” เป็นนายกรัฐมนตรี

สปช.คว่ำร่างรธน.

**‘สายทหาร-จังหวัด’
เทไม่รับ 135 ต่อ 105
‘บวรศักดิ์’ ชี้มีใบสั่ง**

“บวรศักดิ์” เข้มยืนยัน “คว่ำ รธน.” หลัง สปช. “สายทหาร-จังหวัด” เทไม่รับร่าง รธน. 105 ต่อ 135... (text continues with details of the vote and the committee's stance)

ลงมติร่างรัฐธรรมนูญ		
ไม่รับ	รับ	งดออกเสียง
135	105	7

โรดแมปร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่

- ต.ค.58 ▶ ตั้งกรรมาธิการ รธน. 21 คน ใน 30 วัน
- ม.ย.59 ▶ ร่าง รธน. ใน 180 วัน
- ม.ย.-ป.ย.59 ▶ กำปรยานใน 45 วัน (หรืออาจขยายออกได้อีก)

เข้าสู่กระบวนการ
✓ รัฐธรรมนูญ

เข้าสู่กระบวนการ
✗ ร่างรัฐธรรมนูญ

นายกรัฐมนตรีอาจมี น.44
ที่มา: ส.ส.ท. 11/2558

ใน “เราคิดอะไร” ฉบับเดือนที่แล้ว ผมทำนายทายทักผิดไป ทำนายว่ารัฐธรรมนูญที่ร่างใหม่จะผ่านสภาพัฒนาการเมือง ไม่ใช่ผมคนเดียวที่ทายผิด นักวิเคราะห์การเมืองส่วนใหญ่และสื่อมวลชนจำนวนมากทำนายผิดเหมือนผม

ที่ทายว่าต้องผ่านแน่ ๆ เพราะสปช. (สภาพัฒนาการเมือง) มาจากการแต่งตั้งของ คสช. (คณะรักษาความสงบแห่งชาติ) น่าจะตามใจ คสช. ผ่านร่างรัฐธรรมนูญ เพื่อมีการออกเสียงประชามติต่อไป และมีการเลือกตั้งโดยเร็ว สาเหตุหนึ่งที่ว่าร่างรัฐธรรมนูญเพราะ สปช. หลายคนไม่เห็นด้วยที่เปิดทางให้ “คนนอก” เป็นนายกรัฐมนตรี

ก่อนจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญคณะที่แล้ว อาจารย์บวรศักดิ์ อุวรรณโณ ประธานยกร่างฯ ได้โทรศัพท์ไปชวนผมขอให้ผมรับเป็นกรรมการด้วยคนหนึ่ง โดยท่านกับผมไม่รู้จักเป็นการส่วนตัวมาก่อน ไม่เคยพบกัน ไม่เคยโทรศัพท์ถึงกัน ท่านใช้เวลาทาบตามผมนาน ในที่สุดผมก็ขอบคุณท่านที่นึกถึงผมและปฏิเสธไป

อย่างน้อย

ที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี ผมมีงานประจำ ต้องทำอยู่ตลอด คือ การฝึกอบรมผู้นำและการจัดหลักสูตรล่างพิชิต เมืองกาญจน์กับเมืองกรุง ก็อยู่ไกลกันถึง ๑๕๐ กิโลเมตร และเหตุผลที่สำคัญซึ่งผมไม่ได้เรียนให้อาจารย์บวรศักดิ์ทราบ คือ รัฐธรรมนูญอาจช่วยให้การเมืองดีขึ้นบ้าง ดีขึ้นเพียงเล็กน้อย เป้าสำคัญอยู่ที่ตัวคน คือ นักการเมือง

ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะรับตำแหน่ง เพราะเงินเดือนเยอะ มีสิทธิพิเศษต่าง ๆ มากมาย

ยิ่งผลออกมาว่าร่างรัฐธรรมนูญถูกคว่ำ ผมยิ่งมั่นใจว่าผมตัดสินใจปฏิเสธนั้นถูกต้องแล้ว

เมื่อร่างรัฐธรรมนูญถูกคว่ำไป สปช. ๒๐๐ คน และกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ ๓๖ คน ต้องพ้นจากหน้าที่ นายกฯ และหัวหน้า คสช. คือ พลเอกประยุทธ์ จะต้องตั้ง สมาชิกสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ (สปท.) ๒๐๐ คน และคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญใหม่ ๒๑ คน (ขณะเขียนต้นฉบับอยู่นี้ผลยังไม่ออกมาว่าใคร

ได้รับแต่งตั้งเป็นอะไรกันบ้าง)

รัฐบาลคสช.จะอยู่บริหารประเทศต่อไปอย่างน้อย ๒๐ เดือน ตามสูตร ๖ + ๔ + ๖ + ๔ คือยกร่างรัฐธรรมนูญใหม่ ๖ เดือน ทำประชามติ ๔ เดือน ทำกฎหมายลูก ๖ เดือน และเข้าสู่กระบวนการเลือกตั้งอีก ๔ เดือน

พลเอกประยุทธ์ฐานะนายกรัฐมนตรีและหัวหน้า คสช. ต้องคัดเลือกคนที่มีความเหมาะสมจริง ๆ มาทำหน้าที่ อย่าล่อยตัวเหนือความรับผิดชอบ

สหรัฐ ฯ ทำตัวเหมือนเป็น “เจ้าพ่อประชาธิปไตย” ต่อต้านการปฏิวัติยึดอำนาจในทุกประเทศทั่วโลก แต่คราวนี้คนอเมริกันกลับสนับสนุนการปฏิวัติในประเทศสหรัฐ ฯ เสียเอง

จากการสำรวจความคิดเห็นดังกล่าว ตัวเลขผู้สนับสนุนการปฏิวัติในสหรัฐ ฯ จะออกมามากหรือน้อย ก็ทำให้ชาวโลกมีงง เพราะไม่มีใครคาดมาล่วงหน้าว่าประเทศที่เป็นแม่แบบประชาธิปไตยมากกว่า ๒๐๐ ปีจนฝังรากลึก ที่จะมีชาวอเมริกันคิดสนับสนุนการปฏิวัติในประเทศตัวเอง

งยังขึ้นไปอีกเมื่อถามว่า “จะให้การสนับสนุน

กองทัพที่ลุกขึ้นมาปฏิวัติไหม”

จำนวนคนอเมริกันที่สนับสนุนการปฏิวัติยิ่งเพิ่มมากขึ้น ผู้ตอบสนับสนุนการปฏิวัติมากถึง ๔๓ % และผู้ตอบว่าไม่สนับสนุนมีเพียง ๒๙ %

ผมนึกถึงเมื่อตอนที่ผมได้ทุนไปเรียนที่สหรัฐ ฯ ครั้งแรกเมื่อประมาณ ๔๕ ปีก่อนโน้น อาจารย์รัฐศาสตร์ชาวอเมริกันถามนักศึกษาทั้งหมดในห้องว่า ระบบการปกครองแบบไหนที่ดีที่สุดในโลก ทำให้ประชาชนกินดี อยู่ดี นักศึกษาทั้งห้อง

ซึ่งมีนักศึกษาอเมริกันและนักศึกษาต่างชาติ (รวมทั้งผมด้วย) ตอบเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า “ระบบการปกครองประชาธิปไตยที่มีการเลือกตั้ง”

อาจารย์บอกว่า “ผิดหมด” ที่ดีที่สุดคือการปกครองแบบเผด็จการที่มีผู้เผด็จการทั้งเก่งทั้งดี ๔๕ ปีผ่านไป วันนี้ชาวอเมริกันเห็นตรงกับอาจารย์คนนั้น

จะอย่างไรก็ตาม ต้องยืนยันว่า คนสำคัญกว่า “ระบบ” แน่นนอน จะเห็นด้วยในวันนี้หรือรอดูต่อไปก็ได้

๒

Could a coup really happen in the United States?

43% of Republicans could imagine supporting a military coup in the United States

ภาพ yougov.com

การเมืองเป็นเรื่องสำคัญของทุกประเทศในโลก เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายนที่ผ่านมาข่าวที่ทำให้ชาวโลกงุนงงตาม ๆ กัน คือ บริษัทสำรวจวิจัยทางอินเทอร์เน็ตของสหรัฐ ฯ เผยแพร่ผลสำรวจความคิดเห็นของคนอเมริกัน ในประเด็น “การปฏิวัติจะเกิดขึ้นในสหรัฐ ฯ ได้จริงหรือ” ผลสำรวจปรากฏว่าชาวอเมริกัน ๑ ใน ๓ ยืนยันจะให้การสนับสนุนการปฏิวัติ ถ้ากองทัพสหรัฐ ฯ ปฏิวัติโค่นล้มรัฐบาลพลเรือนที่บริหารประเทศอยู่ในขณะนี้

สี่ สัน ชีวิต

ทีม สมอ.

เจ้าของห้างผ้าโชคดี

บริษัท แอ็ดเวลนครศรีธรรมราช จำกัด

บริษัท อัมพาพันธ์ จำกัด

บริษัท อมรวานิश्य จำกัด

บริษัท โชคดีเอสเตตกรุป จำกัด และในเครือโชคดีกรุป

โรงแรมเมืองนคร

อัมพาพันธ์ อมรวานิश्य ณัฐวรรณ อมรวานิश्य

● สองแม่ลูกเมืองนครฯ ผู้เข้าถึงหัวใจแห่งการให้... ●

* ปัญหาเหมือนน้ำ ยังไง ๆ มันก็ต้องมีทางไหลไปจนได้ *

พี่ต้องละการเบียดเบียน ต้องปิดประตูกรรมก่อน
ถ้าพี่ยังกินเนื้อสัตว์ก็เหมือนยังจำวานให้ฆ่าเขาอยู่ ยังไปเบียดเบียนเขาอยู่
พี่ก็เปิดประตูกรรมรับกรรมมาตลอด

คนยากจนบางคนรู้สึกชาติความยากลำบาก จึงช่วยเหลือคนอื่นเสมอด้วยความเห็นอกเห็นใจ คนยากจนบางคนเมื่อร่ำรวยแล้ว จึงพยายามแบ่งปันเพื่อแบ่งเบาภาระความยากลำบากของผู้อื่น คนบางคนไม่เคยยากจนเลย และมีน้ำใจเกื้อกูลผู้อื่นไม่ล้นสุด เพราะรู้ว่าทรัพย์สมบัติที่มีมากมายเป็นทรัพย์สมบัติในโลกนี้เท่านั้น สิ่งที่จะติดจิตวิญญาณตนไปได้ทุกภพทุกชาติคือกรรม

คุณอัมพาพันธ์ อมรวาณิชย์ เป็นคนเคยจน ที่มีจิตคิดจะให้อยู่เสมอ เธอมีกิจกรรมเพื่อสังคมมากมาย ขณะนี้กำลังเขียนหนังสือ **“กว่าจะเป็นอัมพาพันธ์”** ภายใต้การดูแลของ The Best Book เมื่อพิมพ์เสร็จแล้วจะแจกไปตามทัตถสถาน โรงเรียน และสถานที่ต่าง ๆ อีกกิจกรรมหนึ่งที่ทำมา ๓ ปีแล้ว คือการแจกอาหาร ซึ่งบุตรชายคือ **คุณณัฐวราธรณ์** เป็นผู้ริเริ่ม ทั้งคุณแม่และคุณลูกบอกเล่าเรื่องราวเหล่านี้ไว้ดังนี้

ขอให้พี่ช่วยเล่าชีวิตตอนเด็ก:

พี่เกิดในครอบครัวที่ยากจนมาก มีพี่น้องทั้งหมด ๑๑ คน พี่เป็นคนที ๖ ได้เรียนหนังสือแค่ ป.๔ เท่านั้น แม่ตาบอด พ่อเสียชีวิตตั้งแต่พี่อายุได้แค่ ๖-๗ ขวบเท่านั้นเอง หลังจากพ่อเสียชีวิตแล้ว พวกเราที่ยังเล็ก ๆ ก็ลำบากมากเลย

พอจบ ป.๔ พี่ก็ต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว แม่ทำอะไรไม่ได้นะ โดยสภาพที่ตามองไม่เห็นน้อง ๆ ก็ต้องเรียนหนังสือ พี่เองต้องพับถุงกระดาษบ้าง รับจ้างตักน้ำบ้าง แยกถั่วงอกที่แม่เพาะไว้ไปขายบ้าง ก็ทำทุกอย่างแหละ ตอนเด็กๆ ต้องคุ้ยเขี่ยหากระป๋องนมชั้นตามถังขยะ เอาไปล้างในคลอง แล้วไปขายให้ร้านกาแฟ ๕ ใบต่อหนึ่งสลึง สมัยนั้นข้าวสารลิตรละ ๖ สลึง ต้องหากระป๋องให้ได้ ๓๐ ใบจึงจะได้ข้าวสารมา ๑ ลิตร ยากจนขั้นแค้นสาหัสเลยคะ ต้องเรียกว่าเรารู้สัมผัสกับความยากจนสุด ๆ ต่ำกว่าจุดที่เรียกว่าศูนย์

กับข้าวหลักอย่างเดียวของครอบครัวแม่ฉวีพร มินประภา คือน้ำปลา... ธรรมชาติของความลำบากได้หล่อหลอมเรามาจนทุกวันนี้

พีธีเริ่มกิจการต่าง ๆ ปีตอนไหนคะ

ตอนอายุ ๒๐ ปี ตอนนั้นพ็อยู่กับพี่ชายที่ภูเก็ท แล้วก็แต่งงาน สามี่ขับรถตุ๊ก ๆ ในตัวเมืองภูเก็ท เป็นคนยากจนเหมือนกัน ะตาศีวิตทำให้เรามาเจอกัน ความที่เราลำบากมาตั้งแต่เล็ก ๆ มันสอนให้เรารู้คะ แม่สอนเราตลอดว่าชีวิตต้องสู้ ก็บากบั้นต่อสู้กันมา อยู่กันมา ๔-๕ ปี ก็ยังไม่มีอะไรดีขึ้น เราก็พยายามดิ้นรน

เมื่อมีลูกชาย ๑ คน เราก็ชอบหิวกันไปอยู่กรุงเทพฯ เพื่อแสวงหา “โอกาส” สามี่สมัครเป็นคนขับรถที่โรงงานโรซ่า ได้เงินเดือนเดือนละ ๑,๘๐๐ บาท ตอนที่สามี่ไปส่งชอลตามทีต่าง ๆ มีจ้งหะหนึ่งได้ไปสำเพ็ง ก็ได้เห็น “โอกาส” คือการค้าขาย เพราะแกเป็นลูกคนจีน แกก็เกิดความคิดว่า เราน่าจะค้าขายอะไรสักอย่างเพื่อมีช่องทางทีดีกว่าการเป็นลูกจ้างเดือนละ ๑,๘๐๐บาท แต่เราไม่มีทุน จะทำอย่างไร

เราก็ยกเครื่องซั๊กผ้ากับทีวีขาวดำไปทีโรงรับจำนำสุขสวัสดิ์ ได้เงินมาสี่พันบาท นั้นแหละคะ

คือจุดเริ่มต้นของธุรกิจ จากเงินสี่พันบาทในตอนนั้นนะคะ ตอนนี้เป็นธุรกิจหลายร้อยล้านแล้วคะ

ต้องผ่านอุปสรรคต่าง ๆ

เราพบอุปสรรคเยอะมากจนชินคะ แม่ปลุกฝังรากฐานการสู้ชีวิตมาตั้งแต่เล็ก ๆ แล้ว เราอาจจะเลือกเกิดไม่ได้ แต่เราเลือกทีจะเป็นอะไรก็ได้ ความจนไม่ใช่กรรมพันธุ์ ความจนไม่ใช่มรดกตรงนี้แม่สอน แม่สอนให้สู้คะไม่ให้ถอยคำว่าเหนื่อยแม่ไม่เคยสอนให้สะกด คำว่าท้อแม่ไม่เคยสอนแม่สอนให้สู้อย่างเดียว เพราะเราเลือกเกิดไม่ได้ แม่ปลุกฝังและธรรมชาติสอนให้เรารู้ เรามองไปข้างหน้าอย่างเดียว ไม่เคยมองข้างหลัง ลิงทีผ่านมาคือประสบการณ์ ความจนความลำบากเป็นประสบการณ์ ตอนเล็ก ๆ นี้กับข้าวหลักอย่างเดียวของครอบครัวแม่ฉวีพร มินประภา คือน้ำปลาตราหริยญทอง เรากินน้ำปลาเป็นกับข้าวหลักอย่างเดียวคะ ธรรมชาติของความลำบากได้หล่อหลอมเรามาจนทุกวันนี้ เรารู้้อย่างเดียว

ได้ข้อสรุปว่าแบงก์พันกินไม่ได้ ธนบัตรใบละก็ร้อยก็กินไม่ได้
ทำให้ปลง ได้เห็นสังขารชีวิตว่า เมื่อตาย เราเอาอะไรไปไม่ได้สักอย่างเดียว
สิ่งที่ตามเราไปได้ มีแต่บุญและกรรมเท่านั้น ตั้งแต่นั้นมาก็ตัดสิ้นใจกินเจตลอดชีวิต

ถ้าถามเราเจอวิกฤตใหม่ เราเจอมามากมาย จนชินกับคำว่าวิกฤต แต่สิ่งที่ผ่านเข้ามา พี่มองว่ามันเป็นเพียงบททดสอบของธรรมชาติ ว่าเราจะผ่านมันได้มั๊ย เราก็ผ่านมาได้ตลอด เราไม่ได้มองว่ามันเป็นอุปสรรค เราว่ามันเป็นตัวสร้างปัญญา ทุก ๆ อุปสรรคที่เข้าคือตัวปัญญาที่มาเติมเต็มให้เราได้เรียนรู้ในสิ่งที่เราไม่รู้ แล้วเราก็ค่อยๆ แก้ปัญหาไป ในมุมมองของพี่

ตั้งแต่เล็กๆ มา แม่สอนให้มองปัญหาเหมือนน้ำ ยังไง ๆ มันก็ต้องมีทางไหลไปจนได้ แม่ตาบอดมองไม่เห็น แต่แม่มีปัญหา แม่จะยากจน ไม่ได้เรียนหนังสือ แต่แม่มีคติสอนใจลูก จนพวกเราซึมซับได้ แม่หล่อหลอมเราจนตกผลึกด้านความคิดและต่อสู้อาจนถึงปัจจุบัน จนมีธุรกิจของตนเองหลายร้อยล้าน แต่ปัจจุบันตัวเองก็ยังจบแค่ ป.๔ อยู่

ป.๕ ก็เป็นแค่ใบเบิกทาง จริงๆ แล้วประสบการณ์และผลงานมากกว่าระดับดอกเตอร์อีกนะ กั๊ว ๆ ที่พี่ก็ลำบากมาตลอด ตอนนี่แทนที่จะเอาเงินไปเสพสุขไปบำเรอตนเอง กลับเอามาแบ่งปันให้คนอื่น ๆ ตรงนี้มีจุดเริ่มต้นยังไงคะ

เริ่มมาจากเมื่อ ๓ ปีที่แล้ว สามีพี่เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง พี่พยายามรักษาท่านทุกวิถีทาง แต่มะเร็งก็คร่าชีวิตท่านไป ได้ข้อสรุปว่าแบงก์พันกินไม่ได้ ธนบัตรใบละก็ร้อยก็กินไม่ได้ มันทำให้พี่ปลงได้เลย พี่ได้เห็นสังขารชีวิตว่า เมื่อตาย เราเอาอะไรไปไม่ได้สักอย่างเดียว สิ่งที่ตามเราไปได้ มีแต่บุญและกรรมเท่านั้น ตั้งแต่นั้นมาพี่ก็ตัดสิ้นใจกินเจตลอดชีวิต

ความจริงที่กินมังสวิรัตมายี่สิบกว่าปีแล้ว กินเฉพาะวันเกิดและวันพระ พอเห็นสามีเสียชีวิตด้วยโรคร้ายไข้เจ็บอย่างนี้ เห็นสังขารว่าเอา

บางคนเห็นเป็นอาหารเจก็ไม่ยอมกิน เราก็เพียรพยายามต่อไป อยากให้เขาทานเจ
เพราะทานเจหนึ่งมื้อ หมิ่นชีวิตรอดตายแล้ว
ตอนเริ่มแรกเราต้องใช้ความพยายามมากกว่าจะแจกหมด ๕๐ กล่อง

อะไรไปไม่ได้จริง ๆ ที่ตัดลีนทานเจทันที เลิกกินเนื้อสัตว์ เลิกเบียดเบียนมันตลอดชีวิต และเราเห็นว่าสิ่งนี้เป็นความจำเป็น เราแต่ละคนไม่รู้หรือกว่าเสียบัญญัติที่เราทำมา มันหมดไปตั้งแต่เมื่อไหร่ยังงี้ ก็หันกลับมามองตนเองว่าเสียบัญญัติเราเหลือเท่าไร สิ่งที่ต้องทำลำดับแรกคือเติมเสียบัญญัติ พี่บอกตัวเองว่าต้องละการเบียดเบียนต้องปิดประตูกรรมก่อน ถ้าพี่ยังกินเนื้อสัตว์ก็เหมือนยังจ้ำจวนให้ฆ่าเขาอยู่ ยังไปเบียดเบียนเขาอยู่ พี่ก็เปิดประตูกรรมรับกรรมมาตลอด

พี่ไม่กินเนื้อสัตว์เลยตลอด ๗ ปีมา
เซลล์ก็พลัดเปลี่ยนหมดแล้วนะคะ อยากทราบว่าจุดเริ่มต้นที่พี่แจกอาหารเป็นยังงี้

บริเวณหน้าห้างเป็นแผนกสินค้าทั่วไป วันหนึ่งลูกชายมาบอกว่าแม่ ลูกอยากทำโรงงานตรงนี้ แม่จะอนุญาตมั๊ย ก็บอกเขาว่า เอาสิลูก ลูกชายชอบทำอาหาร เขาก็ทำแกงเขียวหวาน แกงส้ม ทำโน่นนี่นั่นแจกที่โรงงานหน้าห้าง เราก็มาคิดว่า เอ้...เราก็ตั้งใจกินมังสวิรัตตลอดชีวิต แล้วเราให้ตั้งค์ลูกไปตลาดจับจ่ายซื้อปลา ซื้อไก่ ซื้อหมู ฯลฯ มาทำกับข้าวในโรงงาน มันก็เหมือนเราจ้ำจวน

ให้เขาฆ่าสัตว์เหล่านั้นเอง รู้สึกไม่สบายใจเลย เราไม่กิน แต่ให้ตั้งค์ลูกไปซื้อ ไปตลาด ไปเบียดเบียนชีวิตสัตว์เหล่านั้น จึงบอกลูกว่า แม่ขอหน่อยได้ไหม อาหารที่แจกนี่ขอเป็นอาหารเจได้มั๊ย ไม่มีเลือดเนื้อได้มั๊ย ลูกบอก โอเค แล้วแต่แม่ ก็เลยไปจ้างสถานธรรมอี่เหลียน ท่าศาลา ทำอาหารเจมา ที่แรกวันละ ๕๐ กล่อง เป็นอาหารเจอย่างดีเลยนะ และขึ้นป้ายไว้นิลว่า ที่นี่มีอาหารเจแจกทุกวัน บางคนพอเห็นเป็นอาหารเจก็ไม่ยอมกินแล้ว เราก็เพียรพยายามต่อไป เพื่อให้ผู้คนกินอาหารเจ จุดประสงค์คือไม่ยอมให้ผู้คนเบียดเบียนสัตว์โลกไปมากกว่านี้ อยากให้เขาทานเจ เพราะทานเจหนึ่งมื้อ หมิ่นชีวิตรอดตายแล้ว ในความรู้สึกของพี่นะ แต่เราต้องใช้ความพยายามมากกว่าจะแจกหมด ๕๐ กล่อง

เราก็มาคิดว่าจะทำยังงี้ดีที่จะให้โดนใจคนที่มารับอาหารแจก ก็เริ่มทำไข่เจียว ข้าวไข่เจียวทรงเครื่อง ทอดให้เขาเห็นที่หน้าร้านเลย ไข่โฮ...ข้าวไข่เจียวตอนนั้น ๕๐ กล่องไม่พอ ๑๐๐, ๒๐๐, ๓๐๐ กล่องก็ยังไม่พอเลย แต่ที่นี้การทอดไข่ตรงนั้นกระทบการค้าของพี่ คือเราขายผ้า ไข่ละอองของน้ำมันปลิวไปทั่ว และพี่เองซึ่งเป็นคน

เดือนหนึ่งก็ไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท วันละประมาณห้าพันบาท ที่แจกเป็นเงินก็วันละสองพันแล้ว

ทอดก็ป่วยก่อนเพื่อน เพราะไอน้ำมันที่เราทอดวันละ ๒๐๐-๓๐๐ ฟอง ก็มาคิดใหม่ เปลี่ยนเป็นข้าวไข่ต้มผสมน้ำพริกเจ ทำไปทุกวัน ๆ ก็กลัวเขาจะเบื่อ น้ำพริกเจ พอดีได้รับความเมตตาจากเจ้าของร้านข้าวมันไก่ เขามาสอนวิธีหมูนข้าวแบบมังสวิรัต ทำให้ข้าวมีรสชาติกลมกล่อม ก็เลยมาจบที่การแจกข้าวมันไข่ต้มนี้แหละ สูตรเดิมทุกวัน เลิกใส่น้ำพริก เพราะข้าวมันมีรสชาติกลมกล่อมอยู่แล้ว และมีไข่ต้มอีกใบหนึ่ง

นอกจากแจกอาหารแล้ว พี่ก็แจกเงินอีกคนละ ๒๐ บาท คือการทำบุญตามหลักของศาสนาพุทธ เรานะคะ เราให้ครบค่ะ ทั้งข้าว น้ำ ของหวาน พี่แจกขนมปังปีบวันละ ๒ ปีบ และก็มีกาแฟสุขภาพ ทุกคนจะได้มีสุขภาพแข็งแรง เพราะถ้าอยากให้คนอื่นมีสุขภาพแข็งแรง เราก็ต้องแข็งแรงก่อนค่ะ คือเห็นผู้ยากไร้ที่มารับอาหารนี้ บางคนมือใช้ได้ข้างเดียว บางคนเป็นอัมพฤกษ์ เราก็นึกถึงตอนที่เราลำบาก เราไม่ได้รับโอกาสแบบนี้ พอเราได้ให้โอกาสแก่คนเหล่านี้ เราก็สุขใจมากค่ะ

ค่าใช้จ่ายในการแจกอาหาร

เดือนหนึ่งก็ไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนห้าหมื่นบาทค่ะ วันละประมาณห้าพันบาท ที่แจกเป็นเงินก็วันละ

สองพันแล้ว ช่วงเวลาที่เร แจกแต่ละวันคือประมาณสิบเอ็ดโมงถึงเที่ยง หยุดเฉพาะวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันที่ห้างปิด

สิ่งที่พี่ทำมาต่อเนื่อง แจกทุกวัน ไม่รู้สึกเบื่อ บ้างหรือคะ อะไรทำให้พี่มันคงอยู่ได้

ความสุขใจค่ะ อะไรที่ทำแล้วรู้สึกสุขใจ นั่นแหละทำให้ชีวิต ลูกชายบอกว่า อะไรที่แม่ทำแล้วสุขใจ แม่ก็ทำไปเถิด นี่เราก็กู้มาจนขึ้นปีที่ ๔ แล้วแต่มาตั้งระเบิดระเบือตอนข้าวไข่เจียวนี้แหละ ที่จริงตอนแจกอาหารเจ เราก็กู้มาเป็นปีด้วยความพยายามที่จะให้คนละ เล็กการเบียดเบียนข้อสำคัญคุณอย่าลืมว่าวันละ ๓๐๐ กล่อง ๑ คนต่อ ๑ กล่อง หมายความว่า สามล้านชีวิตรอดตายแล้วคะในมือนั้น มันเป็นบุญใหญ่ มันเป็นเสบียงบุญที่เราอุทิศให้แผ่นดิน

นอกจากทำตงนี้แล้ว พี่ยังทำอะไรอีกคะ เห็นพี่เป็นกรรมการอยู่หลายแห่ง

พี่เป็นนักปลูกพลัง เป็นพวก motivate ผู้หญิงมือหนึ่งของประเทศไทย อยู่ในสังกัดอาจารย์ศุภกิจรุ่งโรจน์ เป็นบอร์ดการเรียนของพี่ในสถาบันระดับประเทศและระดับโลก พี่ถือว่าการให้ทาน

สิ่งที่เยาวชนสมัยใหม่ขาดแคลนมากที่สุดคือจิตสำนึก ไม่ใช่ความรู้ จิตสำนึกในบุญคุณบุพการี จิตสำนึกรู้คุณของสังคม และจิตสำนึกรู้คุณของแผ่นดิน

ทางปัญญาเหนือกว่าการให้ทานทั้งปวง พี่ไปพูด
ทุกที่ ไม่ว่าจะที่ทัณฑสถาน เรือนจำ โรงเรียน
มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ไปให้ทานทางปัญญา
อย่างน้อยก็ให้ประสบการณ์จากชีวิตของพี่ ให้
เยาวชนหรือนักศึกษารุ่นหลังๆ ได้รู้ว่าคนที่ไม่
มีโอกาสเรียนและสามารถโตได้มาถึงตรงนี้ได้
เขาได้กำลังใจจากไหน

พี่พยายามปลูกจิตสำนึก เพราะว่าสิ่งที่
เยาวชนสมัยใหม่ขาดแคลนมากที่สุดคือจิตสำนึก
ไม่ใช่ความรู้ จิตสำนึกในบุญคุณบุพการี จิตสำนึก
รู้คุณของสังคม และจิตสำนึกรู้คุณของแผ่นดิน
อันนี้สำคัญมาก พี่พยายามไปให้ตรงนั้นนะคะ
ไปให้ทานทางวาจา ใช้วาจาเป็นธรรมทาน และให้
ทานทางปัญญาให้เยาวชนของประเทศ เพราะอนาคต
อยู่ในมือพวกเขา พี่จึงขอทำงานตรงนี้เป็น
การให้ทานแก่สังคมและแผ่นดินมากกว่า
ไม่ได้ไปทำเพื่อมีค่าพูด ตรงนี้ไม่มีคะ

ความจนมีประโยชน์อะไรบ้างไหมคะ

ความจนสอนให้เราอดทน ไม่ขี้เกียจ สอนให้สู้
ให้มองไปข้างหน้า เมื่อวานมันผ่านมาแล้ว
เรามองไปข้างหน้าอย่างเดียว แม่บอกว่าอย่ามองแต่

เมื่อวาน เมื่อวานมันจบแล้ว ให้มองไปข้างหน้า
ให้สู้ คนเราเกิดมาเพื่อสู้ ไม่ใช่ถอย แม่บอกตลอด

ชีวิตสบายแล้ว แค่อุเลกิจการนิดหน่อย
ก็โอเคแล้ว ยังไงก็อยู่บนกองเงินกองทอง
แล้วทำไมพี่ยังทำงานหนัก ภาดูแลคนยากจน
ทำโน่นทำนี่เพื่อสังคมอย่างนี้

ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ก็แค่พอมีพอกิน พี่ถือว่า
ถ้าพี่อยู่เพื่อตัวเอง พี่อยู่ได้แค่สิ้นใจ
แต่ถ้าอยู่เพื่อสังคมและคนทั่วไป พี่อยู่ได้ชั่วฟ้าดิน
นี่เป็นสัจธรรมอย่างที่เราเรียนแล้วว่า เห็นสามิเสียชีวิต
เอาอะไรไปไม่ได้เลย คนเราถ้าตายไป สิ่ง
ที่อยากให้ผู้คนนึกถึงเราคืออะไรคะ
ตรงนี้ที่แม่ผมเชียร์ มีนประภาพลุกฝังไว้ให้
แม่พี่ตาบอดนะคะ เป็นผู้หญิงจน ๆ
ไม่มีการศึกษาได้ปลุกฝังให้ลูกสำนึก
ในคุณแผ่นดินที่ต้องตอบแทนแผ่นดินเกิดนครศรีธรรมราชคะ

เราเห็นผู้คนมาคุย เขี่ยถังขยะหน้าห้าง
พยายามหาสิ่งมีค่า เช่น ขวดน้ำ หรืออะไรก็แล้ว
แต่ที่ขายได้ พี่นึกถึงตัวเองที่เคยไปคุยเขี่ยหาเศษ
อาหาร และกระป๋องนมข้น นี่คือแรงบันดาลใจ
อันยิ่งใหญ่ อาจจะไม่มากมายสำหรับเรา
ก็ดูแลกันไป ช่วยเหลือสังคม และถ้าสังคมนครศรี-

เห็นตัวอย่างของสามีที่มีโรคมาก เพราะท่าน enjoy eating และ no exercise ไม่ออกกำลังกาย แต่ที่ปฏิบัติตรงกันข้าม พี่กินแต่ผักผลไม้ กินธรรมชาติและออกกำลังกายสม่ำเสมอ ทำอย่างนี้มาไม่ต่ำกว่าสามสิบปีแล้ว ปัจจุบันอายุ ๖๑ ไม่เคยเจ็บป่วยเลย

ธรรมชาติ พี่ก็ติดด้วย เพราะที่อยู่ในสังคมนคร-ศรีธรรมราช ข้อสำคัญ ถ้าแผ่นดินนี้ พี่ก็ติดด้วย เพราะพี่ทำธุรกิจอยู่บนผืนแผ่นดินนี้ นี่คือการสำนึกคุณแผ่นดิน

พี่ไม่รู้สึกอยากทานแทนชีวิตวัยเด็กที่อด ๆ อดยาก ๆ เลยหรือคะ เพราะตอนนี้อะไรก็ได้เต็มที่

ไม่เลย พี่เห็นตัวอย่างของสามีที่มีโรคมาก เพราะท่าน enjoy eating และ no exercise ไม่ออกกำลังกายเลย แต่ที่ปฏิบัติตรงกันข้าม พี่กินแต่ผักผลไม้ กินธรรมชาติและออกกำลังกายสม่ำเสมอ ทำอย่างนี้มาไม่ต่ำกว่าสามสิบปีแล้ว ปัจจุบันอายุ ๖๑ ไม่เคยเจ็บป่วยเลย กินอาหารตอนเที่ยง และเติมน้ำเปล่าประมาณวันละ ๕ ลิตร เรื่องป้องกันนี้จะใช้เงินและเวลาน้อยกว่าการรักษา ข้อสำคัญพี่ไม่มีเวลาป่วยค่ะ เราจะหวังให้ใครช่วยคะ ตนต้องช่วยตนค่ะ แต่เมื่อไหร่ที่เราใช้คำว่ารักษา นั่นเราป่วยแล้ว

แล้วพี่ไม่มีกลิ่นอยากกินบ้างหรือคะ อย่างที่เขานิยามกันว่าอันนั้นอร่อยอย่างนี้ อันนี้ดี

อย่างนั้น อาหารปรุงแต่งในมุมมองของพี่ เป็นยังไงคะ

ถ้าเรายังยึดติดรสชาติ เราก็ต้องรู้ว่าส่วนที่รับรสนั้น จริง ๆ ยาวประมาณ ๑๐ เซนติเมตรนั้น จากลิ้นถึงคอหอย เลยจากนี้ไปมันไม่รู้สึกแล้ว เราบอกตัวเองว่าเราเป็นสัตว์ประเสริฐ แล้วทำไมไปยึดติดรสชาติและอาหารปรุงแต่งล่ะ ธรรมชาติสร้างมาไม่ให้อึดติดการปรุงแต่งค่ะ รสชาติมันเป็นภาพที่เราสร้างขึ้นมาก่อน เราต้องอยู่กับธรรมชาติอย่างไม่ต้องปรุงแต่ง ก็เลยที่อยากกินอร่อยนั้น พี่คิดว่าพี่หลุดจากตรงนั้นแล้ว พี่ไม่รู้สึกว่าอยากกินหุฉลาม อยากกินเบ็ด อยากกินข้าวมันไก่หรืออะไรอย่างนั้นเลย เราหลุดจากตรงนั้นแล้ว เราไม่ไปเบียดเบียนเขาอีกเลย

พี่กินวันละมือ ไม่ปรุงแต่งเลย เป็นอาหารเพื่อสุขภาพ มีข้าวกล้อง เมล็ดธัญพืชและผักกับข้าวของพี่ก็มีผักสด ๑ จาน กินผักสดนำร่องไปก่อน เพราะถ้าได้ส่วนต้นของเราจะดูดซับธาตุอาหารที่ไม่ปรุงแต่ง พี่ทงก็เป็นที่ธรรมชาติของพี่ทง ไม่ใส่อะไรที่มีรสชาติเลย ที่ทำแบบนี้เพราะว่าพี่อายุ ๖๑ ปีแล้ว และต้องทำงานเยอะมาก ก็เลยต้องเซฟสุขภาพ ต้องดูแลไต ดับ

ในวันนี้สิ่งใดที่แม่ทำแล้วมีความสุข แม่ทำไปเลย
แค่คิดว่าจะให้ แม่ก็มีความสุขแล้ว
เราอาจจะมีเงิน มีข้าวของเยอะแยะมากมาย แต่สิ่งหนึ่งที่เราซื้อไม่ได้คือความสุข

ณัฐวรรณ อมรวานิชย์
บุตรชายคุณอัมพาพันธ์

อวัยวะทุกส่วนในร่างกายด้วยธรรมชาติ กินอาหารแค่วันละมื้อ แม่จะหิวบ้างก็ฝึกลองกิน เรากินเพื่ออยู่ ไม่ได้อยู่เพื่อกิน

พี่ทำยังไงถึงกินมือเดียวได้ง่าย

พี่ทำมานานแล้วค่ะ เกือบ ๒๐ ปีแล้วมั้ง ที่หันมากินมือเดียวได้ง่ายเพราะรู้ว่าร่างกายคนนั้นไม่ควรกินอึดเกินไป ถ้าเราปล่อยให้ร่างกายเกิดความหิวบ้าง มันจะเป็นเรื่องดีที่ทำให้รู้ว่าความหิวโหยเป็นยังไง ไม่ใช่ตามใจปาก ยิ่งกินมากยิ่งมีโรคมาก พี่เองกินอาหารธรรมชาตินี้ไม่ป่วยเลย อายุปุนนี้แล้ว อวัยวะภายใน เช่น ตับ ไต เราใช้งานเขาหนักมาตั้ง ๖๑ ปีแล้ว เราต้องเซฟเขาแล้วจะรถยนต์ยังต้องยกเครื่อง ยังมีการเซฟเลย แต่พี่ร่างกายมนุษย์ ทางไหนที่เราจะเซฟได้ ต้องทำจะได้อยู่กับลูกหลาน อยู่กับโลกนี้ จะได้ทำบุญทำทานเต็มเลียบัญญาให้มากที่สุดค่ะ นี่คือความตั้งใจของผู้หญิงคนนี้

ชีวิตที่เหลืออยู่ก็เพื่อให้มากกว่า พี่ก็เป็นคนธรรมดา ๆ ที่เข้าถึงลัทธิธรรมเท่านั้น ชีวิตก็แค่นี้มามือเปล่าก็ไปมือเปล่า แต่สิ่งที่ทิ้งไว้อย่างที่เรียนเมื่อสักครู่ว่าอยู่เพื่อตัวเองก็อยู่แค่สนใจอยู่เพื่อคนทั่วไปหรือเพื่อแผ่นดิน ชื่อเสียงเราอยู่ไปชั่วฟ้าดิน

รู้สึกยังไงบ้างคะกับสิ่งที่คุณแม่ทำ

คุณณัฐวรรณ : แม่มีความสุข เราก็มีความสุขด้วย ดึกว่าเราไปซื้อของให้ หรือทำอย่างอื่นที่แม่ไม่ยอมได้ ทุกวันนี้ผมจึงพูดอยู่เสมอว่า เราเหลือกันแค่สองคน ในวันนี้สิ่งใดที่แม่ทำแล้วมีความสุข แม่ทำไปเลย อย่าไปคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ต้องได้ผลประโยชน์ หรือกำไรขาดทุนอะไร คือแค่คิดว่าจะให้ แม่ก็มีความสุขแล้ว เราอาจจะมีเงิน มีข้าวของเยอะแยะมากมาย แต่สิ่งหนึ่งที่เราซื้อไม่ได้คือความสุขครับผม

เห็นแม่บอกว่า คุณเป็นคนขอดตั้งโรงงานเอง

คุณณัฐวรรณ : ปกติตอนเช้าๆ เราก็นั่งคุยกันอยู่หน้าร้าน จะเห็นคนเร่ร้อน คนยากไร้ คนเก็บขยะ และคนป่วยที่สติไม่ปกติเดิน ๆ อยู่แถวนี้จนคุ้นหน้าคุ้นตา บางวันบางคนหายหน้าไป เราก็คิดนะว่าเขาไปไหน บางคนก็เข้ามาขอเงิน ขอสิ่งของขออาหาร ผมก็ให้ ยิ่งคุณแม่นี้ให้ตลอดเลย คนละ ๒๐ บาท ๓๐ บาท บางทีเด็ก ๆ เดินร้องไห้ไม่มีเงินซื้อขนม แม่ก็ให้

วันหนึ่ง ผมเดินไปซื้อของแล้วเจอคนที่เราให้เงินเขาไป แทนที่จะซื้ออาหารกลับไปซื้อเหล้ากิน ผมฉุกคิดว่า เอ้...เราเจตนาดีอยากช่วยเขา แต่

ผมขี่มอเตอร์ไซค์ไปทำธุระ บังเอิญน้ำมันหมดกลางทาง มอเตอร์ไซค์รับจ้างที่ไม่รู้จักก็มาช่วย
เขาว่า อ้อ...เค้าแก่ร้านผ้าไซคอดี เตี่ยผมไปส่ง ผมไม่ได้ร้องขอ แต่เขาเต็มใจช่วยเหลือ
ทำให้รู้สึกว่ มันดีแฮะ ที่เราช่วยเหลือกันโดยไม่ต้องถามว่าราคาเท่าไร

กลายเป็นส่งเสริมให้เขากินเหล้า ผิดวัตถุประสงค์แล้ว
ทีนี้ผมชอบทำกับข้าวอยู่แล้ว เลยคิดว่า เออ...พนักงานเราก็กี่หลายคนนะ ลูกค้าหรือคนที่มาส่งของ คนที่ใช้แรงงาน น่าจะได้ประโยชน์ด้วย ผมจึงหารือกับคุณแม่ว่า พื้นที่หน้าร้านส่วนหนึ่งนี่ เราเอาสินค้าออก เพื่อตั้งโต๊ะ เอาเต็นท์มาวาง เอาอาหารมาบริการแบบโรงทาน ใครจะมาทานก็ได้ มันจะดีกว่ามั๊ย แม่ก็บอกว่า ดีนะ แม่เห็นด้วย

ตอนแรกเราก็ไม่นึกว่าจะมีคนสนใจมาก เพราะเขาคงกลัวว่ามากินฟรีนี่เหมือนขอทานอะไรหรือเปล่า แต่พอเราลงมือทำก็ปรากฏว่ามีคนมาทานกันเยอะมาก เยอะจนมีอะไรแปลกๆ เช่น มีการเอาปืนโตมาใส่ยกชั้นเลย เราก็ต้องชี้แจงว่า ขอโทษนะครับ ขอให้มาทานที่นี่เถอะครับ ถ้าใส่ปืนโตไปทานที่บ้าน คนที่มาที่นี่ก็อาจจะไม่ได้ทานนะครับ

คนที่มาทานอาหารส่วนใหญ่เป็นกลุ่มไหนคะ

คุณณัฐวรรณ : มีทั้งลูกค้า ผู้มาส่งของ คนใช้แรงงาน พนักงาน มอเตอร์ไซค์รับจ้าง คนยากไร้ และแม้แต่พนักงานเมืองท้องถิ่นซึ่งมาดูว่าเรา

ทำอย่างนี้เพื่อสร้างภาพหรือเปล่า บางคนถามว่าเราต้องการผลประโยชน์อะไร ผมยืนยันว่าไม่มีครับ เขาถามคุณแม่ว่าทำเพื่ออะไร เราก็บอกว่าสิ่งที่เราทำนี่ที่จริงแล้วไม่ใช่เพ็งทำ เราทำมาหลายปีแล้ว และตลอดระยะเวลา ๓ ปีนี้ ถ้าเราคิดเรื่องผลประโยชน์ เราคงเลิกไปนานแล้ว การช่วยเหลือสังคมไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องของนักการเมืองเท่านั้น เราอยู่ตรงจุดนี้ก็ช่วยได้ เราเชื่อว่ามีคนรักเรามากกว่าคนเกลียด ที่สำคัญจากการทำตรงนั้น มันเป็นผลดีที่สะท้อนกลับมาหาองค์กรของเราด้วย เราไปไหนเขาก็รัก อ้อ...มาจากห้างผ้าไซคอดีเธอ โอเค ๆ มีอะไรให้ช่วยมั๊ยละ

ครั้งหนึ่งผมขี่มอเตอร์ไซค์ไปทำธุระ บังเอิญน้ำมันหมดกลางทาง มอเตอร์ไซค์รับจ้างที่ไม่รู้จักก็มาช่วย เขาว่า อ้อ...เค้าแก่ร้านผ้าไซคอดี เตี่ยผมไปส่งนะครับ ผมไม่ได้ร้องขอเขาเลย แต่เขาเต็มใจช่วยเหลือ ทำให้เรารู้สึกว่ มันดีแฮะ ที่เราช่วยเหลือกันโดยไม่ต้องถามว่าราคาเท่าไร หรือก็บาท ตรงนี้แหละที่ทำให้เราอยากสานต่ออยากพัฒนาการให้กันและกันอย่างนี้ให้ยิ่งๆ ขึ้น ที่ผมทำไม่ใช่เพราะผมมีเงินหลายร้อยล้าน

ออกมาช่วยกันเติมเต็มมะคะ เพราะเราอยู่ในสังคมนี้ บนโลกใบนี้ ถ้าคิดถึงแต่ตัวเอง เราอยู่ได้แค่สิ้นใจเท่านั้น

แต่พอเราเป็นตัวเริ่ม เราก็เห็นเลยว่ามีคนอยากช่วยเพียงแต่เขาไม่มีเวลา มีคนนำข่าวสาร น้ำมัน ผักและอื่นๆ มาช่วย เช่น ฟาร์มไฮโดรโปนิคส์ ขออนุญาตออกซื้อมะคะรับ เขาเอาผักมาให้เป็นร้อย ๆ ถุง เขาอยากช่วย ทำให้ผมเห็นว่า ทุกคนนี้มีเหลืออยู่แล้ว แต่บางครั้งคุณยอมทิ้งแทนที่จะแบ่งปัน ถ้าเพียงแต่คุณฉุกคิดว่า เอ๊ย...แทนที่จะทิ้งซึ่งมันไม่เกิดประโยชน์ เอามาให้ มาแบ่งปันกันดีกว่า นี่เป็นจุดยืนที่เราจะทำต่อไป และจะพยายามถ่ายทอดให้คนอื่นรับรู้

ผมดีใจที่เดี๋ยวนี้หลายๆ ฝ่าย สื่อมวลชน พี่ๆ เพื่อนๆ หลายคนสนใจ ผมไม่ได้ดีใจที่เป็นข่าวนะ แต่ดีใจที่ว่าเมื่อข่าวนี้กระจายออกไป ก็มีคนถามมาว่าคุณทำยังไง ริเริ่มยังไง คุณใช้อะไรบ้าง ซึ่งเป็นเรื่องดีมากที่สังคมเราจะมีกาให้กันมากขึ้น ปัญหาต่างๆ จะน้อยลง ผมเชื่ออย่างนั้น

ในชีวิตนี้คุณรู้สึกภูมิใจเรื่องใดมากที่สุด

คุณณัฐวรรณ : ภูมิใจที่ผมได้เป็นลูกของคุณแม่ ผมเป็นอย่างทุกวันนี้ได้ก็เพราะได้รับการหล่อหลอมจากคำสอนของคุณแม่ เมื่อก่อนเรา

ลำบากมาก ถ้ารู้ประวัติของแม่มะคะ ทั้งคุณพ่อคุณแม่พยายามสอนเราให้เป็นผู้มี เป็นนักธุรกิจที่ดี และที่สำคัญ สอนว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ปัจจุบันคนส่วนใหญ่ไม่ได้คำนึงถึงองค์ประกอบมาคิดเรื่องส่วนตัว

สิ่งที่ภูมิใจที่สุดก็แม่แหละ เราได้เป็นลูกของคุณแม่ แม่เป็นผู้หญิงเก่ง เป็นผู้ว่า ตอนคุณพ่อเสีย หลายคนก็ว่าธุรกิจเราไปไม่รอดหรอก แต่คนรอบตัวเราไม่คิดอย่างนั้น เราไม่ต้องพิสูจน์อะไร เพียงแต่ทำสิ่งที่เราทำได้เท่านั้นครับ

คุณอัมพาพันธ์ : ขอเชิญชวนบุคคลหรือหน่วยงานที่มีความพร้อมออกมาช่วยกัน สังคมยังต้องการการเติมเต็มอีกเยอะมาก พี่เป็นคนทำวัง อาจเติมเต็มได้เฉพาะที่ตำบลทำวัง จังหวัดนครศรีธรรมราช อยากเชิญชวนทุก ๆ ที่ในประเทศไทยคะ ออกมาช่วยกันเติมเต็มมะคะ เพราะเราอยู่ในสังคมนี้ บนโลกใบนี้ ถ้าคิดถึงแต่ตัวเอง เราอยู่ได้แค่สิ้นใจเท่านั้น จังหวัดดี ภาคดี ประเทศไทยดี เราอยู่ในนั้นคะ

**มาเติมเต็มเสบียงบุญของเรากันเถอะคะ
สิ่งนี้แหละที่จะตามเราไปทุกภพทุกชาติ** **๓**

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๒

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภาก่อตั้งบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วเราได้พูดถึง“ความจริง”ที่ต้องมีทั้งภายนอกและภายในทั้งรูปทั้งนาม และต้องมีการ“สัมผัส”ขั้น“ปฏิสัมพันธ์” จึงจะเกิดภาวะ“รูปและนาม”

ภาวะที่เรา“สัมผัส”จากภายนอกแล้ว เกิด“ความรู้”ขึ้น นั่นคือ “รูป”

“ความรู้-ธาตุรู้”เรา ณ บัดนั้นคือ “นาม” “รูป”กับ“นาม”ที่ร่วมกันปรากฏเป็น “กาย”ให้เรา“รู้”อยู่ ณ บัดนี้ คือ “ความจริง”

หากรู้“ความจริง”ตาม“ความมีความเป็นจริง”ของภาวะนั้น ตรงกันทั้ง“ของจริง”ภายนอก กับ“ความรู้”(ปัญญา)ที่เกิดภายในใจ เราอยู่ ณ บัดนั้น เป็น“ความรู้ภาวะนั้นแท้ๆ”ที่มี“ความจริงตามความเป็นจริง”เท่านั้น

“ไม่มีความรู้สึกอื่น”(อัญญาณ) เช่น ไม่มีความรู้สึกที่เป็น“รสอร่อย-ไม่อร่อย” หรือ ไม่มีความรู้สึก“สุข-ทุกข์” เกิดอยู่ใน“ความรู้สึก”(เวทนา)ของเราขณะนั้น

นั่นคือ ไม่มี“ความรู้สึก”อื่นเกินกว่า “การรู้ความเป็นจริงออกไปอีก”ต่างๆเกินกว่า“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขาเวทนา) คือ ไม่สุข-ไม่ทุกข์, อร่อยก็ไม่มี-ไม่อร่อยก็ไม่มี

“ความรู้สึก”เช่นนี้เองคือ “อทุกขมสุขเวทนา”หรือ“อุเบกขาเวทนา”

แต่ก็ยังแบ่งเป็นแบบ“โลภียะ”หรือแบบ“โลภุตระ” ถ้าเป็น“โลภียะ”เรียกว่า“เคหสิตอุเบกขาเวทนา” และถ้าเป็น“โลภุตระ”เรียกว่า“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”

“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”เป็น“อารมณ์หรือความรู้สึก”ของปุถุชนคนสามัญทั่วไป ที่มีกันเป็นธรรมดาของอารมณ์คนที่มันจะมี“อาการ”เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ไม่ตูดไม่ผลัก คือตอนนั้นมันไม่โลภไม่โกรธ มันมี“อาการ”เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ จริง

แต่ไม่ใช่“ไม่โลภไม่โกรธ”เพราะกิเลส โลภกิเลสโกรธของเราที่มีในจิตใจเรามันถูกกำจัดออกไปจากจิตเราแล้ว ทำได้สำเร็จแล้ว

จริงๆนั้น“กิเลส”ในใจของผู้มี“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”นี้ไม่ได้“ถูกกำจัด”เลย กิเลส มันแค่“พักยก”ตามธรรมดาของมันไปในตอนนั้นเท่านั้น มันหยุด“อาการ”ของมันเป็นครั้ง เป็นคราวเท่านั้น มันไม่ได้ลดละตัวตนของมันเลย ตัวมันไม่ได้เล็กลง หรือตัวตนของมันไม่ได้จางคลายไป ชีวิตินทรีย์ของมันไม่ได้ถดถอยน้อยพลั้งลงไปเลย

แต่มันก็มี“อาการ”เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ

นี่คือ “เคหสิตอุเบกขาเวทนา”ธรรมดาสามัญของปุถุชนทั่วไปทุกคนเป็นได้ มีอยู่

หรือแม้จะเป็นนักปฏิบัติธรรมก็เถอะ หากยัง“มีฉันทิภูลฺลึ” ยังเข้าใจวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องหรือที่พระพุทธเจ้ามักใช้คำว่า “อุบายเครื่องออก”(นิสสรณฺญ)ไม่ได้ ถึงจะพยายามทำ“จิตใจ”ให้มันเป็น“จิต”เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆได้ ตนรู้สึกได้จริงๆว่า จิตตนขณะนั้นเฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ แม้อย่างนี้ก็ยังเป็น“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”อยู่ดี

ถ้าผู้ที่ไม่สามารถรู้จักแจ้งรู้จริง“กาย” ตั้งแต่“กายของตน”ที่ภาษาบาลีว่า“สัkkาย” แม้จะมี“ทิวฏฐิ”คือมีความรู้ มีความเข้าใจในความหมายของคำว่า“กาย”ดี ถูกต้องแล้ว ก็ตาม แต่ยังปฏิบัติมี“สัญญา”หรือ“ปัญญา”ที่สามารถ“กำหนดรู้-หยั่งรู้ถึงความจริง”จนกระทั่งรู้จักแจ้งรู้จริง“อาการ”ของ“นามกาย”ในตนชนิดที่มี“การสัมผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิขสัมผัสโส)ของ“ปสาทรูป ๕”(ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย) ทำปฏิภิกิริยาต่อกันกับ“โคจรรูป ๕”(รูป,เสียง, กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ)” เช่น ตากระทบรูป เป็นต้น จนเกิด“ภาวะรูป ๒ (อิตถิภาวะ,ปริสสภาวะ)” และมี“หทยรูป(ณ ตรงที่สามารถกำหนดรู้“อาการ”ของ ความรู้สึกได้)”ให้ตนได้ศึกษาเพื่อ“รู้ยิ่งเห็นจริง”ไม่ได้

ก็ไม่ต้องพูดเลยถึงการจะรู้จักแจ้งรู้จริง“อาการ”ในความเป็น“รูปกาย”แม้แค่“การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ”(อริขจนสัมผัสโส)

เพราะยังไม่เป็นผู้“พ้นสังโยชน์” แม้แค่ข้อ ๑ คือ “สัkkายทิวฏฐิ”

หรือเพราะยังไม่สามารถรู้จักแจ้งรู้จริงความเป็น“กายในกาย”

เนื่องจากยังไม่เริ่มความเป็นเหตุเป็นปัจจัยของ“ธรรม ๒”(เหตุ ทัมมา) ที่ต้องศึกษาเรียนรู้ โดยเฉพาะต้องมี“ผัสสายตนะ ๖”ถึงจะชื่อว่า มี“ผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา”

และ“นามธรรม”ที่สำคัญยิ่ง อันเป็นจุด“รวมลง”ในการศึกษา นั่นคือ “เวทนา”นั่นเอง

ที่จะต้องเรียนรู้ให้รู้จักแจ้งรู้จริง“ความจริง”ตามความเป็นจริง(ยถาภูตญาณ)ให้ได้

เช่น ผู้สามารถเรียนรู้“การดับผัสสะทางตา”(ดับจักขุสัมผัส) มีผลสำเร็จ อย่างสัมมาทิวฏฐิ

ซึ่งไม่ใช่การ“ดับความรู้ทางตาไปทั้งหมด ไม่ให้ตารับรู้อะไรเลย”

หรือไม่ใช่การ“ดับความรู้ทางหูไปทั้งหมด ไม่ให้หูรับรู้อะไรเลย” เป็นต้น

หรือ“ดับความรู้ทั้งหมดของแต่ละทวารทั้ง ๖ ไม่ให้รับรู้อะไรเลย” อย่างพาชื่อ

แต่เป็น“การดับอาการ”ที่เป็น“โทษ”เป็นส่วนเฉพาะภาวะที่ปรากฏในการสัมผัสนั้นๆ ที่มันพาเกิดโทษเกิดภัยเท่านั้นๆ ไม่ลามไม่เลยไป“ดับ”ส่วนอื่นเป็นอันขาด

เพราะ“ดับเฉพาะอาการ”ที่เป็น“อกุศล”เท่านั้นๆจริงๆ ซึ่ง“อาการ”นี้เกิดในขณะ“รูป”กับ“นาม”สัมผัสกันเป็น“ปัจจุบัน”นั้นๆจริงๆ จึงเป็น“ความจริง”ครบๆถ้วนๆโทนโท-โต้งๆ-หลัดๆ ยืนยัน“ความจริง”ของชีวิตที่เป็นมนุษย์ในโลก ตามที่ตนเป็นได้จริงนั้นๆ

ครบ“ความจริง”ทั้งภายนอกทั้งภายในของ“มนุษย์”ที่เป็น“ชีวิต”จริง ยืนยันโต้งๆ

ไม่ใช่“ฝัน” แต่มีเต็มครบ ไม่มีอะไรขาด ไม่ลืกล้มล้าสำหรับผู้ได้จริง เป็นจริง

จึงไม่ใช่แม้แต่“อดีต”หรือ“อนาคต”ที่นำมายืนยันแก่กันและกันไม่ได้

และไม่ใช่แม้แต่อยู่ใน“ภพภายใน”ของใครคนใดคนหนึ่งคนเดียว แล้วไม่ยอมให้

ใครล่วงรู้ได้ด้วย แต่บอกกับคนอื่นได้อย่าง
จริงใจว่าตนเป็นได้จริง ยืนยันมั่นใจ เป็น
ความสำเร็จจริง ด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง
ของตนจริง ๆ ที่ได้ผลสำเร็จอย่างเที่ยงแท้
ยั่งยืนตลอดไป ไม่เป็นอื่นอีก ไม่มีอะไร
หักล้างได้ ไม่กลับกำเริบแล้ว(อสังกุปัง)

ซึ่งเป็น“ผลสำเร็จ”แท้ ที่“จริง”ในภายใน
อันสามารถทำได้จริงยืนยันได้ด้วย“การเป็น
จริงและรู้อยู่เห็นอยู่ เป็นปัจจุบันนั้นๆ”(ซานโต
บัสโต วิหริติ) แม้ใครไม่รู้ไม่เห็นในภายใน
นั้นด้วย แต่ก็เป็น“ความจริง”ที่เป็นได้จริง

ซึ่งไม่มีมดเท็จ ไม่มี ความหลงตน

มีทั้ง“การเป็นได้จริงในใจตน” และมี
ทั้ง“ญาณหรือปัญญาอันยิ่งของตน”ที่รู้ยิ่ง
เห็นจริงซื่อสัตย์กระจะกระจ่าง ไม่มีแฝงซ่อน

เป็นการรู้ยิ่งเห็นจริง“ความจริง”ที่ต้องมี
ทั้ง“รูป”และ“นาม”ซึ่งเป็น“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)
จึงเป็น“กาย” คือ “รูปกาย”และ“นามกาย”

การรู้ยิ่งเห็นจริง“ความจริง”ก็ต้องเห็น
ทั้ง“สมมุติสังขะ”ทั้ง“ปรมาตตสังขะ”

ถ้าเห็น“สังขะ”เพียงส่วนใดส่วนเดียว ก็
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ไม่ครบถ้วน

“สมมุติสังขะ”คือ“ความจริง”ที่รู้ร่วม
กันได้ และเห็นกันได้ภายนอกเป็นใหญ่ รู้กัน
แค่ส่วนหยาบ แม้จะภายในมีบ้างก็ยังไม่สูง
ไม่ลึกสุด จึงถึงได้เป็นได้แค่ชั้น“โลกียภูมิ”

“โลกียภูมิ”ศึกษาเรียนรู้อย่างไม่เป็นลำดับ
จากเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย จาก

ภายนอกชั้นหยาบ-ชั้นกลาง-ชั้นละเอียด
ทำให้ลับสนไปมา วกวน เบื่อนไปเบื่อนมา เสีย
เวลา จึงไม่เรียงเป็นลำดับอย่างงามหัตถ์ศรวิชัย
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) นี่ประเด็นที่(๑)

และ(๒) ไม่มีอุปายเครื่องออกหรืออุปาย
โกศลที่สัมมาทิฎฐิ ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
หรือไม่เป็น“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” เป็นต้น

ซึ่งเห็นได้ทั้ง“ปรมาตตสังขะ” ความจริง
ที่รู้ได้อย่างครบครันทั้งภายนอกและภายใน มี
โลกวิทูคือรู้จักทั้งโลกภายนอกครบครันจาก
ชั้นองค์ประกอบภายนอกคือ“กาม” ทั้งโลก
ภายใน โดยเฉพาะโลกภายในที่รู้สึกซึ่งเข้าไป
ถึงที่สุด ชั้น“รูป” ชั้น“อรูป” ไกล่กำจัดไปตาม
ลำดับ แล้ว“อยู่เหนือ”(โลกุตตระ)โลกชั้นหยาบ
-กลาง-ละเอียดอย่างเข้าใจ“ความจริง” และ
อยู่กับ“ความจริง”นั้นๆอย่าง“เมตตา”เข้าใจ

เขา สงสารเขา ช่วยเหลือเขา ไม่ใช่ชมเขา
จึงเป็น“จิตใจ”ที่จริง มีเมตตาจริง เพราะ
ผ่านภาวะนั้นๆมาจริง จึงรู้แจ้งรู้จริงว่าสงสาร
หรือสังสารวิภูฏะเป็นอย่างไร ทุกข์อย่างไร
เราหลุดพ้นมาได้ ผ่านพ้น“สงสาร”มาได้ มัน
ดีอย่างไร ย่อม“เห็นสงสาร”นั้นว่ามันทุกข์
จริงๆ จึงเข้าใจผู้ตกอยู่ใน“สงสาร”ว่าควรเห็น
ใจควรช่วยเหลือเพราะตกอยู่ใน“สงสาร”นั้น
มันทรมาณอย่างไร ผู้รู้และหลุดพ้นมาได้
แล้วจริง ย่อมรู้“สงสาร”ได้ดี เมื่อเราพ้นมาได้
จึงมี“เมตตา”เกิดในจิตใจผู้บรรลุนิพพาน ซึ่งไม่ใช่
ชมใจทำ แต่ทำด้วยมี“เมตตา”แท้

และมี“เวทนา”แท้ ผู้ได้ปฏิบัติจริงผ่าน “เวทนา ๑๐๘”มา จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ความ เป็น“เวทนาในเวทนา”นั้น มันละเอียดอย่างไร เป็นจริงอย่างไร โดยเฉพาะ“มโนปวิचार ๑๘” ว่า เป็น“เคหสิตเวทนา”นั้นมันมี“อาการ” เวทนา ว่ามันทุกข้ออย่างไร สุขอย่างไร ที่เป็น“โลกียธรรม” ทั้งแบบเป็น“เนกขัมม ลิตเวทนา”ว่า มันมี“อาการ”เวทนานั้นมันไม่ ทุกข์ ไม่สุขอย่างไร“โลกียะ”เป็นอย่างไร และ ลื่นทุกข์-ลื่นสุข”แบบโลกียะ เป็น“โลกุตระ ธรรม”อย่างไร คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม ๒”

กล่าวคือ รู้ทั้ง“โลกียะ”ทั้ง“โลกุตระ” และ รู้ได้ทั้งด้วยความเป็น“รูป” ทั้งด้วยความ เป็น“นาม” ซึ่งเกิดอยู่ใน“กาย”นั่นเอง

ชื่อว่า“รูปกาย”และ“นามกาย” ซึ่งเกิด เป็น“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ให้ศึกษา เรียนรู้ได้รอบถ้วนสัมบูรณ์

โดยเฉพาะได้ศึกษาเรียนรู้ในขณะที่มี “วิญญาณฐิติ ๗ อายตนะ ๒”ครบถ้วนจน กระทั่งบรรลุ“อัสสัมชิตตายตนะ” จาก ความเป็น“กาย” ครบถ้วนหมดทั้ง“รูปกาย- นามกาย” และใช้“การกำหนดรู้”(สัญญา) ทำ การศึกษาเรียนรู้ จนถึงที่สุดผ่านยอดสูงสุด ของ“สัญญา”คือ เหนวสัญญานาสัญญาตนะ อันเป็น“อายตนะ”ขั้นสุดท้ายของความเป็น “สัญญา” กระทั่งเป็น“สัญญา เวทียิต นิโรธ”

นั่นคือ ผ่าน“อายตนะ ๒”สัมบูรณ์แล้ว คือ “อัสสัมชิตตายตนะ” กับ “เหนวสัญญา

นาสัญญายตนะ” บริบูรณ์จบสุด

(๑) “อัสสัมชิตตายตนะ” หมายถึง “สัตว์” ที่เราเองได้ศึกษาเรียนรู้ความเป็น “สัตว์”(สัตว์ที่เป็นโอปปาติกะ คือ สัตว์ทางจิตใจ) ผ่าน “อายตนะ”(สัจตายตนะ)สุดท้าย ได้แก่ “เหนว สัญญานาสัญญาตนะ” ก็ได้รู้แล้วกระทั่งถึง ขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พ้นความไม่รู้”สูงสุดแล้ว(พ้น อวิชชาละ) จึง“ไม่กำหนดรู้”(อัสสัมชิต)กันอีกแล้ว ทั้งๆที่“สัตว์”นั้นมี“อายตนะ”(สัจตายตนะ)อยู่

(๒) “เหนวสัญญานาสัญญาตนะ”นั้น หมายถึง “สัญญา”ของเราที่เราได้ใช้“สัญญา” (ความกำหนดรู้ของเรา)ทำการ“กำหนดรู้” เราก็ได้ “กำหนดรู้”เพื่อเรียนรู้ศึกษากระทั่งสามารถ “กำหนดรู้”ความเป็นสัตว์ด้วย“สัจตายตนะ” ครบ“สัจตาวาส ๙”สุดท้ายได้บริบูรณ์แล้ว จึง “ไม่ต้องกำหนดรู้”(อัสสัมชิต)กันต่อไปอีกแล้ว

เพราะได้“กำหนดรู้”มาจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ครบถ้วนบริบูรณ์สัมบูรณ์แล้ว จึงชื่อว่าเป็น ผู้มี“สัญญา เวทียิต นิโรธ”จบการกำหนดรู้

“สัญญา เวทียิต นิโรธ” คือ ถึงที่สุด มี“นิโรธ”ชนิดที่ได้ใช้“การกำหนดรู้”(สัญญา)ทั่ว ทั้งรูปฌาน กระทั่งอรุณฌาน“เหนวสัญญานา สัญญาตนะ”ก็ได้“กำหนดรู้”เวทนาต่างๆทั้ง หลายชนิดที่ได้ตรวจสอบอารมณ์ทั้งหลาย มาหมดถ้วนครบการปฏิบัติบริบูรณ์สัมบูรณ์ จบสุด“เวทนา ๑๐๘”แล้วเรียบร้อย

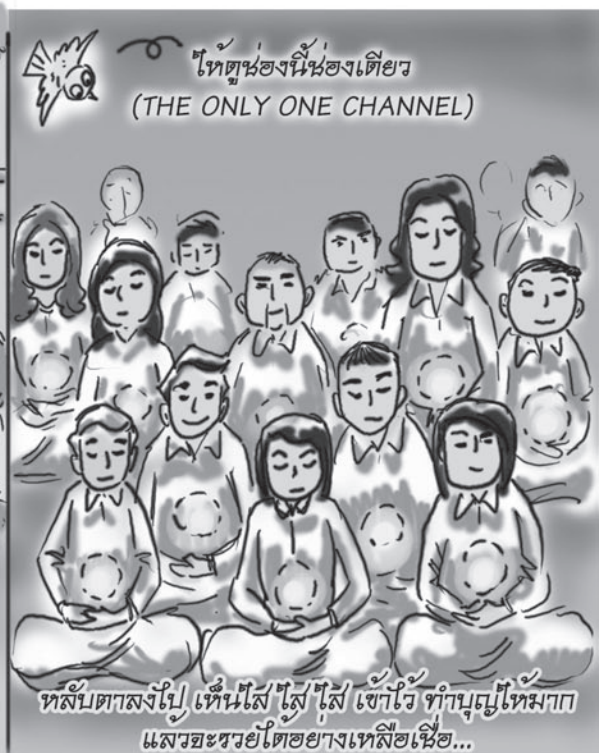
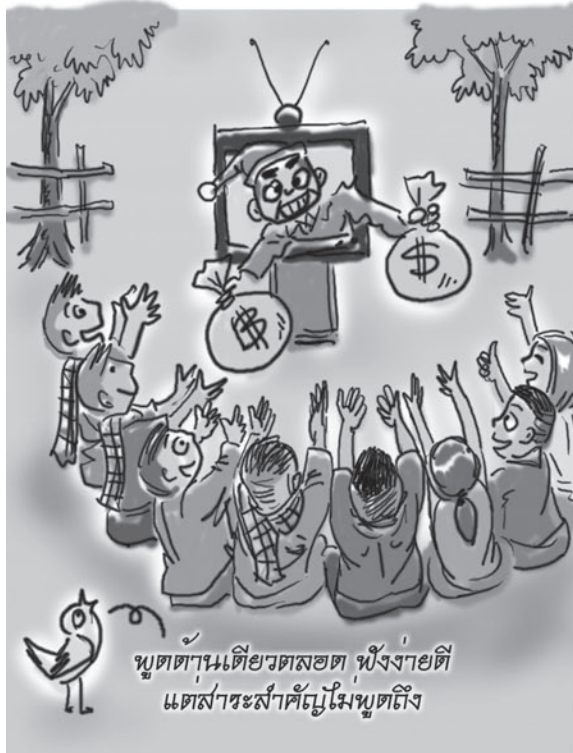
● เกาสัมย ไหมเตมอ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ทำไมการเมืองประชานิยมมอดตร.น้อยกว่าศาสนาประชานิยม?

๑. ใช้เงินซื้ออำนาจแล้วใช้อำนาจเป็นเครื่องมือหาเงิน VS ใช้เงินซื้อจิตวิญญาณแล้วใช้จิตวิญญาณ(ที่หลงมกมาย)เป็นเครื่องมือหาเงิน

๒. ให้ข้อมูล(ไม่ครบ)ด้านเดียว รายสัปดาห์ VS ใช้การสะกดจิต(ช่องนี้ช่องเดียว!)รายวัน

(ขอบคุณภาพจากอินเตอร์เน็ต)

๓. แปรสินทรัพย์เป็นทุน VS แปรสินทรัพย์เป็นบุญ แล้วชาติหน้าค่อยแปรบุญ เป็นสินทรัพย์นะจ๊ะ!

๔. จะทำให้คนจนหมดจากประเทศไทย VS จะร่ำรวยทั้งชาตินี้-ชาติหน้า- และไม่ว่าชาติไหน ๆ เป็นอสงไขยอัปมาณัง

มีเจ้าสำนักสร้างวิมานสวรรค์ชั้นฟ้า วิมานเลิศลอยซับซ้อน
ทั้งวาด ทั้งเขียน ทั้งบรรยาย ทั้งบอก ทั้งตั้งรูป ตั้งร่าง
ตั้งต่ออะไรต่ออะไรไปจนกระทั่งซ่อนเข้าไปในความไม่มีตัวตน
ใส..ใสกว่า..ใส..ใสกว่า...จริง ๆ แล้วไม่มีตัวตน เป็นสมมุติซ่อนเข้าไป
จะสมมุติให้ใสขนาดไหนก็สมมุติกันไป คนก็จินตนาการตาม และปั้นสำเร็จ
ศาสนาพุทธในเมืองไทยกลายเป็นยอดนิยายสร้างมอมเมากันมหาศาล
(สมณะโพธิรักษ์)

อะไรคือธรรมกายแท้? ถ้าเป็นแค่ธรรมกายเท็จ!

ในยุคที่โปลิศจับตำรวจ (สารวัตรมือปราบยาเสพติด ถูกจับเพราะขนยาเสพติดเสียเอง) อะไร ๆ ก็ต้อง แยกแยะกันให้ดี ขนาด “**ประชาธิปไตย**” เรื่องง่าย ๆ ก็ยังมีทั้งของจริงและของเท็จ จะเอาแบบเนื้อหาประชาธิปไตยแต่รูปแบบเผด็จการ เช่นในปัจจุบัน หรือจะเอาแบบเนื้อหาเผด็จการแต่รูปแบบประชาธิปไตยอย่างที่นักเลือกตั้งทั้งหลายหลอกลวงให้ผู้คนเข้าใจว่า “**ประชาธิปไตยคือการเลือกตั้ง**” กันมาอย่างยาวนาน

ยิ่งเข้าหาเรื่องศาสนาก็ยิ่งดูกันยากส์ส์ยิ่งกว่าอีกหลายเท่าตัว เพราะมีทั้งบุญแท้ (การชำระ

กิเลสทั้งหลายให้โลกให้หลงน้อยลง) และบุญเท็จ (การเพิ่มกิเลสทั้งหลายให้โลกให้รวยให้หลงจนมืดบอด) ยิ่งคำว่า “**ธรรมกาย**” ยิ่งมีความหมายที่ลึกซึ้งและสูงสุด จึงต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าอะไรเป็นของแท้และเท็จตามพระไตรปิฎก และจะได้เข้าใจด้วยว่าอะไรคือ “**สวรรค์ลวง-นรกจริง?**”

คิดคนละชั่วฉบับนี้ได้รวบรวมเอานานาทัศนะ ทั้งผู้ที่เคยฝึกแผ่ธรรมกายมาก่อน ทั้งผู้ที่เฝ้ามองปรากฏการณ์ของธรรมกายด้วยความเป็นห่วง เป็นใยต่ออนาคตของพระพุทธศาสนายังนัก

พิสุจน์ (การสะกดจิต) วิชาธรรมกาย
วิเทศมนตรี มุตตามระ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

...เชื่อไหมครับผมเป็นคนหนึ่งที่เคยบริจาคเงินหนึ่งล้านบาทให้วัดพระธรรมกาย ตอนนั้นญาติมาชวนก็ลังเลพอสมควรว่าทำไมต้องทำบุญมากมายขนาดนี้ แต่คิดและตัดสินใจว่า เอาวะลองดูเราต้องฝึกเป็นผู้ให้ลองตัดสินใจถวายหนึ่งล้านบาทโดยต้องไม่เสียดาย ต้องให้เป็นให้จริง ๆ วัดใจดู ฝึกเป็นผู้ให้ดู

...ผมเคยมีโอกาสดูไปปฏิบัติธรรมบนดอยสุเทพกับหลวงพ่อดมชโย ๒ หรือ ๓ ครั้ง ที่หลาย ๆ คน (นอกวัด) เรียกว่าคอร์สอัดวิชาธรรมกาย สถานที่ที่ไปปฏิบัติธรรมเป็นบ้านพักของกรมป่าไม้อยู่ติดกับวัดพระธาตุดอยสุเทพ คนที่ได้ไปปฏิบัติธรรมบนดอยกับหลวงพ่อดม ต้องได้รับการคัดเลือกเป็นพิเศษ ก็จำกัดประจำวันเคร่งครัด ตื่นตั้งแต่เช้ามีด นั่งสมาธิสวดมนต์ทำวัตรเช้า จากนั้นทานอาหารเช้า กลับมานั่งสมาธิต่อจนสายพัก แล้วก็นั่งสมาธิต่อจนถึงเพล พักแล้วทานอาหารเพล บ่ายกลับมานั่งสมาธิต่อ พักดื่ม น้ำปานะ กลับมานั่งสมาธิต่อ และก็พักแล้วกลับมานั่งสมาธิต่อจนถึงประมาณ ๓ ทุ่มจึงกลับเข้านอน ก็จำกัดเป็นอย่างนี้ตลอดทั้งสัปดาห์ จากการไปปฏิบัติอย่างจริงจังสิ่งที่ได้รับเห็นผลก็คือ การนั่งสมาธิอย่างจริงจังทำให้จิตใจสงบจริงและทำให้เกิดความรู้สึกว่าสุขขึ้นจริง ๆ ในขณะที่ชีวิตประจำวันในโลกภายนอกนั้นวุ่นวายสับสนการฝึกฝนสมาธิทำให้รู้สึกสงบสุขจริง

วิธีปฏิบัติสมาธิของวัดพระธรรมกายนั้นจะให้เรานั่งขัดสมาธิขาขวาทับซ้ายมือขวายูบนมือซ้ายปลายนิ้วชี้ของมือข้างขวาล้มแผ่อยู่กับปลายนิ้วโป้งของมือข้างซ้าย หายใจเข้าล้มมา หายใจออกอรหังนึกถึงลูกแก้วที่บริเวณศูนย์กลางกาย มองลึกลงไปเห็นองค์พระใสอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ในศูนย์กลางกายขององค์พระมีองค์พระอยู่ที่ศูนย์กลางกายหลายชั้นหลายซ้อน

ในขณะที่เรานั่งสมาธิก็จะมีพระพูดซ้ำ ๆ นำ

จิตใจเราให้สงบ บอกขั้นตอนต่าง ๆ ให้เราฟัง บางคนเรียกวิธีการนี้ว่าการสะกดจิตหมื่อก็คงจะใช้เพราะอานุภาพของจิตเมื่อหยุดนิ่งมีเสียงนุ่ม ๆ ซ้ำ ๆ โนม้นำทำให้รู้สึกได้ถึงความสุขสงบจริง ๆ ทำไมผมถึงถอนตัว?

คำตอบในข้อที่ ๑ ผมได้รับแล้วว่าทำไมคนถึงยอมอุทิศชีวิตตัวเองให้วัด ทำไม? เพราะเมื่อใจสงบนิ่งเกิดความสุขขึ้นมา ความรู้สึกราวกับความสุขนั้นเป็นปาฏิหาริย์ และคนเหล่านั้นก็คิดว่านี่แหละคือมรรค

คือหนทางที่พาเขาไปสู่ทางพ้นทุกข์หรือนิพพานได้ เมื่อยึดติดในความสุขก็ยังศรัทธา เมื่อศรัทธาก็ยังถูกขึ้น

เมื่อศรัทธาแล้วไม่เอาสติเอาปัญญามาไตร่ตรองแถมถูกชี้ชวนชักจูงว่านี่แหละคือ มรรคคือ หนทางสู่นิพพาน จากศรัทธาที่ขาดปัญญา ก็นำไปสู่การเป็นโมหะหรือความลุ่มหลง เมื่อลุ่มหลงก็พร้อมจะทุ่มเททุกอย่างให้

ยังลุ่มหลงเขาก้ยังชักจูง พุดง่าย ๆ ก็คือหากินกับโมหะของคนทีหลงเชื่อ! ผมสะดุดกับคำเทศนาหลายครั้งหลายโอกาส เช่น - ให้ปิดบัญชีทางโลกมาเปิดบัญชีทางธรรม ผมก็ขัดแย้งในใจว่าขัดกับหลักสายกลางของพระพุทธเจ้าที่ให้ทำแต่พอดี ถ้าถึงขั้นปิดบัญชีธนาคารมาทำบุญนี่เกินไปไหม-ทุ่มสุดตัวปิดมหาเจติยธรรมกาย ช่วงนั้นที่

ผมเข้าวัดเป็นช่วงก่อสร้างเจดีย์ธรรมกายคำว่าท่มสุดตัว
จึงเป็นคำฮิตที่หลวงพี่หลวงพ่อยหลายรูปในวัดพูดถึง

- มีการยกตัวอย่างมหาเศรษฐีผู้ใจบุญอานิสงส์
ผลบุญที่ได้รับเป็นอเนกอนันต์จากการทำบุญแบบ
ท่มสุดตัว เพื่อให้เราเกิดความโลภในบุญและ
ท่มสุดตัวบ้างอย่างนั้นหรือ

- มีการยกตัวอย่างคนจนที่มีเงินน้อย ๆ
แต่ทำบุญแบบเทกระเป่า ทำบุญแบบไม่คิดว่า
เย็นนี้พรุ่งนี้จะกินอะไร แต่สุดท้ายได้ผลบุญทันตา
เห็นมีลามกก่อนโตจนกลายเป็นเศรษฐี

- หลวงพ่อธัมมชโยเอง มีคำสอนลูกศิษย์ว่า
“ไม่ได้ไม่มี ไม่มีไม่ได้ ไม่ได้ต้องเอาให้ได้”
ทำเอาคนหลาย ๆ คนถึงขั้นคิดอย่างนั้นจริง ๆ
ถึงขั้นต้องหาเงินมาทำบุญให้ได้ จะต้องกุม่าทำบุญ
จะต้องเบียดบังญาติพี่น้องครอบครัวมาทำบุญ
ก็ต้องทำให้ได้ แม้ท่านไม่ได้สอนให้คนทำอย่างนั้น
แต่ผลของมันก็คือ ผมได้เห็นหลาย ๆ คนทำ
อย่างนั้นจริง **น่าจะใช้เวลาไม่นานก็ได้คิดแต่ทำไม
ผมถึงอยู่กับวัดพระธรรมกายเป็นปี???** ช่วงแรก
ผมก็สะดุดว่านี่ไม่ใช่ ไม่ใช่คำสอนตามศาสนาพุทธ
แต่ผมก็รู้สึกว่าจะอย่างน้อย ๆ เขาก็สอนให้คน
เป็นคนดี อย่างน้อย ๆ คนที่เข้าวัดก็ถือศีลห้า คง
ไม่กล้าทำบาป ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่คดโกง ฯลฯ
อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้เขาละการทำบาปได้ใน
ระดับหนึ่ง ผมจึงยังฝึกฝนปฏิบัติกับทางวัดต่อไป
เพื่อหาคำตอบทั้ง ๒ ข้อที่ตัวเองสงสัยให้ได้แต่
สุดท้ายสิ่งที่ผมพบก็คือ คนที่เข้าวัดพระธรรมกาย
อาจถือศีลห้า อาจเกรงกลัวต่อบาป **แต่สิ่งที่บ่มเพาะ
ขึ้นกลับกลายเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่า** อย่างที่
ผมอยากจะเรียกว่าบาปอย่างละเอียด คือเขาเกิด
ความโลภในบุญ เกิดความอยากได้ใคร่มี มีการ
อวดอ้างถึงขั้นว่าได้เป็นเห็นแล้วว่า**ผู้ที่ทำบุญ
มหาศาลได้มีวิมานสวยงามรอเขาอยู่แล้วบน
สวรรค์ชั้นไหน มีข้าทาสบริวารรอรับใช้เทพ-
บุตรเทพธิดาที่จะไปจัดเป็นเจ้าของวิมานบน
สรวงสวรรค์** มันกลายเป็นความโลภความหวัง
ในผลของบุญที่ทำ จนน่ากลัว!

พุทธธรรมมีแต่ธรรมะของพระพุทธเจ้าเท่านั้น
อื่น ๆ นั้นไม่ใช่หนทางสู่การพ้นทุกข์คำตอบใน
ข้อสงสัยข้อที่สองที่ผมได้รับในที่สุดก็คือ ไม่ว่าใน
หนังสือธรรมะของหลวงพ่อยหลวงพี่รูปไหนก็ตามที่
ต่างจากธรรมะของพระพุทธเจ้า นั้นไม่ใช่หนทาง
แห่งการพ้นทุกข์ เสียตายธรรมะของพระพุทธเจ้า
ที่ถูกนำไปบิดเบือนและหากินจากศรัทธาของพุทธ-
ศาสนิกชน เมื่อได้คำตอบในข้อสงสัยทั้งสองข้อ
แล้วผมจึงเดินออกมาจากวัดพระธรรมกาย
และไม่เคยหวนกลับไปอีกแม้สักครั้งเดียวครับ
หวังว่าสิ่งที่ผมเขียนจากประสบการณ์ตรงของ
ตัวเองนี่จะเป็นประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาบ้างครับ

“ศิษย์สาว ธรรมกาย แฉวัดสุดท้าย”

คุณมาลาพร คงเต็ย อดีตลูกศิษย์วัดพระ
ธรรมกาย ร้องเรียนกับผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์
เดลินิวส์ ฉบับวันที่ ๑๙/๑๒/๒๕๔๑ ว่า สำหรับการ
ถวายข้าวพระนั้นถือว่า เป็นพิธีกรรมขึ้นชื่อ
ลือชาของวัดพระธรรมกาย โดยได้มีการเผยแพร่
ทั้งทางหนังสือและเทปของวัด พระธัมมชโย
ยืนยันว่า การบูชาข้าวพระนั้น เป็นการกลั่นจาก
ของหยาบให้เป็นของละเอียดด้วยธรรมกาย และ
ถวายพระธรรมกายของพระพุทธเจ้า

โดยพระธัมมชโยกล่าวว่า เมื่อถึงธรรมกาย
แล้วก็ถึงพระพุทธเจ้าได้ ท่านได้จับมือถือแขน
กันได้ พุทศุยกันได้

ศิษย์เก่าของพระธัมมชโยอีกคู่หนึ่งคือ **พระอดิศักดิ์ ตรีวิทยสุโก** อดีตผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และ **พระมโน เมตตานนุโท** อดีตกรรมการบริหารวัดพระธรรมกาย ก็มา “ແຂ່ງกัน” ด้ธัมมชโยอดอย่าง” ดังนี้

เรื่องการถวายข้าวพระพุทธรูปเจ้า มีการกล่าวอ้างว่าเป็นการทำบุญแบบสุด ๆ คือ ทำบุญ เช่นว่านี่เพียงครั้งเดียวเท่ากับทำบุญมากกว่าร้อยชาติพันชาติเสียอีก

โดยจะนำอาหารมานั่งสมาธิถวาย แล้วให้ญาติโยมจินตนาการเอาเองว่า ยืนถวายและพระพุทธรูปยืนมือมารับข้าว แต่ในปัจจุบันนี้ ทำได้ง่ายเพียงเอาเงินมาให้แล้วทางวัดจะจัดการให้เอง

ทำบุญที่ธรรมกายจะได้สมบัติมากมายมหาศาล และส่งผลยาวนานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด (เป็นอสงไขยอัปมาณัง)

พระธรรมเทศนา พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)

วันอาทิตย์ที่ ๒๐ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗ (จาก..วารสารอยู่ในบุญ)

...วันนี้ ลูกทุกคนตั้งใจมาบูชาทักษิณบุคคลผู้ที่หาได้ยากอย่างยิ่งในโลก แล้วก็ได้มาปลูก

ต้นมหาเมฆคลรายรอบวิหารพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ในบุญสถานอันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ บุญนี้จะมีอานิสงส์ที่ยิ่งใหญ่ที่จะทำให้เราได้มหาสมบัติทั้งโลกียทรัพย์ และอริยทรัพย์ กระทั่งได้บรรลุถึงที่สุดแห่งธรรม แล้วธรรมอันดีที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ท่านได้บรรลุ เราก็จะมีส่วนแห่งการได้บรรลุธรรมนั้นด้วย แล้วก็จะได้ติดตามตามติดท่านไป ในการสร้างบารมีในเส้นทางสายนี้

บุญนี้เป็นบุญใหญ่ ที่ว่าเป็นบุญใหญ่ก็เพราะว่าไม่อาจจะนับจะประมาณได้ คือสิ่งที่เราทำได้กลายเป็นพุทธบูชาที่ดี หรือบูชามหาบุษนิยาจารย์ผู้เป็นทักษิณบุคคลอันเลิศนั้น เราจะคำนวณบุญได้เท่านี้เท่านี้ คำนวณได้ยากเพราะว่าเป็นอจินไตย ซึ่งจะเกินกว่าการคิดค้นดินเดาเอาที่เรียกว่าคาดไม่ถึง หรือเกินคาด แม้จะอุปมาอุปไมยอย่างไร ก็ยังเทียบได้ยาก

เนื่องจากว่าเราทำด้วยใจ แล้วก็ได้ชำระใจของเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้ผ่องใส ทำใจของเราให้หยุดนิ่ง ตั้งใจปฏิบัติบูชาแล้วก็อามิสบูชาด้วยได้บูชาบุคคลที่ควรบูชา อานิสงส์ผลบุญที่เกิดขึ้นจึงยิ่งใหญ่ไพศาลนัก แล้วบุญที่เกิดขึ้นนี้แหละจะปรับปรุงใจของเราให้มีประสิทธิภาพ ให้มีความบริสุทธิ์ มีความผ่องใส ซึ่งเป็นเหตุแห่งความสุขและความสำเร็จให้เกิดขึ้นตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป จนถึงในอนาคต เราก็จะเป็นผู้สมบูรณ์ในสมบัติทั้ง ๓ คือ มนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ แล้วก็นิพพานสมบัติ สมบัติเหล่านี้จะติดตามตัวเราไปตลอดในเส้นทางสร้างบารมี

และเนื่องจากว่าเราได้ทำบุญเกี่ยวเนื่องกับมหาบุษนิยาจารย์ ได้สร้างบุญถูกเนื่อนาบุญ เพราะฉะนั้นกุศลนี้จึงยิ่งใหญ่ ที่เรียกว่าเป็นมหัศจรรย์แล้วเวลาสมบัติเกิดขึ้น ก็จะเป็นสมบัติใหญ่ สมบัติอจินไตย สมบัติมหาศาล ถ้าเป็นมนุษย์เขาก็เรียกว่าเป็นมนุษย์มหาศาล ถ้าเป็นพราหมณ์ก็เรียกว่าพราหมณ์มหาศาล ถ้าเป็นเศรษฐีก็เรียกว่าเศรษฐีมหาศาล ถ้าเป็นกษัตริย์

ก็เรียกว่ากษัตริย์มหาศาล คือ มีสมบัติอันเลิศในเมืองมนุษย์มากมาย ให้ใช้สำหรับการสร้างบารมีได้เต็มที่ ใช้เท่าไรก็ไม่รู้จักหมดจักสิ้น

ถ้ายังไปนิพพานไม่ได้ เมื่อละโลกไปแล้ว สบายสุขไปเป็นชาวสวรรค์ก็จะได้สมบัติทิพย์ที่มหาศาลอีกเช่นเดียวกัน จนกระทั่งวาระสุดท้ายเมื่อบุญบารมีเต็มเปี่ยมเต็มที่ สมบัติของพระนิพพานมหาศาล ก็จะบังเกิดขึ้น เพื่อจะได้สำเร็จวิชา ๓ วิชา ๘ จะทรงอภิญา ๖ ได้ บรรลุวิชชาธรรมกายถึงพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ ๔ เป็นทั้งนักปราชญ์เป็นทั้งบัณฑิต ผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งในสรรพธรรมทั้งหลาย และสำเร็จกรรมกิจเข้าถึงความเป็นเลิศ ในสรรพวิชาอย่างนี้ ถึงเรียกว่าได้อย่างจะนับจะประมาณมิได้

เพราะฉะนั้น เราจะเห็นได้ว่า บุญที่เราทำเกี่ยวเนื่องกับบุคคลยุคต้นวิชาทำถูกเนื้อนาคบุญแล้ว กุศลอันยิ่งใหญ่ก็จะเกิดขึ้นเป็นอสงไขยอุปมามังเลยทีเดียว ทำให้พร้อมไปด้วยสมบัติทั้ง ๓ ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ แล้วก็นิพพานสมบัติ เป็นบุญแก้วสารพัดนึก ซึ่งจะแปรเปลี่ยนไปเป็นทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญสุข มรรคผลนิพพาน

**อะไรคือธรรมกายแท้? ฤาเป็นแค่ธรรมกายเท็จ!
อะไรคือ “สวรรค์ลวง-นรกจริง?”**

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ บรรยายในรายการ “ธรรมาธรรมะสงคราม บ้านราชฯ”

**เราต่างออกแบบชีวิต
หรือมีผู้บงการชีวิตกันแน่???**

เราได้พยายามบำเรออารมณ์ที่เราต้องการอยู่ทุก ๆ ขณะ ตั้งแต่ต้องการนั่ง ต้องการยืน ทุก ๆ อิริยาบถของคนเป็นความต้องการของเราเองทั้งนั้น แต่มันไม่ได้มาบอกว่า เราต้องการอย่างนั้น ๆ โดยสั่งการออกมาเป็นภาษาบอกเรา เพราะมันอัตโนมัติจนเกินที่จะมากำหนด มันกำหนดต่อเนื่องกันเร็วยิ่งกว่าวินาที เร็ว ๆ ๆ ๆ

ต้องอย่างนี้ ๆ ๆ ๆ ต่อไปอยู่ตลอดเวลา

แล้วก็หาจุดที่จะรู้สึกพอใจ พอใจเป็นอิฏฐารมณ์ของเราเองทุกอิริยาบถ แม้แต่นั่งอยู่เฉย ๆ หายใจเข้าหายใจออกก็หาทางสนองความต้องการอย่างโน้นอย่างนี้ มีอิริยาบถตั้งแต่เล็กน้อยไปจนกระทั่งจัดจ้านจี๋จ้า

นอกจากตอนนอนหลับไม่ได้มีการควบคุมจิตสติมันตกลงไปอยู่ในภวังค์ มันไม่ได้มาควบคุมภายนอก เพราะฉะนั้นกาย วาจา ใจ ภายนอกมันก็ไม่ถูกควบคุมที่จะต้องหาสิ่งที่จะเสพบำเรอว่ามันเป็นสุข สุขอย่างที่เรากำลังต้องการนี้แหละ มันต้องการอยู่ตลอดเวลาเลย เดี่ยวจะอย่างนั้น เดี่ยวจะอย่างนี้ เดี่ยวไปโน่นมานี้ เดี่ยวเดินหน้าถอยหลัง อะไรก็แล้วแต่ต่าง ๆ นานา เป็นความปรารถนาของผู้ที่ยังไม่ได้ศึกษาธรรมะ ไม่ได้มีความยั้งคิด

ไม่ได้มีความรู้ว่ากิเลสมันบงการเราอยู่ตลอดเวลา !!!

เหตุ-ที่มาของวิมานทั้งหลายที่ “มโน”กันขึ้นมา จนกลายเป็น “มโนมยอิตตา”(รูปสำเร็จด้วยใจที่สร้างขึ้น)

ความต้องการมาบำเรอตน มันต้องการอยู่ตลอดเวลา สำหรับคนทั่วไป ส่วนพวกเรานี้มาศึกษาจนรู้หน้าตาของกิเลสได้บ้างแล้ว ทั้งกิเลสหยาบ ๆ หรือกิเลสที่มันเป็นรูปเป็นร่าง แล้วเราก็รู้เออ.. อย่างนี้นี่นะ เมื่อเราได้มาสัมผัสเกี่ยวข้องกับแล้ว ก็เกิดการยึดถือว่า เป็นเราเป็นของเรา(เช่นไปเลี้ยงแมวจนติดแมว)

หรือการไปเสพรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสใด ๆ หรือเอามาบำเรออิตตาของเรา จนเราก็พอใจพอใจ เรียกว่าเป็นสุข เราก็มาศึกษากิเลสแต่ละเรื่อง ๆ ที่ไปเกี่ยวข้องกับสัมผัส โดยเฉพาะเวลาเราตื่นเรามีสติเต็ม ๆ เรามาเรียนรู้ตั้งแต่อบายมุข กิเลสหยาบ ๆ (เช่น เหล้า-บุหรี่ การมีกิ๊ก ฯลฯ) ที่เป็นรูปเป็นร่างเป็นตัวเป็นตนเป็นชิ้นเป็นอันที่

หนักหนาสาหัส เรากียิ่งรู้ง่าย อ้อ..มันจะต้องต่อสู้ ต้องใช้เรี่ยวแรง ต้องใช้กำลัง ต้องใช้สิ่งแย่งชิง ต้องบ่าบัด ต้องขวนขวาย ต้องแสวงหา ต้องอะไรต่ออะไรต่าง ๆ นานา เรากียิ่งจะเข้าใจ

และอีกอย่างก็คือ มันไร้สาระ ก็ต้องเข้าใจ ให้ชัด มันไม่มีของจริงหรอก มันเป็นเรื่องเปล่า มันเป็นเรื่องเท็จ มันเป็นเรื่องไม่มีของจริง ไม่มีตัวตน มันไม่มีสิ่งที่ว่ามันเป็นความสุขนั้นหรอก มันไม่มีตัวตน เหมือนคนที่ขี่ช้างลูปยามา ตัวเบ้อเร่อ ๆ เลย ไม่ใช่เลย

มันไม่มีรูปมีร่างมีตัว มีตน มีหนวด มีเครา มีหัว มีหางอะไร มันไม่มี! (แต่คนก็ไปหลงว่า สุดมันส์! สุดเท่ สุดแซบ ฯลฯ) มันเป็นเรื่องลึกลับ ลม ๆ แล้ง ๆ จริง ๆ เลย แต่ที่นี้ก็จะรู้อารมณ์ ลม ๆ แล้ง ๆ นี้ก็อีกนาน กว่าที่จะเข้าใจว่าจริง ๆ มันเป็นการคว่ำลม แล้วก็ไปหลงว่าเป็นความสุข บำเรออารมณ์ จริง ๆ หนะมันคว่ำลม!

อย่างนี้ มีลัมผัสเสียดสี เย็นร้อนอ่อนแข็งต้องอย่างนี้ ๆ

หรือไม่ได้อยู่ในกามภพทางทวาร ๕ ข้างนอก แต่อยู่ภายในใจตัวเองก็ต้องอย่างนี้ มันไม่ใช่รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสแล้วหละ มันเป็นวิมาน มันเป็นเรื่องที่ไม่มี มันไม่เกี่ยวกับรูป ไม่เกี่ยวกับรส ไม่เกี่ยวกับเสียง ไม่เกี่ยวกับกลิ่น ไม่เกี่ยวกับอะไร แต่มันก็สมมุติขึ้นมาอีกเกินกว่านั้นไปอีกมากกว่า รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสมากกว่าด้วยซ้ำ

สารพัดวิมานที่ต่างคนต่างวาดฝัน

แล้วเรากียิ่งไปปั้นให้สมเทพ เพราะฉะนั้นคนที่ หลอกในวิมานต่าง ๆ สร้างวิมานต่าง ๆ จนคน หลงเชื่อว่ามีวิมานนั้น วิมานจึงมาก แต่ละสำนัก ไม่ว่าจะสำนักไหน ๆ นอกจากพุทธยิ่งมาก เพราะ นอกจากพุทธเขายังไม่รู้เรื่อง เขายังสมมุติกัน โอ้โฮ...วิมานลึกลับ วิมานต่าง ๆ นานา

สรรพสิ่งล้วนแต่เป็นของสมมุติขึ้นมา

ที่นี้มันซ้อนตรงที่ว่าพอคว่ำลมแล้ว มันก็ไปสมมุติสิ รูปต้องเป็นอย่างนี้ เสียงต้องเป็นอย่างนี้ กลิ่นต้องเป็นอย่างนี้ นี่แหละมันเกิดตัวเราของเราขึ้นมาตรงนี้ คือมีทั้งยึดต่างกัน ยึดคล้ายกัน หรือยึดเหมือนกันจนกระทั่งแย่งชิงสิ่งเดียวกัน มีรูปต้องอย่างนี้ มีเสียงต้องอย่างนี้ มีกลิ่นต้อง

แม้ของพุทธเอง ขนาดพระพุทธเจ้าท่านสอนแล้ว ก็ยังมีผู้สร้างวิมานให้แก่คน แล้วเอามาหลอกคนอื่นอีกเยอะแยะ สำนักต่าง ๆ ในศาสนาพุทธ ไม่รู้จักสำนัก อ้ายวิมานที่เคยติดเคยหลงอยู่เก่า ยังไม่ได้ล้างเลยนะ ยังไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าตัวเองยังติดอยู่ ทุกวันนี้ต้องช็อก ๆ...บ่าเรอมันเป็นทาสมันอยู่ไม่รู้เท่าไร ยังมีเจ้าสำนัก ยังมีเจ้าผู้สร้างวิมาน

ไขมันไม่มีทรอก ไขมันก็ใส่ใด ๆ ตามแต่ใครจะใส่
แต่จะซ่อนสมมุติไปให้ใสจะใสขนาดไหนก็สมมุติกันไป
คนก็จินตนาการตาม แล้วก็ปั้นจนสำเร็จ

ใหม่เป็นวิมานสวรรค์ชั้นฟ้า วิมานเลิศลอยอะไร
ไปอีก ชับซ้อนมากมาย

ตัวอย่างอย่างธรรมกายเป็นต้น ทั้งวาด
ทั้งเขียน ทั้งบรรยาย ทั้งบอก ทั้งตั้งรูป ตั้งร่าง
ตั้งต่ออะไรต่ออะไรไปจนกระทั่งซ่อนเข้าไปใน
ความไม่มีตัวตน ใส่..ใส่กว่า..ใส่..ใส่กว่า...จริง ๆ
แล้วไม่มีตัวตนทรอกนะ เป็นอรุณเป็นความว่างใส
อย่างนี้เป็นต้น ก็สมมุติซ่อนเข้าไปแม้มันไม่มีแล้ว
ไขมันไม่มีทรอก ไขมันก็ใส่ใด ๆ ตามแต่ใครจะใส
นั่นแหละ แต่จะซ่อนสมมุติไปให้ใสจะใสขนาดไหน
ก็สมมุติกันไป คนก็จินตนาการตาม และก็ไปปั้น
สำเร็จด้วยนะ ปั้นสำเร็จก็เป็นของใครของมัน
แล้วก็ เป็นความรู้สึกว่ามันมีจริง ๆ

เพราะฉะนั้นคนที่ไม่รู้จักความจริงที่มันเป็น
เป็นภพเป็นชาติ ตายไปแล้วจึงมีสิ่งเหล่านี้กันทั้ง
นั้นเลย ไม่ว่าจะชาติไหน ไม่ว่าจะศาสนาไหน ยิ่ง
ศาสนาพุทธในเมืองไทยมันกลายเป็นยอดนิยาย
สร้างมอมเมากันมหาศาล สำหรับคนที่ตายไปแล้ว

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● ฟ้าสาาง

ฉันก้าวเดินมาบนเส้นทางนักศึกษาปริญญาโท
มาร่วมปีแล้ว ค่อย ๆ เรียนรู้นับจากวิชาที่ ๑ จน
เดินมาถึงวิชาที่ ๙ จากทั้งหมด ๑๓ วิชา ก็จะจบ
หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิตแล้ว

ย้อนกลับไปคิดถึงวันคืนเก่า ๆ สิ่งที่เคยเป็น
เรื่องยากในวันนั้น มาถึงวันนี้ก็เป็นเรื่องที่ยง่ายขึ้น
เพราะเราได้ประสบการณ์และการเรียนรู้จาก
อดีตมาแล้ว

จากการเรียนที่แทบจะมีพื้นฐานทางรัฐ-
ประศาสนศาสตร์เป็นศูนย์ เพราะไม่ได้เรียนจบ
มาทางสายนี้ (ฉันเรียนจบด้านนิเทศศาสตร์) การ
เรียนที่นี้เข้มข้น หนักหน่วง แทบถอดใจ หากแต่
เราไม่ยอมถอด แต่สวมใจแห่งนักสู้เข้าไปใหม่
ปรับความคิดหรือกิเลสที่คอยเป่าหูไม่ให้เรา
พยายาม ด้วยการเป่าหูมันกลับ ลู่กับกิเลสด้วย
การปฏิบัติธรรมหลายกระบวนการ จากลองผิด
ลองถูกเพื่อหาวิธีการที่เราจะมีความสุขกับการ
พัฒนาตนเองได้อย่างมั่นคง ไม่ใช่ชดชชชช ก็เริ่ม
จับหลักจับแนวทางได้ จนเข้าใจมากขึ้นเรื่อย ๆ
พร้อม ๆ กับความสุขที่มาจากความสงบจาก
กิเลสที่ค่อย ๆ สัมผัสมันได้ยิ่งขึ้นทีละนิดทีละน้อย
มันเป็นความรู้สึกที่พิเศษและอัศจรรย์แบบนี้เอง...

มาถึงวันนี้แม้วิชาที่เรียนจะยากขึ้นกว่าวิชา
แรก ๆ มากก็ตาม แต่ฉันกลับสัมผัสได้ถึงความ
สบายใจ สบายตัว สบายทางความคิด ไม่กังวล
ไม่กดดัน ไม่เครียดเหมือนตอนเริ่มมาเรียนแรก ๆ
ที่กลัวกังวลไปหมดทุกอย่าง กลัวเรียนไม่ทัน กลัว
ทำไม่ได้ กลัวคะแนนไม่ดี เพราะเราได้ฝึกฝน
ตนเอง ได้พยายามก้าวข้ามกิเลสที่เป็นเครื่องกั้น
ความสงบสุข และก็ได้ค้นพบอีกอย่างหนึ่งว่า ฉัน
กลับเรียนได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ กว่าตอนเครียด กดดัน
กังวลที่บางครั้งมาก่อกังวลเล็ก ๆ บ้าง บางครั้ง

บนเส้นทางนักศึกษา (๑๓) “การศึกษาเพื่อละตัวตน”

ก็มาเป็นพายุลูกโต...ใจที่มีสติก่อให้เกิดสมาธิ
ที่สร้างปัญญาอย่างยิ่ง

ช่วงที่ผ่านมาฉันได้มีโอกาสทำหน้าที่ในฐานะ
คณะกรรมการนักศึกษา ช่วยงาน “ครบรอบ ๖๐
ปี คณะรัฐประศาสนศาสตร์ ยึดมั่นคุณธรรม
สร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง” ทางคณะได้จัด
กิจกรรมเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองครบรอบ ๖๐ ปี
แห่งการสถาปนาคณะรัฐประศาสนศาสตร์ และ
เพื่อเป็นการแสดงเจตนารมณ์ในการเป็นผู้นำ
ศาสตร์ด้านการบริหารเพื่อรับใช้สังคม โดยได้
จัดสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “รัฐประศาสนศาสตร์
และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” โดยมี ดร.สุเมธ
ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิพัฒนาเป็นองค์ปาฐกถา
และมีพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประธานองค-
มนตรี และรัฐบุรุษเป็นประธานกล่าวเปิดงาน

ในงานนี้บุญนิยมทีวีได้บันทึกเทปเพื่อนำไป
ออกอากาศที่สถานีด้วย และในภาคค่ำจัดงาน
เฉลิมฉลอง “คืนสู่เหย้า ก้าวสู่นาคต” โดยเชิญ
ศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบัน เข้าร่วมงานในรูปแบบ
ของกาล่าcocktail โดยมีพลเอกอนุพงษ์ เผ่า-

จินดา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็น
ประธานในพิธี และเป็นศิษย์เก่าของคณะด้วย

ฉันและเพื่อน ๆ ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่
ฝ่ายต้อนรับในฐานะที่เป็นนักศึกษารุ่นปัจจุบัน
ของคณะ ทั้งช่วงเช้าและงานกาล่าดินเนอร์
ภาคค่ำ งานในช่วงเช้าได้รับความสนใจจาก
ชาวสันติอโศกและญาติธรรมที่ทราบข่าวได้ติดต่อ
ขอมาร่วมฟังการสัมมนาครั้งนี้ด้วย ฉันจึงช่วย
ติดต่อประสานงานกับทางคณะ ซึ่งทางคณะ
มีความยินดีต้อนรับและเชิญชวนให้ชาวอโศกมา
กันเยอะ ๆ เพื่อร่วมฟังการสัมมนาและต้อนรับ
พลเอกเปรมร่วมกันด้วย และเนื่องจากเป็นหัวข้อ
ของการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อพัฒนา
ประเทศ ซึ่งเชื่อมโยงกับสิ่งที่ชาวอโศกกำลัง
ปฏิบัติ จึงสอดร้อยไปด้วยกัน

ส่วนงานภาคค่ำซึ่งเป็นงานกาล่าดินเนอร์ อิม-
หรือคอนเซ็ปต์งานซุทธาตรีเขียว-ทอง ซึ่งเป็น
สีประจำคณะ จึงเป็นประสบการณ์ครั้งแรกของ
เด็กวัดอย่างฉันที่ใส่ซุทธาตรีซึ่งทางคณะทำงาน
ฝ่ายต้อนรับได้จัดหาให้ แรก ๆ ก็ทำใจพอสมควร

จากความไม่ชินที่จะต้องใส่ชุดราตรีแบบสั้น เพื่อเดินรับแขกและส่งแขกในงานได้อย่างคล่องตัว (ถ้าเป็นชุดราตรียาวจะเดินลำบากพอสมควร) การต้องแต่งหน้า-ทำผม ที่จะต้องใช้เวลานานกว่า ๒ ชั่วโมง เพื่อความสวยงามสมกับชุดราตรี ก็เป็นอีกหนึ่งประสบการณ์แปลกใหม่อีกเรื่องในชีวิตที่มีโอกาสเรียนรู้จากการทำหน้าที่เพื่อช่วยงานของคณะ และเรายังได้ตรวจสอบกิเลสของตัวเองเราเองด้วยว่า ยังหลง ยังติด ยังมีแรงกระเพื่อมของกิเลสอะไรอยู่บ้างเมื่อได้รับโจทย์

ฉันคิดว่า การต้องนั่งแต่งหน้า-ทำผมกว่า ๒ ชั่วโมงเป็นอะไรที่ทรมานมาก จนแอบคิดในใจว่า ผู้หญิงเขาอดทนกันได้ยังไง นอกจากจะเสียเวลาแล้ว ยังสิ้นเปลืองเงินทอง เพราะการแต่งหน้าต้องใช้ครีมนู่นนี่นั่นเยอะมาก บำรุงนั่นบำรุงนี่ ทาตรงนั้นตรงนี้ กว่าจะออกไปจากบ้านได้นี่ต้องใช้ความพยายามมากขนาดนี้เลยหรือ? แต่ฉันก็พอเข้าใจกิเลสของผู้หญิงที่อยากให้คนมอง สนใจ จึงต้องพยายามพอกทาเพื่อกลบข้อบกพร่องของตน ฉันถือโอกาสนี้เป็นการตรวจสอบกิเลสตัวเองไปด้วยว่าเราหลงมัว ชอบมัว อยากสวยอยากงามแบบโลกๆอย่างนี้มัย เรียกว่าใช้โอกาสให้เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติธรรมไปด้วย

ทำให้ฉันได้เติบโตถึงเมื่อครั้งยังเป็นเด็กอายุ ๑๔ - ๑๕ ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่นตอนต้น ที่อยากรู้อยากลอง ชอบเรียนรู้อะไรใหม่ตามวัย เห็นเพื่อนคนอื่นชอบฟังเพลง เห็นรุ่นพี่แต่งตัวทาคริมทาแป้ง ก็อยากลองทำบ้าง ไปหาซื้อชาวด้อะเบาท์มาฟัง

ไปหาซื้อครีมมาทา ไปหาแป้งมาโปะ ด้วยความอยากตามกระแส แต่ทำไปไม่ได้ไม่นานก็ซี้เกียจ ฟังเพลงไปมาก็เริ่มรำคาญ ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเอาอะไรมายัดหู เปิดเพลงฟังจนไม่มีสมาธิ ฉันชอบอยู่แบบสงบ ๆ เงียบ ๆ มากกว่าคริมทาผิวก็เช่นกัน ซื้อมาใช้ไม่เคยหมดขวด ทาไปทามากก็ซี้เกียจ เหนอะหนะ ไม่สบายตัว เสียเวลาเสียตังค์ก็เลิกใช้ไป พอมีกิเลสใหม่ ๆ เข้ามาก็กลับมาฮิตตามกระแสกับโลกเขาบ้างอีกเป็นระยะ ๆ แล้วก็เลิกด้วยรู้สึกว่ามันไม่ใช่ ไม่เป็นตัวเอง แต่ก็ยังไม่เก่งที่จะเข้าใจกิเลส ยังอ่านกิเลสไม่ออก จึงยังคงเดินไปตามกระแสโลกอยู่บ้าง

มีครั้งหนึ่งสมัยที่เพชบุรีเริ่มฮิตใหม่ ๆ ฉันเล่นจนรู้สึกตัวเองติดเพช เสียเวลาไปกับเรื่องไร้สาระวันละหลายชั่วโมง รู้สึกถึงความใจร้อน ความเอาแต่ใจที่เพิ่มขึ้นจากการเล่นอินเทอร์เน็ตที่อะไรรวดเร็วได้ตั้งใจไปทุกอย่างเพียงคลิกเดียว จึงรู้สึกว่าเป็นแบบนี้หนักแล้ว เลยหักดิบตัวเองด้วยการไม่เล่นเป็นเวลา ๓-๔ เดือน พร้อม ๆ กับได้เข้าคอร์สกับท่านสมณะ ได้เรียนรู้ธรรมะ ปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้น จึงเริ่มเก่งที่จะอ่านจิตเป็น จับตัวกิเลสได้ และล้างกิเลสเป็น จึงเข้าใจอะไรมากขึ้นถึงกิเลสมนุษย์ที่ชอบเอาอะไรมอมเมาจิต วิญญาณตัวเองให้ประอะเปื้อนมัวหมองยิ่งขึ้น ซึ่งตามธรรมดาที่มีมากมายกายกองแอบซ่อนในจิต วิญญาณอยู่แล้ว แต่ก็ยังอุตสาห์หามาเพิ่มให้เกิดราคะ โทสะ โมหะหนาหนักยิ่งขึ้น หลงคิดว่าการมอมเมาคือความสุข การได้ฟังเพลง แต่งหน้า แต่งตัว เล่นเกมคือความสุข แต่แท้จริงแล้วมันคือสุขเท็จ แต่เป็นทุกข์แท้ต่างหาก

ฉันเรียนรู้อะไรมากมายจากการปฏิบัติธรรม เพราะชีวิตคือการฝึกหัดที่ให้อัจฉริยภาพ และลดความเป็นตัวเองลงให้มากที่สุด คือการทำโดยไม่มัวตัวตน ไม่มีกิเลสเจือปน หรือลดตัวตนลงจนบริสุทธิ์ก็จะพ้นทุกข์หรือเข้าสู่นิพพานได้ในที่สุด อันจะเป็นที่พึงให้แก่สังคม ช่วยสังคมได้ยั่งยืน

๒

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ศาสนาคือพลังที่รวมสังคม

อันใดไม่เป็นไปเพื่อความร่วมมือกันรวมกันของสังคม

อันนั้นไม่ใช่ศาสนา

ประชาธิปไตยบุญนิยมโลกุตระ

ประชาธิปไตยทุนนิยมโลกใต้กะลา

ประวัติศาสตร์การเมืองโลกสองค่ายยักษ์ เคยต่อสู้กันระหว่างค่ายทุนนิยมเสรีกับคอมมิวนิสต์

ผลแม้รัสเซีย จีน จะผงาดเพื่อผงขึ้นมาช่วงหนึ่ง ก็ต้องหงายพียง เพราะภูมิปัญญาคนไม่ถึงพร้อม อำนาจรัฐกดขี่บังคับได้ชั่วคราว

กระทั่งจีนต้องปรับแก้อย่างแรง มหาวิธีแมวลีไหนก็ช่าง ขอให้จับหนูได้ก็แล้วกัน

แม้สังคมนิยมมาร์กซิสต์จะไปไม่ถึงดวงดาว ด้านเสรีประชาธิปไตย เช่น อเมริกา ก็ใช้ว่าจะไปรอดตรงข้ามกำลังจะมอดม้วยร้อแร่เต็มทีมากกว่า

ในขณะที่จีนนับวันจะแซงหน้าขึ้นมาแทน อเมริกา รัฐประเทศล้มเหลวด้วยหนี้ท่วมหัว โดยจ่ายดอลลาร์กึ่งเด็กท่วมโลกเป็นว่าเล่น

อเมริกาผู้นำค่ายประชาธิปไตยหนีไม่พ้นต้องแพ้ยตัวเองโทษฐานทำลายศักดิ์ศรีประเทศ กล่าวทิ้งธรรมภิบาลไปเป็นอันธพาลโลก เช่น หนุนรัฐบาลโคตรโกงจากเลือกตั้งโลโครก กระทั่งเป็นเผด็จการรัฐสภาที่เชิดชูว่าถูกประชาธิปไตยดีแล้ว

ไม่ต้องเสียเวลาไล่เลียงถึงพรรคเพื่อใด โกงทั้งโคตร ต้องหมดท่า ไปไม่เป็น เมื่อเจอศึกมวลมหาประชาชน กบปส.กว่าห้าล้าน ด้านรัฐบาลยิ่งลักษณ์ที่ดีแต่เล่นบทด้านได้อายอด

เมื่อขบวนการไอโพรเทสต์ ลั่นตือหิงสาของ

มหาชนชาวไทยนับล้าน ๆ มาถึงทางตัน พระอินทร์ ทรนร้อนอาสน์ไม่ไหว ต้องโดดมารายมนตร์คาถาคักดีลิตีเอ็กเซอร์ไซส์ ใส่หน้ารัฐบาลยิ่งและเฉยเลย ช่างง่ายตายปานกระดิกนิ้ว ชี้นิดเดียว

เมื่อถึงกาลลงตัวทุกเหตุปัจจัยการปาฏิหาริย์รัฐประหารโดยสันติ จึงเกิดขึ้นเรียบร้อยเหลือเชื่อ ไม่มีประเทศไหนเคยทำได้มาก่อน เป็นแน่หนึ่งเดียวที่นี้ประเทศไทย !

ทันทีที่ คสช.ยึดอำนาจ ๒๒ พฤษภาคม ทำให้สังคมนโลงอกสบายใจ เพราะทหารออกมาถูกกาลเทศะ สอดรับกับโพลล์หนุนร้อยละแปดสิบกว่า

ในขณะที่รัฐบาลอเมริกาเสียใส่เกือก บังอาจแทรกแซงประชาธิปไตยในประเทศไทยเรา สวนกระแสมหาชนคือ ตั้งหน้าถล่มอำนาจรัฐประหาร อันนำพาประชาธิปไตยกลับคืนมั่นคงสงบสุขสันติเช่นเคยได้ คนไทยไม่ถือสา อโหสิเขาบิดาเราก็เปล่า

อนึ่ง ประชาธิปไตยในบ้านเขาเอง คนอเมริกันไซ้จะชื่นชม กลับมีเสียงชมชื่น ดังข่าวโพลล์ ชาวมะกันชั๊ก เบื่อ สูงถึง ๓๘ เปอร์เซ็นต์ อยากเห็นกองทัพออกมารัฐประหาร เปลี่ยนบ้านแปงเมืองเสียใหม่ ประมาณนั้น เป็นไฉนยังงั้น ?

นั่นสะท้อนให้เห็น ระบบไหน ๆ ไม่อาจแก้ปัญหาอย่างยั่งยืน หากขึ้นไม่แก้ที่ตัวคนให้ถึงจิตวิญญาณ...

ซึ่งกว่าที่นึกถึงกว่าที่คิด

เมื่อพูดถึงประชาธิปไตย เรามักคุ้นใช้ในทางการเมือง เรื่องอำนาจและผลประโยชน์

แน่นอน สำหรับโลกียชน ต่างย่อมแสวงหาอำนาจมาเพื่อพาดพิงผลประโยชน์ เอามาบำรุงบำเรอตัวเองเป็นสำคัญก่อนเพื่อน

ส่วนผู้มีปัญญาก้าวหน้าเป็นกัลยาณชน ย่อมเข้าใจแก่น้อยล้นโทษ น้อยไว้ได้ดี เพราะมีใจพอ จึงเข้าถึงเศรษฐกิจพอเพียงได้ไม่ยากลำบาก

ชีวิตแค่ข้าวผ่ายบ้าน จำเป็นกินใช้อย่างสมถะเรียบง่าย ตามอย่างสมณะ จะอะไรหนักหนาเขี้ยว

ที่นี้หันมามองอำนาจและผลประโยชน์ในทางโลกุตระบ้าง แทนที่จะชวนชวายเป็นอำนาจตัวเองมาเพื่อยื้อแย่งแก่งชิงผลประโยชน์จากใคร ๆ เปล่าเลย

กลับตรงข้าม กลายเป็นใช้อำนาจบำเพ็ญเกื้อกูลประโยชน์สุขแก่มหาชนเป็นอย่างนั้นไป

กว่าจะตั้งตัวเป็นคนตั้งหน้าช่วยใคร ๆ ได้ เป็นธรรมตามันต้องพึ่งตัวเองให้ได้ก่อนอื่น เมื่อยืนอยู่บนลำแข้งตัวเองได้ดีแล้ว ค่อยขยับขยายเอื้อมเอื้อกว้างเกื้อก้าวหน้าไป ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน ถึงจะสืบสานก้าวไปด้วยกัน ไม่เกิดปัญหาขัดผลประโยชน์ในตัวเอง

เมื่อนั้น **ประชาธิปไตย คือ เพื่อเกื้อกูลประโยชน์สุขปวงประชามหาชนเป็นใหญ่**

นับเป็นอุดมการณ์ยิ่งใหญ่ยิ่งยอด ของศาสนาพุทธ ตั้งแต่พระบรมศาสดาทรงเริ่มส่งสาวกประกาศศาสนาพุทธแก่สังคม ตามนิคมชุมชน เมืองน้อยใหญ่ต่าง ๆ

ดังที่พ่อครูชี้ให้เห็นธรรมฤทธิ์พลังศาสนา เอาไว้ว่า ศาสนาคือพลังที่รวมสังคม อันใดไม่เป็นไปเพื่อความร่วมกันรวมกันของสังคม อันนั้นไม่ใช่ศาสนา

จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า พุทธเป็นศาสนาเพื่อสัตว์สังคม เพื่อสัตว์เมือง เรื่องคนเมืองที่ต้องทำมาหากิน พร้อมปฏิบัติธรรมลืมนตาในชีวิต กินอยู่หลับนอนไปด้วยเสริ่ง

สรุปลงตรงเป้าหมายหลักสำคัญยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว เพื่อทำหน้าที่เป็นมิตรดี สหายดี สังคมสังแวดล้อมดี อันคือทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนาวินิพุทธ

ประชาธิปไตยจึงเท่ากับเป็นเป้าหมายของวิถีชีวิต พร้อมทั้งเป็นกลไกขบวนขับเคลื่อนหมุนวนไปด้วยเสริ่งสรรพ

กำไรชีวิตสัมฤทธิ์ประโยชน์ตน

เมื่อชีวิตยังไม่สิ้น แสดงว่า เรายังมีกำลังพลังงาน ทำการทำงานนั้นนั่นนี้ดีกว่าหลายใจทั้งหลาย ๆ

พลังชีวิตเวลาและแรงงาน จำเป็นต้องใช้หา กินหาอยู่ เพื่อบริการตัวเอง แต่ละคนมีปัญหา กำหนดประมาณตามวิสัยสามารถ แล้วเกินกว่านั้นละ จะใช้ทำอะไรดีเอ๋ย...

กับโลกธรรม ลากยศสรรเสริญโลกียสุข เป็นปัญหาต้องปลดเปลื้อง ลดละหน่ายคลาย เพื่อเป็นไท เลิกเป็นทาส ฉลาดอยู่เหนือโลกแต่ละสิ่งอย่างไปตามลำดับหยาบ กลาง ละเอียด

ชีวิตประจำวัน ร่วมหมู่ เกี่ยวข้องผู้คน หนีไม่พ้นต้องเจอเจอโทษภัยทำทนายชนผลักไสชิงชัง ชวนหลงติดยึด วัน ๆ คิน ๆ ต่าง ๆ นานา สารพัดจริต อารมณ์ ดูไม่เบือจริง ๆ ลึก ๆ ไม่อยากดูมากกว่า แต่จำเป็นจำนน ต้องทนเบือบอ่ยไป

ประเด็นน่าแบ่งปันประสบการณ์ในที่นี้ ได้แก่คำสอนว่า

อย่าพร่ำประโยชน์ตน ด้วยประโยชน์ผู้อื่น แม้มาก ส่วนตัวติดใจสงสัยจ้ง เอ ทำไม เมื่อสามารถทำประโยชน์ให้กับคนได้แท้ ๆ เรื่องอะไรถึงจะเกิดผลเสีย จนกระทั่งต้องมาพะวงระวังหน้าระแวงหลังตัวเองด้วย ออกจะสับสนงงงวยเทือกนี้แหละ

ยิ่งกำชับลำทับกำกับอีกว่า อย่าไปยกอ้างปริมาณประโยชน์อื่น มาเป็นเหตุให้ยอมบั่นทอนทำลายประโยชน์ตัวเองต้องตกต่ำสูญเสียไป ดีไม่ดีไปลงทุนทำบาปเวรโทษภัยเลยพาบรล้วยยกใหญ่

เรียกว่าการบำเพ็ญประโยชน์ตัวเองต้องเป็นหลักพื้นฐานสำคัญก่อนเสมอ ประโยชน์ตน

ประโยชน์ท่าน ควรต้องสอดคล้องไปด้วยกัน ถ้าเกิดขัดขวางกันเองก็อย่าเสี่ยงประมาทเด็ดขาด

ดังพระปัจจุสมิโรวาท ทรงสั่งเสียเป็นคำสุดท้ายว่า “ภิกษุทั้งหลาย สังฆารทั้งหลายย่อมต้องเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงทำกิจทั้งปวงอันเป็นประโยชน์ตนทั้งประโยชน์ท่าน ให้บริบูรณ์พร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด”

คำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหมดสรุปลงเอย **อย่าประมาท** คำเดียวนี้แหละ

ข้อควรสำคัญในความสำคัญตามนัยดังกล่าวมา เราพึงรักษาตนให้เจริญในธรรมโดยตลอดทุก ๆ กรณี คำเตือนง่าย ๆ แต่ยิ่งใหญ่ เช่น จงระวัง อารมณ์ก่อนงาน หรือความดีมีละเอียด ความเกลียดมีละก่อน ดังนี้ เป็นต้น

ธรรมดาอารมณ์ที่เป็นเจ้าปัญหาอยู่ทุกเมื่อ เชื้อวัน มันเห็นจะหนีไม่พ้นเจ้าโทสะนี้แหละ เป็นตัวแสบที่เห็นทุกซบได้ง่าย และก่อความสงบสุขเป็นประจำ

เมื่ออยากอยู่เย็นเป็นสุข จำเป็นต้องเลิกตัวโมโหโกรธาให้ได้ก่อนเพื่อน

เราควรตั้งหลักตรงไหนดีละ ก็ตรงปฏิฆะ สัมผัส คือ เกิดกระทบสัมผัสใครที่จะบันดาล โทสะมูลจิต ตั้งแต่อารมณ์เสีย หงุดหงิดรำคาญ ตัวเล็กตัวน้อยนิด ต้องรีบกวาดทิ้งโดยด่วน สด ๆ ทันทีทันใดให้เป็นปัจจุบันธรรม

โดยเฉพาะต้องขอขอบคุณคู่กรณีผู้ก่อความ ยั่วชวนให้เกิดอารมณ์โทสะทุก ๆ ขนาด ถือเป็น โจรภัยทำทนาย ใช้เงินจ้างทำเท่าไรก็ไม่เหมือนจริง จึงควรยึดมั่นรับผัสสะให้เป็นนาทิตองเพื่อปฏิบัติ การถอนรากถอนโคนตัวโทสะ โดยไม่ต้อง เสียตายล้างเล เมื่อมันมีแต่โทษกับโทษ

เคล็ดวิชาแก้โทสะ เช่น ผู้ใดโกรธ คนโกรธ อยู่ก่อนหน้า ผู้โกรธคนหลังโง่กว่าคนแรก พุทธ- ภาสิตสอนไว้ โทษฐานเห็นใครโกรธแสดงตัวโง่ โทนโทแล้วยังมีตบอดแข่ง ไม่รู้จักแสงสว่างชะเลย

หลายคนมักคุ้นเคยกับอานาปานสติฝึกสติ อยู่กับลมหายใจเข้าท้องพอง หายใจออกท้องยุบ

ซึ่งยังเป็นแค่สมถะ สงบจิตชั่วคราว

ลองมาฝึกแบบพ่อครูดูบ้าง คือ

โศลกแห่งอานาปานสติ

อย่าเพลินใจ-อย่าห่างใจ

เมื่อใด “ผัสสะ” เกิด

จะต้อง “รู้” ให้ทัน “ความเกิด” นั่นที่ “ใจ”

ถ้า “ความไม่สบายใจ” อุบัติ (โลกมูลจิต ทุกขนาด)

จะต้องจัดการไม่ให้มันมีก่อนอื่น ไม่ว่าจะกรณีใด ๆ

แม้ “ความสบายใจ” อุบัติ (โลกมูลจิตทุก ขนาด) ก็อย่าหลงมาติดยึดเป็นอันขาด

รู้ “ใจ” ว่า “มีโลภะ-มีโทสะ” หรือไม่ ขณะใด ซึ่งเมื่อนั้น “พ้นโมหะ”

ทำ “ใจ” ให้ “พ้นโลภะ-พ้นโทสะ” ในขณะ “รู้” ๆ เสมอนั้น

คือผู้เดินตรงจัดเข้าสู่ “นิพพาน” ด้วย “ทางเอก” เส้นเดียว ที่สร้างไว้โดยบุคคลที่ชื่อ “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

สรุป เมื่อแต่ละคนต่างมีอัตตาเป็นที่พึ่งตัวเองได้ เป็นไทกระทั่งปลอดหนี้ ย่อมมีน้ำใจ เอื้อมเอื้อเกื้อกว้าง

สังคมประชาธิปไตย จึงเกิดขึ้นได้จากสมาชิก หมุ่มมวลผู้มีอัตตาธิปไตยมารวมพลสมานสามัคคี พึ่งพาอาศัยกัน จะทำอะไรแล้วแต่หมู่ใหญ่ มี ผู้ใหญ่ผู้เฒ่าเป็นหลักเคารพนับถือกันด้วย ดังที่ หมู่มวลเป็นประชาธิปไตยตัวอย่างนำทางไว้ให้แล้ว

อัตตาธิปไตย และประชาธิปไตยบุญนิยม จึงไปด้วยกันได้ดี เพราะต่างมีธรรมาธิปไตย เป็นตัวหล่อหลอมผนึกกำลังของสังคมพุทธ ให้ตั้งมั่นในทำนองคลองธรรม

ตรงกันข้ามกับระบบทุนนิยมเสรีจนสามัญไร้ ขอบเขต ย่อมเกิดปัญหาสงครามการเมือง เศรษฐกิจสังคม เพราะคนผู้ใช้อำนาจเป็นทาส ตัณหาสารพัด ศาสนธรรมเป็นคำตอขบเดียว เพื่อแก้ตัวคนต้นเหตุถึงจิตวิญญาณอันเป็น ประธานสิ่งทั้งปวง **๓**

ธรรมะเป็นเรื่อง “รู้จัก-รู้อยู่-รู้ใจ”
โดยมีการลดละ-การเสียสละ เป็นอุปกรณ์การสอน!

แก้เศรษฐกิจ ต้องให้พระนำหน้า!

ธรรมะเป็นเรื่อง “รู้จัก-รู้อยู่-รู้ใจ” โดยมี
การลดละ-การเสียสละ เป็นอุปกรณ์การสอน!

อยากไปนิพพานอยากเป็นอารียะ ต้องฝึกฝน-
ต้องอดทน-ต้องลดละ-ต้องเสียสละ
นั่งภาวนา นั่งสงบนิ่ง ก็แค่หลอกตัวเองไปวันๆ
ธรรมะนั้นเป็นอกาลิโก เหลือเชื่อ
เป็น ทูอินวันได้อย่างมหัศจรรย์
ได้ลดละ ได้ปล่อยวาง ได้อรียะ ได้อรหันต์
และแน่นอน ...ได้ “รู้จัก-รู้อยู่-รู้ใจ”

**มีกายสักขี เป็นตัวอย่างให้แก่สัตว์โลก ให้แก่
มนุษย์เดินดินกินข้าวแกง**

จะทำงาน ต้องให้ความรู้ของพระเป็นตัว
เริ่มต้นย่อมสำเร็จครบพร้อม ไม่มีแห้ว!

แต่ถ้าให้พระมาตอนปลาย ๆ หน้าที่พระจะมา
เป็นได้แค่นำหน้าศพ!

เป็นผู้นำ เป็นผู้บริหาร เป็นผู้ใหญ่ขององค์กร
ต้องมีชีวิตทัศน์ มีวิสัยทัศน์ล้ำหน้า

ทั้งทางโลก ทั้งทางธรรม
ถ้าเป็นบ้านเมือง ก็ต้องชัดในเศรษฐกิจทุกมิติ

และรู้หลักธรรมที่จะนำมาปรับใช้กับประชาชน
เงินทองเป็นของบาตใจ แต่ถ้าเข้าใจลึกซึ้ง “คน
ไม่มีเงิน” กับ “คนยากจน” เป็นชีวิตที่แตกต่าง
ถอยหลังกาลเวลา คนไทยไม่มีเงินมากมายแต่
อึดปากอึดท้อง นอนไม่สะดุ้ง เคยนึกฉงนหรือไม?
**เศรษฐศาสตร์ชาวดอน-เศรษฐศาสตร์ชาวบ้าน-
เศรษฐศาสตร์ราชการ ย่อมแตกต่างกันสุดกู่ เดิน
ห่างกันคนละทิศ!**

ราชการถืออำนาจบาตรใหญ่ ไล่ต้อนคนไทย
ทั้งแผ่นดินให้เดินตามไรต์แม็พของตัวเอง

เศรษฐกิจสังคมไทย จึงพังฉิบหาย!

ค่าของ “อยู่ดี-กินดี” ของราชการคือ การ
“แจกแจงด้วยระบบตัวเลข”

มีปริมาณสินค้าส่งออกเท่านี้ ๆ

มีภาษีเก็บได้เท่านี้ ๆ

ธุรกิจ-ธุรกรรม ของประชาชน ต้องมาลง
ทะเบียนเพื่อแบ่งรายได้ให้ราชการในนามของ “ภาษี”

เมื่อค่าของเศรษฐกิจขึ้นอยู่ กับตัวเลข
ราชการย่อมส่งเสริมผู้มีเงินทุนเท่านั้น

ตัวเลขเศรษฐกิจโต-เตี้ย ก็ขึ้นกับคุณที่
คุณน้องเหล่านี้

จะแก้ปัญหาค่าความยากจน ราชการทำได้แค่
หาทางให้คุณที่ค่าน้องค้าขายได้มากขึ้น ๆ
ลดภาษีก็แล้วหาตลาดให้ก็แล้ว

ผ่านนายทุนก็เหมือนผ่านนายหน้า

เม็ดเงินตกถึงคนงาน กรรมกร ประชาชน
แค่ ๒๐ - ๓๐ % เขาก็ถือว่าประสบความสำเร็จ

วันนี้ถ้าแก่แย้ เพราะเขาดูที่ตัวเลข ดูบัญชีที่จดมา
สื่อมวลชนโหมกระพือ

ราชการตกใจ ฉีดน้ำเกลือเข้าเส้นเลือดฉับพลัน
โยนเงินเข้าหมู่บ้าน คนระดับล่างจะได้มีงาน
จะได้มีเงิน แต่กว่าจะผ่านถ้าแก่ลงไปสู่พื้นดิน
จะได้สักกี่บาท?

โยนเงินให้งานก่อสร้างระดับยักษ์ คนเป็น
หมื่นเป็นแสนจะได้มีเงินกันตาย

แต่เจ้าของกิจการเขาก็รวบเงินพุ่งปลิ้น

กระดุนเศรษฐกิจ โลกมนุษย์แห่งทุนนิยม
เขาก็ทำได้เพียงแค่นี้...ไม่ต่างกัน

**แต่หากให้พระช่วยนำ ก็จะสวยงามกว่านี้
ยิ่งนัก**

นิมนต์ท่านมาสอนชีวิตให้ **“รู้จัก-รู้ อยู่”** มีเวลา
ก็แถมเรื่อง **“รู้ใจ”**

วิ่งหาคนเปิดให้ชาวบ้าน แต่ชาวบ้านถ้าหัว
ทั้งวัน ปลาก็ไม่พอกินอยู่ดี

หรือได้ปลาก็กินทั้งกินขว้าง

ปลาจะเหลือในบ่อสักกี่ตัว?

เพราะเหตุนี้ สุดยอดแห่งวิชาต่อสู่จึงคือ
“กระทำคือไม่กระทำ!”

รายได้ไม่สำคัญเท่า **“รายได้เหลือ”!**

“อุดรูรั่ว” ของชีวิตจะดีไหม?

ราชการสอนไม่เป็น นิมนต์บุคลากรทาง
ศาสนาปุพรมลงพื้นที่สอนคนไทยทั่วแผ่นดิน

“รู้จัก-รู้ อยู่-รู้ใจ” จะได้ไหม

**เศรษฐศาสตร์ตัวเลข มีแต่จะทำให้ราชการ
หลงทาง**

นักวิชาการก็จะตาบอดตาใส

“อุดรูรั่วชีวิต” รู้เท่าทัน **“ลัทธิบริโภคนิยม”**
สังคมเมือง ต้องให้ปัญญา **“ไม่ควรซื้อ ก็อย่า
ไปซื้อ”**

รู้จักชีวิตที่ประหยัด

ศรัทธาในคุณธรรม **“ประหยัด”**

สังคมชนบท ต้องให้เขา **“พึ่งตน”**

เริ่ม ตั้งแต่ **“ปลูกในสิ่งที่กิน-ผลิตในสิ่งที่ใช้”**

ปลูกทุกอย่างรอบบ้าน จะทำต้มยำ จะทำแกง
เหี่ยวหวาน ก็แค่เดินรอบบ้านก็สำเร็จ **ไม่ต้อง
พึ่งตลาด**

ปลูกไผ่ ปลูกกล้วยเอาไว้ทำอุปกรณ์ของใช้
ไม่ต้องพึ่งโรงงานพลาสติก

หากใช้ปุ๋ย ต้องรู้จักทำปุ๋ยอินทรีย์ หาก
เงินไม่มี ก็ต้องทำปุ๋ยใบไม้ **ไม่ต้องพึ่งสารเคมีที่
แสนแพงทุกชนิด**

“รู้จัก-รู้ อยู่” ด้วยนโยบายพึ่งตนเพียงแค่นี้

เราก็จะมีภูมิคุ้มกันตลอดชีวิต

กับข้าวกับปลาไม่ต้องใช้เงินซื้อ

เครื่องมือเครื่องใช้ไม่ต้องซื้อ

ปุ๋ยไม่ต้องซื้อ

๑ เดือนจะประหยัดเงินกระเป๋าก็พันก็หมื่น?

ประชาชนแสน ๆ ล้าน ๆ ครอบครัว หากคิด
เป็นตัวเลข จะได้อีกกี่ล้าน ๆ

“รู้จัก-รู้ อยู่” ราชการได้ประโยชน์มหาศาล
เป็นการลงทุน ที่ไม่ต้องถมเงินลงทะเล

แต่รายได้เป็นกอบเป็นกำอยู่ในกระเป๋
ชาวบ้านแน่ ๆ

อยากบอกว่า ราชการทั้งหลายทั้งปวง
อย่ามัวตื่นตกใจตัวเลขเศรษฐกิจที่เขาประกาศ

สื่อมวลชนก็อย่าบ้าจี้

ตัวเลขตกต่ำมิใช่เศรษฐกิจแย่ เพราะนี่
เขาก็แค่สิ้นนิชฐาน

แต่ดีกว่านี้ สอนประชาชนอุดรูรั่ว เพิ่มอีก ๑
มาตรการ

ให้พระนำบ้าง ราชการจะเบางาน ขึ้นอีก
เยอะ

นี่เรื่องจริง ไม่ได้โม้! ๓

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๒

ฉบับที่แล้วเรากำลังอธิบาย “บาป” นั้นคือ “กิเลส” คือ “อกุศลจิต” จึงต้องรู้จัก รู้แจ้งจริงของเรา ในตัวเรา แล้วกำจัดออกไปให้สิ้นเกลี้ยงจากจิตใจเรา อย่างถาวรนิรันดร์

“กำจัดกิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิตออกไปให้สิ้นเกลี้ยง” สิ้นเกลี้ยงแล้วก็ “ไม่ให้กิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิตเกิดในจิตเราอีก”

นี่คือ จุดหมายแห่ง “ความสำเร็จ” ที่สำคัญของนักปฏิบัติธรรมแบบพุทธ

เพราะ “บาป” คือ กิเลส คือ อกุศลจิตนี้เป็น “จิตเฉพาะส่วน” ที่จะต้องกำจัดออกจากตนให้หมดสิ้นเด็ดขาด กระทั่งไม่มีในใจตนอีกเลย อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล

โดยการใช้ “สัญญา” ให้ทำหน้าที่ “กำหนดหมายรู้” ความเป็น “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” จนถ้วนทั่วทั้ง “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

และจัดการปรับแต่ง (อภิสังขาร ๓) นั่นคือจัดการแยก “กาย” ก่อน

กายคืออะไร “กาย” คือ องค์ประชุมกันอยู่ของ “ธรรม ๒” ได้แก่ รูป กับ นาม

“รูป” คือ ธาตุที่ “ถูกรู้” (object=กรรม)

“นาม” คือ ธาตุที่เป็น “ผู้รู้” (subject=ประธาน)

เมื่อ “รูป” กับ “นาม” ทำ “ปฏิทริยา” ต่อกัน

(ปฏิมสัมผัสโส) ก็เกิด “เวทนา” (ความรู้สึก)

“รูป” กับ “รูป” ทำ “ปฏิทริยา” กัน (ปฏิมสัมผัสโส) ไม่เกิด “เวทนา” เพราะ “รูป” ไม่มีธาตุรู้” รูปไม่มี “จิต” รูปไม่มี “วิญญาณ-มโน”

“นาม” กับ “นาม” ทำ “ปฏิทริยา” ต่อกัน (ปฏิมสัมผัสโส) เกิด “เวทนา” เพราะ “นาม” มี “ธาตุรู้” นามมี “จิต” มี “วิญญาณ-มโน”

คำว่า “รูป” เป็น “ตัวถูกรู้” ได้ตายเดียว จะเป็น “ธาตุรู้” ไม่ได้เลย “รูป” ไม่ใช่ “ตัวผู้รู้”

คำว่า “นาม” เป็น “ธาตุรู้” ตัวแท้ แต่เป็น “ธาตุที่ถูกรู้” ก็ได้ด้วย สำหรับผู้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ของศาสนาพุทธ ผู้ที่รู้จัก รู้แจ้งเห็นจริงชื่อว่าผู้มี “วิปัสสนาญาณ”

“นาม” มีหน้าที่เป็น “ตัวผู้รู้” แต่มีจิตบางสภาพที่ “ถูกรู้” (นามเมื่อมีฐานะเป็นรูป) ในบางโอกาส โดยผู้ศึกษาหรือปัญญาของผู้นี้เป็น “วิปัสสนาญาณ”

“นาม” นั้นก็อยู่ในฐานะ “รูป” ไปชั่วคราว ภาวะนี้เรียกกันเต็มภาษาว่า “นามรูป”

“นามรูป” นี้แหละที่ต้องศึกษาให้ดี เพราะรู้ยากกว่า “รูป” เดี่ยวๆ หรือ “นาม” เดี่ยวๆ

การแยก “กาย” แยก “จิต” ให้รู้ว่า ภาวะใด ขณะใดเป็น “รูป” (ถูกรู้) ภาวะใดขณะใดเป็น “นาม” พระพุทธเจ้าให้เรียนรู้ออกจาก “อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” (เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ซึ่งมันยากมากก็ตรงที่ต้องเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเป็น “สัมมาทิฏฐิ” จริงๆ ในความเป็น “กาย” คืออะไร? คืออย่างไร? เพราะคำว่า

“กาย” นั้นมีทั้ง “รูป” มีทั้ง “นาม” ไม่แยกกันเลย
แยกกันเมื่อใดคำว่า “กาย” ก็หายไป

“กาย” ไม่ใช่ “รูป” อย่างเดียว

การแยก “กาย” กับ “จิต” ขาดกันไปสนิท
อย่างนี้แหละคือ “มิจฉาทิฏฐิ”

คำว่า “กาย” นี้จะไม่อยู่โดดเดี่ยวเฉพาะ
เพียง “ร่างภายนอก” “กาย” จะไม่เพียงเป็น
“รูป” โดดเดี่ยวเท่านั้น โดยไม่มี “นาม” เอี่ยว
ด้วยเป็นอันขาด

ดังนั้น “รูป” โดดเดี่ยว หรือ “รูป” ที่
ไม่มี “นาม” ร่วมด้วยเลย จึงไม่ใช่ “กาย”

ต้องมี “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) คือมี “นาม”
ร่วมอยู่ด้วยเสมอ ต้องเป็น “องค์ประกอบ
ของรูปกับนาม” เสมอ ในการศึกษาปรมัตถ
ธรรม เพื่อบรรลุโลกุตระ

หรือ “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) คือมี “นาม”
ร่วมกับ “นาม” โดย “นาม” นั้นนั้นเป็น “รูป”
นั่นคือเป็น “ตัวถูกรู้” ส่วนอีก “นาม” หนึ่งก็
เป็น “ตัวผู้รู้” อย่างนี้ก็คือ “กาย” ชื่อว่า “กาย”

เห็นชัดไหมว่า “กาย” คือ จิตบ้าง มโน
บ้าง วิญญาณ ด้วยประการฉะนี้เอง

ส่วน “รูป” ภายนอก กับ “รูปภายนอก” ที่
ไม่มี “นาม” จากภายในเข้าไปร่วมด้วยเลยนั้น
จะมี “รูป” ก็รูปต่อก็รูปก็เป็น “กาย” ไม่ได้

ผู้ศึกษาธรรมะของพุทธ ที่สัมมาทิฏฐิ
จึงเป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “รูป” เป็น
“นาม” อย่างดี แม้ขั้นสูงเข้าไปถึงความ เป็น
“รูป” ที่เป็นขั้นสูงขั้นปลาย

เช่น ในภาวะ “อรูป” แท้ๆ “ไม่มีรูป” แล้ว
ก็หยั่งรู้กำหนดรู้ “อรูป” (ไม่มีรูป, รูปขั้นสูงขั้นปลาย) นั้น
ได้ (อรรถตตัง อรูปสัณญี) จนครบถ้วนภาวะที่เรา
จะต้องศึกษา ใน “วิโมกข์ ๘” ข้อที่ ๒ เป็นต้น
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖)

นั่นคือ “วิโมกข์ ๘” ต้องมี “รูป” กับ
“นาม” เสมอ และ “ภายนอก” กับ “ภายใน” ก็
ต้อง “สัมผัส” กันอยู่ ผู้เป็นเจ้าของ “จิตใจ”
ต้อง “เห็น” (ปัสสติ) องค์ประกอบของ “รูป” กับ
“นาม” นั้นที่สัมผัสกันอยู่เป็นปัจจุบันนั้นด้วย
“กาย” จึงไม่ใช่ “รูป” ภายนอกอย่างเดียว
โดดเดี่ยว ต้องมี “นาม” เอี่ยวด้วยเสมอ

และ “กาย” นั้นไม่มี “รูปภายนอก” เอี่ยว
ด้วยเลยได้ มีแต่ “นาม” ล้วนๆ ก็มีภาวะ “รูป”
“กาย” จึงมีคุณลักษณะ โนมเอนมาข้าง
“นาม” มากกว่า “รูปภายนอก”

ความเป็น “กาย” นี้พระพุทธเจ้าถึงกับ
ตรัสว่า “แต่ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่
ประชุมแห่งมหาภูตรูปทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง
มโนบ้าง วิญญาณบ้าง” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖
ข้อ ๒๓๐) คนไทยที่อ่านพระไตรปิฎกตรงนี้ ก็
จะต้องอ่านทวนแล้วทวนอีก ด้วยความ
ฉงนฉงายทันทีว่า “กาย” พระพุทธเจ้ากลับ
เรียกว่า “จิต-มโน-วิญญาณ” ได้ไง?!!!

ถ้าใครหรือยังนักปฏิบัติธรรมที่ยังไม่มี
สัมมาทิฏฐิที่จะเข้าใจในประเด็นนี้ ตามที่
อาตมากำลังอธิบาย ก็คงจะ “งง” หัวแตกเลย ว่า
ทำไมพระพุทธเจ้าทรงเรียก “ร่างกาย” ว่า จิต

บ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง

ก็เพราะความเลื่อมของ“พุทธลัจจะ”ได้เพี้ยนไปจาก“ความจริง”เดิมขอพระพุทธเจ้าแล้วนั่นเอง โดยเข้าใจความหมายอันแท้จริงของคำว่า“กาย”ผิดเพี้ยนไป อย่างสนิทแล้ว

ทุกวันนี้คำว่า“กาย”คนไทยยึดเป็นภาษาไทยไปเรียบร้อยแล้ว และ“กาย”คำนี้ก็ไปหมายความเอาเฉพาะ“ร่างกายภายนอกของคน”เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับความเป็น“นาม”หรือจิตใจเลย พอกล่าวขานคำว่า“กาย”ก็ตัดความเป็น“จิตใจ”ออกไปเลย

แต่แท้จริงความหมายทาง“ปรมาตถธรรม”ของพระพุทธเจ้า หาเป็นเช่นนั้นไม่

มันผิดถึงขั้นตรงกันข้ามเป็นคนละขั้วกันทีเดียว

คำว่า“กาย”ภาษาไทยคนไทยหมายถึง“ภายนอกของร่างกายคน”สุดๆหมด ไม่มีจิตใจหรือนามธรรมเกี่ยวข้องเลย

แต่“กาย”ภาษาพุทธธรรมที่ถูกต้องเท่านั้น หมายถึงเอา“ภายใน”เป็นหลักเข้าไปในภายในจิตวิญญาณจนถึงที่สุดขั้น“มโน”คือจิตลึกสุดนั้นเลย แม้ไม่เอี่ยวภายนอกเลยยังได้

เช่น นามสัมผัสกับนามภายในก็เรียกว่า“กาย”คือ “นามกาย”

เมื่อนามกับนาม“สัมผัส”กันก็เกิดภาวะ“องค์รวม”ของ“ธรรม ๒”ขึ้น “อาการ”ของธรรม ๒ นี้ที่“ถูกรู้” อาการนี้ก็เป็นที่“รูปรูปร่าง”จะเป็น“วิญญาณ”เป็น“จิต”ในภายใน จิตของ

เราเมื่ออยู่ในฐานะที่“ถูกรู้” ก็คือ“รูป” เรียกว่า“นามรูป” และเป็น“องค์รวมของธรรม ๒” ก็ล้วนเรียกว่า“กาย”

สำหรับผู้“อวิชชา”อยู่ไม่มีปัญญารู้ความเป็น“กาย”นี้ และจัดการกำจัดความเป็น“กาย”นี้ไปจากจิตใจตนไม่ได้ ผู้นั้นก็ยังมี“กาย”อยู่ในอภิสวอยู่ใน“อนุสัย”ของคนผู้นั้นอยู่ตลอดไป ไม่ว่าจะคนโง่หรือคนฉลาด ไม่ว่าจะ“พาล”หรือ“บัณฑิต”

“พาล”ก็ดี“บัณฑิต”ก็ดี“ตายกายแตก”(กายสละ ฌา) ถ้ายังอวิชชาก็มี“กาย”ไปด้วยอยู่นั้นแหละ ไม่หมดความเป็น“กาย”ไปได้

เพราะพาลหรือบัณฑิตนั้นไม่มีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”แล้วจัดการกับ“กาย”ตนให้หมดสิ้นไปจากจิตใจของตนได้ คุณยังมี“กาย”เป็นอนุสัยไปกับคุณอยู่กับคุณ

“งง”ไหมล่ะ ว่า ตายไปแล้วยังมี“กาย”อยู่เลย เอ๊ะ!..ตายไปแล้วมี“กาย”ได้ยังไง?!!

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “ไม่ว่าพาลหรือบัณฑิต” ถ้ายัง“อวิชชา”อยู่จิตวิญญาณของบัณฑิตนั้นยังประกอบด้วยตัณหาใด ถ้าละตัณหาไม่ได้ ตายไปแล้วก็ยัง“มี”กาย”อันคือ “องค์รวมของธรรม ๒”ซึ่งก็“รูปกับนาม”ของ“กิเลสกับจิตอนุสัย”ของคนผู้นั้นอยู่นั่นเอง

เห็นมั๊ย? สภาพหมุนรอบเชิงซ้อนของภาษากับสภาวะ ที่มีวนกลับไปกลับมาได้

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เหมือนกลีบกลอก หลอกคน แต่ไม่ใช่ มันมีเงื่อนไขสำคัญของเหตุปัจจัยที่จริงชัดเจน

ผู้มีปัญญาสามารถรู้จักแจ้งรู้จริง ก็จะไม่งมง ไม่ลัษน ไม่สงสัย เพราะมันมีเหตุมีปัจจัยประกอบความเป็นไปทั้งสิ้น

ภาวะ“กาย”ที่“ถูกรู้” จะเป็น“อาการ”ของวัตถุกับนาม หรือนามกับนาม ก็ตามคือ “รูป”ทั้งสิ้น

“อาการ”ของสสารก็ดี “อาการ”ของพลังงานก็ดี “อาการ”ของดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-อากาศ-ว่าง-นิ่งก็ดี “อาการ”ของรูป(ภาพ)-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณก็ดี “อาการ”ของอุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยามก็ดี ฯลฯ “อาการ”ที่“ถูกรู้” เรียกว่า “รูป”ได้ทั้งนั้น

“อาการ” คือ ภาวะที่เป็นกิริยาของอะไรต่ออะไรต่างๆ หรือหน้าที่ของอะไรต่ออะไรต่างๆ เป็นภาวะเคลื่อนไหว ตั้งแต่หยาบใหญ่่มโหฬารที่สุดแห่งที่สุดแคไหนๆทั้งปวง และเล็กที่สุดแห่งที่สุดปานใดๆทั้งปวง ล้วนเรียกว่า “อาการ”ทั้งนั้น แม้แต่อาการ“นิ่ง”หรืออาการของ“ความว่าง” ก็“ถูกรู้”ได้

ผู้จะสามารถรู้จักแจ้งรู้จริงความเป็น“อาการ”ก็อยู่ที่แต่ละคน บางคนไม่สามารถรู้จักแจ้งรู้จริงในสัมผัสในอาการ

คนบางคนสัมผัส“อาการ”ได้ และบางคนมีอาการ แต่ไม่สามารถสัมผัส“อาการ”ของรูปกับนามที่ตนเองมี..ได้

“อาการ”ที่คนสามัญไม่สามารถสัมผัสได้ แต่คนที่พยายามเรียนรู้ฝึกฝนกระทั่งสามารถสัมผัส“อาการ”นั้นได้ก็เป็น“วิสามัญ”

อาการ มีทั้งที่เป็นพลังงาน มากหรือน้อย แรงหรือเบา แม้ที่สุดเป็น“อาการ”ที่ไม่มีพลังงานเลย เป็นอาการเฉยๆ กลางๆ

อาการ มีได้ทั้งในวัตถุ และในนามธรรม เช่น กิริยาของสสาร ก็คือ“อาการ”ของสสาร กิริยาของพลังงาน ก็คือ“อาการ”ของพลังงาน

กิริยาของดิน-ของน้ำ-ของลม-ของไฟ-ของอากาศ-ของวิญญาณ ก็คือ“อาการ”ของดิน-ของน้ำ-ของลม-ของไฟ-ของอากาศ-ของวิญญาณ

กิริยาของคน ก็คือ“อาการ”ของคน กิริยาของสัตว์ก็คือ“อาการ”ของสัตว์ กิริยาของพืช ก็คือ “อาการ”ของพืช

กิริยาของอวัยวะ ก็คือ“อาการ”ของอวัยวะ กิริยาของเซลล์ ก็คือ“อาการ”ของเซลล์ กิริยาของรูปธรรม ก็คือ“อาการ”ของรูปธรรม

กิริยาของนามธรรม ก็คือ“อาการ”ของนามธรรม กิริยาขององคาพยพที่ประกอบกันขึ้นเป็นคน ๓๒ อย่าง ก็คือ “อาการ ๓๒”

กิริยาของพลังงานที่บำบัด“ตัณหา”ในจิตใจ ก็คือ “อาการที่ ๓๓”เรียกว่าดาวดึงส์

กิริยาของกาย ก็คือ “อาการ”ของกาย กิริยาของเวทนา ก็คือ “อาการ”ของเวทนา กิริยาของจิต ก็คือ “อาการ”ของจิต กิริยาของธรรม ก็คือ “อาการ”ของธรรม

หรือกิริยาของหน้าที่อะไรต่ออะไรต่างๆ

คนจะมีธรรมชาติได้อย่างไร?

เมื่อมี“กิริยา”เกิดขึ้นต่อเนื่องก็เป็น“พลังงาน”
ดังนั้น พลังงานจึงเป็น“อาการ”ให้“เห็น”ได้

หาก“อาการ”ใดปรากฏอยู่ แล้วใคร
สัมผัสได้ เห็นได้ รู้ได้ เข้าใจได้ กระทั่งเรียน
รู้จนเข้าใจดี ถ้า“อาการ”นั้นเป็นโทษก็จะ
จัดการกำจัดหรือป้องกันไม่ให้เกิดโทษแก่
ตนได้ ถ้า“อาการ”นั้นเป็นคุณค่าประโยชน์
ก็จะสามารถเรียนรู้“อาการ”นั้นและนำมาทำ
ประโยชน์ได้ จนสามารถจัดการ“อาการ”นั้น
ให้เป็นไปตามที่เราประสงค์ได้

“อาการ”ของอะไร ก็คือ การเคลื่อนตัว
หรือไหวตัวของภาชนะนั้นๆ

ถ้าไม่มีอะไรเลยใน“ความว่าง”หนึ่ง ก็ไม่
มี“อาการ”อะไรใน“ความว่าง”นั้น

จากความว่าง(space.empty.zero) พอมี
อะไรเริ่มขึ้นใน“ความว่าง”นั้น จากตัวเองก็ตาม
เริ่มไม่คงที่ เริ่มไม่เท่าเดิม ก็มีภาชนะหนึ่ง
ปรากฏขึ้น ก็เริ่มมี“อาการ” หากเป็นวัตถุรูป
แม้จะเป็นชั้น“อรูป” ก็จะมี“อาการ”ของอรูปนั้น

นั่นคือ เริ่มมี“พลังงาน”ของ“อตุณิยาม”
ยิ่งสสารหนึ่งหรือวัตถุหนึ่งเริ่มไม่เป็นอยู่
เท่าเดิม เมื่อมี“อาการ”ในตัวเองขึ้น ก็เริ่ม
มี ๒ ก็เริ่มมี“อาการ”เกิดขึ้น ยิ่งถ้าเคลื่อนที่
เพิ่มไปอีก ก็คือ พลังงานเพิ่มขึ้นอีก ไปเรื่อยๆ

ถ้าเป็น“พลังงานชีวะ”(cell)ก็เริ่มจาก
“พลังงานอตุณิยาม”นี้แหละที่มีพลังงานของ
“การจับตัวกันเข้า”เป็น“ตัวเอง”(self) จาก cell
ก็เป็น self แล้วพัฒนาขึ้นจาก self เป็น cell

ที่มีความสัมพันธ์ทาง“ฟิสิกส์”ทั้งความร้อน
แสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้า ที่ได้สัดส่วนสนิท
เนียนครบประสิทธิภาพสัมพันธ์ยิ่ง

จน“พลังงานทางฟิสิกส์”ที่มีความเป็น
ตนเอง(self)รวบรวมได้อย่างเป็นสัดส่วนพอ
เหมาะ”นั้นสามารถ“พึ่งตนเอง-ช่วยตนเอง-
สร้างตนเอง” และใช้ความรู้ของตนเองทำให้
ตนเองอยู่ได้เองยิ่ง

โดยมี“พลังงานแม่เหล็กช่วยยึดตนเอง
ที่สามารถดูดรวมหรือยึดพลังงานอื่นมารวม
แล้วสร้างเป็นตนหรือสร้างพลังงานอื่นขึ้นใน
ตนเองได้เอง” เป็นอิสระในตนเองไม่ต้องพึ่ง
“พลังงานอื่น”ก็ได้แล้ว พลังงานอื่นจะมาร่วม
ช่วยก็มีความรู้ที่จะรับหรือที่จะปฏิเสธอย่าง
มีความรู้ของตนเองที่จะรักษาความเป็นตัวเอง
(self)ได้แล้วอย่างพอตัว

เพราะทำพลังงานตนเองได้“ครบ” ไม่
ต้องมี“พลังงาน”อื่น แต่เป็น“ตัวเองที่มีพันธู์
ของตนเอง”ที่พร้อมจะแตกตัวเองออกไปมีลูก
มีผลผู้สืบทอดความเป็น“ตน” เผ่าพันธุ์ของ
ตนต่อไปได้ หรือเป็นชนิดเดียวกันกับตนมี
องคาพยพที่เหมือน“ตนเอง”(self)ขึ้นมาได้

จาก self นี้เองที่เมื่อกลายเป็น-หน่วย
แห่งพลังงานตัวเอง”ยึดอิสระในตนเอง“พลัง
งานแห่งตนเอง”ขึ้นมาได้ จึงเรียกว่า cell แห่ง
“ชีวะ”เป็นพลังงานที่มีแบบพิมพ์ของเผ่าพันธุ์
แห่งตนเอง ที่สามารถแพร่พันธุ์ของตน
เองออกไปได้ มีความยึดความเป็นตัวเอง

ต้องเป็นเช่นนั้น ไม่แปลกแยกไปเป็นอื่น ขยายพันธุ์ของตนเองต่อออกไป

นี่คือ เริ่มเป็น“พลังงาน”ที่เปลี่ยนฐานะ จาก“อุตุนิยาม”มาเป็นขั้น“ชีวะ”ที่เรียกว่า “พีชนิยาม” มีตัวกำหนดรู้ความเป็น“ตัวเอง” เรียกว่ามี“สัญญา” แล้วก็ปรุงแต่งธาตุต่างๆ ขึ้นเป็นตนเองเรียกว่ามี“สังขาร”

“พีชนิยาม”มีพลังงานที่ชื่อว่า “สัญญา” คือ พลังงานกำหนดรู้ธาตุนั้นธาตุนี้ได้ และสามารถใช้อ่านาจนแม่เหล็กในตนดึงดูดด้วย สามารถมาให้ตนเองหรือมาใส่ตนเองเป็นตนเอง และเป็น“สัญญา”เป็น“ความจำ”ได้ถึง ความเป็นตน ลัดส่วนที่จะเอามาเป็นตน

จึงทำความเป็นตน ปรุงแต่งความเป็นตนหรือสร้างความเป็นตนให้ตั้งอยู่ยืนยาวไปให้ได้ตามต้องการ เรียกว่า“สังขาร”

“พีชนิยาม”มีพลังงานขั้น“สัญญา”และ “สังขาร” เป็นตัวจักรทำงานสร้างตนเองอยู่ ยังไม่มี“เวทนา” ยังมี“เจตสิก”ไม่ครบ ๓ คือ ยังมีไม่ครบ“เวทนา-สัญญา-สังขาร” จึงยังไม่ใช้พลังงานที่จะนับว่า “วิญญาณน”

ดังนั้น พลังงานที่ครบด้วยประสิทธิ ภาพดังกล่าวมานี้ จับตัวกันเข้าเป็น“เซลล์”

เริ่มจาก“เซลล์แรกเกิด”(primary cell) หากมีกิริยาขึ้นมาคือ“ปรากฏอาการขึ้น” ก็ สามารถรู้ได้ แต่ถ้า“ไม่มีกิริยาขึ้นมา”ก็ไม่สามารถรู้ นั่นคือ ไม่มี“อาการ”

เพราะเมื่อเซลล์ไม่มีการเคลื่อนไหว ก็

ไม่มีกิริยาของเซลล์เกิดขึ้น จึงอ่านสภาพไม่ได้

“อาการ”คือ หน้าที่ชื่อสัตย์ที่สุดของ สภาพนั้นๆ เมื่อ“อาการ”เกิด เราก็อ่าน “อาการ”นั้นได้ “อาการ”ที่ “ถูกรู้”ก็เป็น“รูป”

ด้วยการเรียนรู้จากความเป็น“รูปธรรม” และความเป็น“นามธรรม” อันเป็น“ธรรม ๒”

คือ ภาวะที่“ถูกรู้”กับภาวะที่เป็น“ตัวผู้รู้” ซึ่งก็เป็น“ธาตุรู้”ทั้งคู่ แต่อยู่กันคนละฐานะ

ดังนั้น ภาวะที่“ถูกรู้”ก็เป็นส่วนหนึ่งของ“จิต”เราเอง เป็น“รูป” อีกส่วนก็ทำหน้าที่

เป็น“สัญญา”หรือ“ปัญญา”ซึ่งก็เป็นจิตของเราทั้ง ๒ ส่วน “การกำจัด”เราก็กำจัดเฉพาะ

ส่วนที่เป็น“อกุศลจิต” ไม่ใช่ไปกำจัด“จิต”ให้ “ดับจิต”ไปทั้งหมด แบบพุททละเอียด ชัดเจน

แม่นยำ จำเพาะ อย่างถ่องแท้ในความเป็น “อกุศล”และ“กุศล” ไม่มีว่ๆ รวมๆ ปนๆ

“ดับไปทั้งหมด ทั้งเวทนา ทั้งสัญญา”ไปโน่น

อย่างที่มีผู้รู้ผู้สอนกันอยู่ทั่วไป ด้วย แบบหลับตาเข้าไปในว่างค์ แล้วก็“ดับ”กันทั้ง

“เวทนา”ทั้ง“สัญญา” อย่างนั้น“มิจฉาทิฏฐิ” แบบพุททต้องมี“การทำใจในใจอย่าง ถ่องแท้”(โยนีโส มนสิการ)

ปฏิบัติธรรมสำเร็จได้อย่างที่อธิบายนี้ จึงเรียกว่าทำ“นิโรธ”ได้สำเร็จ เป็น“ความดับ”

แบบพุทท ซึ่งเป็น“สัญญา เวทียิต นิโรธ” มีใช้“ดับจิต”ไปทุกส่วน”ด้วยการสะกด

จิตไว้ไม่ให้รู้สึกว่ามีอาการใดๆในจิต(ไม่ให้มี เวทนา) หรือไม่ให้ตนเองรับรู้ใดๆทั้งจาก

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ข้างนอกและข้างใน(ไม่ให้มีสัญญา) หรือไม่ให้มีมัน
ปรุ้งแต่ใจใดๆไม่ให้มันทำงานใดๆเลย(ไม่ให้มี
สังขาร) แล้วเรียกว่า “ความดับ”หรือ“นิโรธ”

ทำความเข้าใจให้ชัดๆ คมๆ แม่นๆ ให้
ดีนะ ว่า “กำจัดกิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิต
ออกไปให้สิ้นเกลี้ยง” และ“ไม่ให้กิเลส
หรือบาปหรืออกุศลจิตเกิดในจิตเราอีก”

อาการของจิตอย่างนี้ คือ “จิตสงบ”
แบบพุทธ เรียกว่า จิตมี“ความดับ”คือ มี
“นิโรธ”แล้วเรียบร้อย

และ“ความดับ”นี้ก็คือ “กิเลสหรือบาป
หรืออกุศลจิต”นั่นเอง“ดับ”ไปจากจิตของเรา
ไม่เกิดในจิตของเราอีกต่อไปแล้ว จึงเป็นจิต
ที่มี“นิโรธ”อย่าง“ตั้งมั่น” เรียกว่า “จิตตั้งมั่น”
ที่ภาษาบาลีว่า “สมาธิ”นี้เอง

นี่คือ อาการ“จิตสงบ”ของศาสนาพุทธ
เป็น“สมาธิ”ของพุทธ

ซึ่งแตกต่างจากอาการ“จิตสงบ”ของ
แบบที่ไม่ใช่พุทธ และ“จิตตั้งมั่น”ที่ไม่ใช่พุทธ

เพราะมรรควิธีปฏิบัติ แตกต่างกัน และ
ในภาวะการบรรลุธรรมที่เป็น“ความดับ”
(นิโรธ)ก็ดี “ความสงบ”ก็ดี “ความตั้งมั่น”ก็ดี
แบบพุทธ กับแบบที่ไม่ใช่พุทธ มันแตกต่าง
กันทั้งสิ้น

ไม่ใช่“จิต”รวมทั้งหมด หรือ“จิตทั้งจิต”
แต่เป็น“จิต”ส่วนหนึ่งที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศล
จิต”เท่านั้น ไม่ใช่ไป“สะกดจิต”ไว้ไม่ให้รับรู้

แต่ต้องมี“จิต”ปรากฏตัวให้เรารู้ จึงจะ

“เห็น”(ผัสสดี)“จิต”ตัวที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศล
จิต” แล้วจึงจะกำจัดถูก“ตัวตน”(อัตตา)มันจริง

ส่วน“บุญ”นั้น มีไว้ชำระกิเลสเท่านั้น
เป็นเครื่องมือตัดกิเลส หมดกิเลสก็หมด
เรื่องของ“บุญ” หมดสิ้นหน้าที่บุญ ไม่ต้อง
ใช้บุญ ไม่ต้องมี“บุญ”อีก เป็นอรหันต์แล้ว
ไม่ต้องมี“บุญ”อีกเลย ไม่ต้องมี“บุญ”อีกแล้ว
อรหันต์จึงชื่อว่า ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” ซึ่ง
ภาษาบาลีว่า *บุญญปาปปริกขีโณ*

ผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ไม่สัมมาทิฐิ จึงใช้
ความเข้าใจอัตโนมัติต่างๆของตน ดีความ
เอาดีกันว่า “บุญบุญ”หรือ“บุญ”เป็นโลกียธรรม
ซึ่งไม่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนที่เป็น“โลทร
ธรรม” จึงไปตีความ“อบุญบุญ”ว่าคือ“บาป” มัน
ก็เป็นภาวะธรรมที่หมุนวนกลับไปกลับมาอยู่
ในระนาบเดียว ยังไม่เป็นมิติที่สูงขึ้นไปไหน

จึงเข้าใจ“อภิสังขาร ๓”(บุญญาภิสังขาร-
อบุญญาภิสังขาร-อเนญชาภิสังขาร)ไม่ได้ ยังไม่เข้าใจ
ความเจริญของ“โลกุตระธรรม”ว่า หมุนรอบเชิง
ซ้อน(ปฐนิสสังคะ,คัมภีรราวภาโส) ไปในทิศโลกุตระ
ธรรมที่สามารถอ่านจิตที่เนกขัมมะของตนได้

ความเจริญหรือเสื่อมของ“อธิศีล-อธิ
จิต-อธิปัญญา”นั้น ถ้าไม่เข้าใจ“สภาวะที่หมุน
รอบเชิงซ้อนในความวนของสภาวะธรรม”
ตาม“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณ
ทัสสนะ” อย่างเป็นโลกุตระธรรม ก็จะไม่
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะที่“หมุน”หรือ
“วน” ที่มันหมุนมันวนซับซ้อนซ้อนเชิงลึกซึ่ง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” นั้นมี “สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน” (ปฏินิสสัคคะ, คัมภีรภาโส) ที่หมุนรอบเชิงซ้อนไปเป็นลำดับเหมือน “กันหอย” ที่วนกลับไปกลับมาซ้าย-ขวาว่า หมุนวนสูงขึ้นๆ

จนสูงที่สุดถึงที่สุด ปลายสุดได้

แต่ถ้าผู้ยังไม่สัมมาทิฏฐิ ไม่รู้ความวนสูงขึ้นเป็นโลกุตระ ก็จะเข้าใจแต่การวนของโลเกีย์ วนอยู่แต่ในมิติเดิม วนไปวนมา ซ้ายไปขวา ขวาไปซ้าย วนวนเดิม ไม่สูงขึ้นไม่ต่ำลง แต่ส่วนมากนั้นจะหมุนวนไปมาในมิติที่ต่ำลงๆๆ ไปสู่ความที่มีกิเลสมากขึ้นๆๆๆๆ ก็จะไม่ “รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง” ความเจริญสูงขึ้นของความลดละจางคลายไปหาสูญหรือตกต่ำลงกิเลสมากขึ้นใหญ่ขึ้นหนาขึ้น

จึงไม่สามารถจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริงของปรมัตถธรรม” ที่เกิดผลในตน ซึ่งจะปรากฏเป็น “รูปกาย” - เป็น “นามกาย” ให้เรา รู้แจ้ง เห็นจริง เริ่มตั้งแต่ “โสดาปัตติมารค” กันทีเดียว คือ จะต้องรู้จัก รู้แจ้ง “สักกาย” (สักกาย) อันเป็น “ภาวะธรรม” ของตนในตนว่า เป็นอย่างไร? ด้วย “ปัญญา-อธิปัญญา”

นั่นคือ “ความเป็นกาย” ที่เราจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ด้วย “การสัมผัส” ของรูปกับนาม อย่างแท้จริง “ของตน” (สัก) ในตัวเราเอง

ด้วย “ฉาน” ด้วย “สมาธิ” ซึ่งเป็นความเจริญของ “อธิจิตสิกขา” ของตนตลอดเวลาที่ปฏิบัติตามขั้นตอนของ “อธิศีลสิกขา-อธิจิต

สิกขา-อธิปัญญาสิกขา” และสามารถเห็น “กายในกาย” เป็นการยืนยันสภาวะธรรมให้เรารู้จัก รู้แจ้ง “ความจริง” ของ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” เพราะเห็นความเป็น “กาย” ให้เรารู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ไปตลอดการปฏิบัติ

ซึ่งต่างจากการปฏิบัติที่หลับตาทำ “อธิจิตให้เป็นสมาธิ” แบบ meditation กันลิบลับทีเดียว

ดังนั้น การปฏิบัติทำแบบ “สมาธิ” ที่หลับตาเข้าไปเพื่อให้ได้ “สมาธิ” นั้นจะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “กาย” ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้หลากหลายมากมายเลย

เช่น จะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ว่า “สักกาย” คืออย่างไร เป็น “สัมมาทิฏฐิ”

จะปฏิบัติ “กายคตาสติ” ไม่มีมรรคผล จะพิจารณา “กายในกาย” ตามวิธีปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔” อันเป็นข้อต้นของ “โลกุตระธรรม” ไม่สัมมาทิฏฐิ และไม่บรรลุลผลแน่

จะปฏิบัติเรียนรู้ “กายในกาย” จากความเป็น “สัตตवास ๙” โดยพระพุทธเจ้า ตรัสสอนให้เรียนรู้อบรมฝึกฝน ในขณะที่มี “วิญญาณฐิติ” คือ ในขณะที่มี “วิญญาณ” ปรากฏอยู่หลังๆ ณ บัดปัจจุบันนั้น ด้วย “การสัมผัสของรูปกับนาม” (ธรรม ๒) เสมอ

เช่น มี “ปสาทรูป” กับ “โคจรรูป” สัมผัสกันขึ้น คือ มี “ตา” เป็นต้น กระพบกับ “รูป” (สิ่งที่ถูกรู้) ขณะที่มิใช่ภายนอกก็ “เห็น” ภาพนั้นๆ นับว่า “รูป” (สิ่งที่ถูกรู้) ทั้งนั้น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“รูป”จึงไม่ใช่หมายถึงเอา“วัตถุ”ซึ่งเป็น “มหาภูต ๔” อยู่ภายนอกร่างกายของเราเท่านั้น “รูป”หมายถึงภาวะ“ภายในจิต”ก็ได้ เรียกว่า “นามกาย”ก็ได้ เรียกว่า“รูปกาย”ก็ได้

โดยเฉพาะ“นามกาย” จะมี“รูปกาย”ด้วย ซึ่ง“รูป”หมายถึง ภาวะที่ถูกรู้ นัยหนึ่ง

และ“รูป”หมายถึง ภาวะที่หนึ่ง ยิ่งกว่า“นาม” ส่วน“นาม”จะหมายถึง ภาวะที่เคลื่อนไหวยิ่งกว่า“รูป” นี้อีกนัยหนึ่ง

เพราะไปเข้าใจผิดว่า “กาย”คือ ภาวะที่เป็น ที่มี“รูป”ให้เรา“สัมผัสรู้”

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงค้นพบภาวะอัน เป็น“จุดสำคัญยิ่งของสันตติ”ชนิดที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“จุดสำคัญ”นี้ มี“ความรู้”(วิชา)ถึงขั้นเป็นความเห็นแจ้งสัมผัสความเป็นจริงนั้นๆ ที่เรียกกันว่า“วิปัสสนา”ได้สำเร็จจริง

และสามารถทำ“ความสัมพันธ์”ที่เป็น“พลังงานชั้นนามธรรม”ได้สำเร็จถึงขั้น“ตัดสันตติ” คือ“ตัดความสืบท่อ”ให้ แก่“พลังงานทางนามธรรม”นั้นๆ หรือจะให้มี“ความสืบท่อ(สันตติ)ก็ทำได้ สัมบูรณ์ (absolute relative)

โดยเฉพาะ“พลังงาน”หรือ“ความเคลื่อนไหวของอาการทางจิต”ซึ่งเป็น“ชีวิตินทรีย์”ใน “จิตใลจน”นั้น ตัวเราเองสามารถ“ตัด”หรือ “ดับ”อาการทางจิตที่เป็น“กิเลส”นั้นๆ ไม่ให้ “เกิด”ใหม่อีก ที่เรียกว่า “นิโรธ”ได้สำเร็จจริง

และ“จิต”ที่เหลือที่เป็นจิตสะอาดจาก กิเลสแล้ว ก็ยังควบคุมจัดการกับ“พลังงาน จิตบางอาการ โดยจะให้ตัด“สันตติ”ของจิต บางอาการไม่ให้สืบท่อ หรือจะให้สืบท่อไป ก็ทำได้ ด้วยความสามารถอย่างวิเศษ

นั่นคือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “นามรูป”อย่างเป็นทางการ เพราะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“จิตในจิต”บางส่วนในความเป็น“กาย”

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “นามรูป”ทั้ง“นามกายและรูปกาย” ด้วยการสัมผัส“อาการ”นั้นๆจริง(ปฏิขัมผัสโส)

โดยเฉพาะสามารถ“อุปาทายรูป ๒๔”

และพระพุทธเจ้าก็ได้เปิดเผยประกาศ แก่โลกไว้ ให้ผู้อื่นรู้ตาม-ทำได้ตาม มาแล้ว

ส่วนทางโลกนั้น “ความรู้”เท่าที่จะมีผู้ ประกาศเรื่องนี้ ยังไม่ปรากฏ

เท่าที่มีประกาศแก่โลกไว้กันนั้น ไม่ว่าจะไอน์สไตน์ (Albert Einstein) หรือไม่ว่าของ นักวิทยาศาสตร์ใด ก็ยังไม่สามารถประกาศ ความจริงของ“การตัดและการต่อ”พลังงาน หรือความเคลื่อนไหวของ“พลังงานระดับจิตใจ ของมนุษย์” เห็นประกาศแก่โลกกันก็แค่ “พลังงาน”ในโลกมีแต่“ความสัมพันธ์”ของ พลังงานสสาร(อนุญาม) และพลังงานชีวะชั้น พิษ(พิษนิยาม) ส่วนพลังงานชีวะชั้นจิตใจของ มนุษย์นั้น ยังไม่มีผู้ใดสามารถนำทฤษฎี ของตนออกมาประกาศให้ผู้อื่นรู้และปฏิบัติ ตามได้ เห็นมีแต่ของพระพุทธเจ้า

คนจะมีกรรมะได้อย่างไร?

อาตมา กำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่าเป็น “ความรู้และความจริง” ที่จะช่วยโลกยุคนี้ได้ เพราะต่างก็แสวงหากัน

ไม่ว่าความรู้ ก็รู้อยู่ด้วยกันจนไม่มีอะไรจะรู้กันอีกแล้ว

ไม่ว่าความจริง ก็พบความจริงกันจนจะไม่เหลือความจริงอะไรให้มันกันอีกแล้ว

ซึ่งเป็นเรื่องของปรมาตถธรรมที่เป็น “วิชาทางนามธรรม” จึงอย่าหลงลับสนในภาษาเรียกที่เป็นบัญญัติต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็น คำว่า เซลล์ หรือ DNA หรือ gene หรือ genome หรือ chromosome ในที่นี้ล้วนแต่หมายถึงภาวะทางนามธรรมเป็นสำคัญ

โครโมโซมใน “กาย” (องค์ประมุขของรูปกับนาม) นั้น ถ้าเอาแค่ ๔๖ แท่ง แบ่งเป็น...

1. โครโมโซมร่างกาย (autosome) จำนวน ๔๔ แท่ง

2. โครโมโซมเพศ (sex chromosome) จำนวน ๒ แท่ง มีรูปแบบเป็น xx หรือ xy

- ในเซลล์มีจีโนมอยู่ตลอดสายเป็นเพศหญิงทั้งหมด นับโครโมโซมได้ ๔๔ + xx แท่ง

- ในเซลล์มีจีโนมอยู่ตลอดสายเป็นเพศชายทั้งหมด นับโครโมโซมได้ ๔๔ + xy แท่ง

- เซลล์ของ “ไข่หรือนิวเคลียสที่เป็นเพศหญิง” มีโครโมโซม ๒๒ + x แท่ง

- เซลล์ของเชื้อเพศชายมีโครโมโซม

๒๒ + x แท่ง หรือ ๒๒ + y แท่ง

ความเป็นเพศหญิงจึงคือพลังงาน x ทั้งหมด ทั้ง ๒๓ แท่ง ไม่มีความแตกต่างให้เกิดปฏิกิริยาใดเลย จึงเป็นธาตุอยู่หนึ่ง เรียก x นี้ว่า potential energy แต่มีพลังงานเต็ม

ส่วนความเป็นชายคือพลังงาน y ที่มีพลังงาน x ทั้งหมด ๒๒ แท่งก็ด้วย และจะเป็น y ก็ได้ ในแท่งที่ ๒๓ เพราะมี “มุกตา”

(ความห้าวอ่อนหรือเป็นจิตห้าวอ่อนที่มีไหวพริบก็นฉลาดแววไว ไม่ทิ่มทื่อหรือซื่อแบบเซ่อ และมีเจตที่ปรับตัวก็ฉับไว ไม่ดื้อดั่งแข็งกระด้าง) ยิ่งกว่า เพศหญิง

[มุกตานี้ คือ ๑ ใน ๕ ของ “วิการรูป” และเป็นคุณสมบัติหนึ่งของพลังงานจิตที่ละเอียดลึกซึ้งซึ่งอยู่ใน “อุเบกขา ๕” ได้แก่ ปริสุทธา-ปริโยททา-“มุก”-กัมมัฏฐา-ปรัศรา(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐) ที่โพธิสัตว์ทุกองค์ทุกระดับจะเจริญไปตามลำดับของโพธิสัตว์แต่ละองค์]

ความเป็น y จึงเป็น kinetic energy ตัวสำคัญ ในการจะออกแรงส่งพลังงานไป “สัมผัสโดยการกระทบ” (ปฏิขัมผัสสัมผัส) กับไข่ หรือ neutron เพศหญิง (ซึ่งเป็นโครโมโซม xx รวมกันอยู่รอการเกิด) จึงจะก่อ “ความเกิดชีวิต” ขึ้นมาได้ นั่นคือ เมื่อสัมผัสแล้ววิญญาณหยั่งลงใน chromosome นั้น ไม่ลวงเลยไปเสีย

แต่ถ้า “วิญญาณ” สัมผัสแล้วก็ลวงเลยไปเสีย ไม่หยั่งลงใน chromosome นั้น ชื่อว่าผู้เข้าถึง “ความเป็นกลาง” ที่เรียกว่า “มัชฌิมา” คือเป็นผู้ไม่อยู่ทั้ง “อัตตา” ภายนอก และเป็นผู้ไม่อยู่ทั้ง “อัตตา” ภายใน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

* โลกนี้พินาศเพราะคน
มหาชนโลกหลงกิเลส
ใช้ธรรมนำปราบอาเพศ
ต้นเหตุต้องแก้ที่คน.

บิกตั้งจัดม.44
ตั้งกรำจรูต7ขรก.

อธิบดี-อธิการโดน
เข็ดตวมยกอบจ.
พินท้อตั้นระนาว

เดลินิวส์

สิ้นขรก.โกงก็ครานี้!

'พระสุเทพ'แจง
ชุดดำ53ยิงจนท.
ยันบริสุทธิ์ไม่หนี

ประยุทธ์ชิงชิงต้องจัดการ/หาสุสานให้กังฉินนับร้อย

ธรรมกาย ธรรมกาย ธรรมกาย

บปง.เปิดเขฟเครือข่าย
คณะพุทธพาณิชย์เพียบ!

ธัมมชโย 'จงร้าย'!

เทศน์ถ้ายสดไม่มีไม่จ่ายอย่าทวง/คึกบาวชฌรฟุ้งทะเลล้าน

จาคูกรปปี วิโรจน์-สุชาย'

ทูลจาริตกรุงไทย

ปล่อยกุกฤษดานครหมื่นล.

ไทยโพสต์

ต้องแก้ที่คน

(มหากัณหชาดก)

พระ ศาสดาเสด็จประทับอยู่ ณ พระ
เชตวันมหาวิหาร

วันหนึ่ง เหล่าภิกษุที่นั่งสนทนาธรรมอยู่ที่ธรรม-
สภา

“ดูก่อนอาวุโส(คำเรียกภิกษุผู้อ่อนพรรษา
กว่า)ทั้งหลาย พระศาสดาทรงแก้กกุลโลกอย่าง
ยิ่ง เกื้อกูลมหาชนเป็นอันมาก ทรงละความ
ผาสุกส่วนพระองค์ ทรงประพฤติประโยชน์
แก่สัตว์โลกทั้งปวงโดยส่วนเดียวแท้ๆ”

ขณะนั่นเอง พระศาสดาเสด็จมา ได้ตรัส
ถามว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเขอนั่งสนทนา
กันอยู่ด้วยเรื่องอะไร”

เมื่อภิกษุกราบทูลให้ทรงทราบเรื่องนั้นแล้ว
พระศาสดาจึงตรัสแก่ภิกษุเหล่านั้น

“ตถาคต(เป็นคำที่พระพุทธเจ้าใช้ตรัสถึง
พระองค์เอง ซึ่งหมายถึงผู้บรรลุนิพพานแล้ว) ได้
บรรลุนิพพานแล้วมาสั่งโพธิญาณ(ความรู้แจ้งที่

ถูกตรงอย่างยิ่งได้ด้วยตัวเอง) แล้วประพฤติ
ประโยชน์แก่สัตว์โลกในบัดนี้ ยังไม่น่าอัศจรรย์
เพราะแม้ในกาลก่อน เมื่อตถาคตเป็นเทพ
(คนจิตใจสูง) ยังมีกิเลสราคะอยู่นั้น ก็ได้
ประพฤติประโยชน์แก่สัตว์โลกมาแล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล ตั้งแต่ยุคสมัยของ**พระพุทธ-**
เจ้าองค์กัสสปะ ได้ทรงปลดเปลื้องมหาชนให้
หลุดพ้นจากอำนาจของกิเลสโดยทรงแสดงธรรม
อารยสังค๔(ความจริงอันประเสริฐของชีวิต
๔ ประการ) กระทำพระนิพพาน(กิเลสหมด
สิ้นเกลี้ยง)ให้ปรากฏแล้ว ตรวบจนกระทั่งเสด็จ
ปรินิพพาน(การตายของผู้หมดกิเลสแล้ว โดย
ไม่กลับมาเกิดอีก)

ครั้งกาลล่วงเลยไปยาวนาน **ศาสนาพุทธ**
ก็**เสื่อมลง** ภิภษุทั้งหลายเลี้ยงชีพด้วยการ
แสวงหาอันไม่สมควร ประพฤติพิศมิตศีลพิศมิตวินัย
ทำการเกี่ยวข้องกับภิภษุณีจนมีบุตรธิดา

ทั้งพวกภิภษุ-ภิภษุณี-อุบาสก-อุบาสิกา แม้
พวกพราหมณ์(นักบวชพวกหนึ่งในอินเดีย)
ต่างก็ละทิ้งธรรมที่ถูกต้องของตนเสียสิ้น
ผู้คนพากันประพฤติอกุศลกรรม(กระทำชั่ว)
ดังนั้นเมื่อตายไปแล้ว จึงไปแออัดแน่นอยู่ใน
อบาย(คือความฉิบหาย ๔ อย่าง ๑.นรก=เร่าร้อน
ใจ ๒. ดิรัจฉาน=มีดมีวังเงลา ๓. เปเรต=โลก
หิวกระหายไร้สุข ๔.อสุรกาย=ขลาดกลัว)

ด้วยเหตุนี้เอง **ท้าวสักกะจอมเทพ**(หัวหน้า
ใหญ่ของคนใจสูง) จึงแทบไม่เห็น**เทพบุตร**
(ชายจิตใจสูง) และ**เทพธิดา**(หญิงจิตใจสูง)หน้า
ใหม่ๆบนสวรรค์เลย จึงตรวจดูโลกมนุษย์ ได้
พบความจริงว่า ผู้คนแทบทั้งหมดพากันไปเกิด
ในอบาย เพราะศาสนาของพระศาสดา
เสื่อมโทรมแล้ว จึงตัดสินใจที่จะใช้กุศโล-
บาย(อุบายอันเป็นกุศล) เพื่อเชิดชูศาสนาให้

เจริญถูกต้องถาวรสืบไป

ดังนั้น ทรงสั่งให้**มาตลีเทพบุตร** แปลงร่าง
เป็น**สุนัขดำตัวใหญ่** ขนาดเท่าม้าอาชาไนย(ม้า
พันธุ์ดีฝึกหัดมาดีแล้ว) ระบุร่างประหลาด เขี้ยว
โตเท่าผลกล้วย มีรัศมีร้อนเป็นไฟพุ่งออกมา
จากเขี้ยวทั้งสี่ หน้าตาดูร้ายน่าสะพรึงกลัว มี
เชือกผูกล่ามอยู่ห้าแห่ง คือที่เท้าทั้งสี่และที่คอ
บนหัวประดับด้วยพวงดอกไม้แดง

ส่วนท้าวสักกะจอมเทพเอง ได้แปลงร่าง
เป็น**นายพรานป่า** นุ่งห่มด้วยผ้าข้อมน้ำฝน(สี
น้ำตาลแดง) มุ่นมวยผมไว้ด้านหลัง ประดับ
พวงดอกไม้แดงเช่นกัน มีขอชาติปลายเชือก
ที่ผูกสุนัขดำใหญ่ไว้ มือซ้ายถือคันธนูอันใหญ่
มีสายธนูสีดั่งแก้วประพาฬ(สีแดงอ่อน)

เมื่อแปลงร่างกันเสร็จเรียบร้อย ก็ทรง
กวัดแกว่งวชิราวุธ(สายฟ้าเป็นอาวุธ) แล้วจง
สุนัขดำใหญ่เหาะลงสู่ฐานพระนครพาราณสีของ
พระเจ้าอุสสินทรราช พอเท้าแตะถึงพื้นดิน
ก็ตะโกนเสียงดังกึกก้องขึ้นสามครั้งว่า

“มนุษย์ทั้งหลาย โลกจะพินาศแล้ว”

“มนุษย์ทั้งหลาย โลกจะพินาศแล้ว”

“มนุษย์ทั้งหลาย โลกจะพินาศแล้ว”

เสียงดังกัมปนาทน่ากลัว ทำให้มวลมหาชน
พากันสะดุ้งตกใจ ยิ่งได้เห็นสุนัขดำตัวใหญ่
ดุร้ายนั้น ก็ยิ่งหวาดเสียวสั่นสะท้าน พากัน
แตกตื่นวิ่งหนีเข้าพระนครจนหมดสิ้น บ้างก็รีบ
ไปกราบทูลให้พระราชาทรงทราบความน่า
สะพรึงกลัวนั้น พระราชาทรงสดับเรื่องราว
แล้ว ก็รับสั่งให้ปิดประตูพระนครโดยด่วน

ฝ่ายนายพรานป่านั้นเล่า มิได้รอช้า
กระโดดข้ามกำแพงเมืองซึ่งสูงลิบแปดศอก (๙
เมตร) เข้าไปข้างในพระนครพร้อมกับสุนัขดำ
ใหญ่ พวกชาวเมืองก็ยิ่งหวั่นไหวหวาดกลัว
หนักกว่าเดิม ต่างก็หลบเข้าเรือนปิดประตู
แน่นหนาทันที สุนัขดำใหญ่ก็เที่ยววิ่งไล่เท้า
ไปทั่วพระนคร ทำให้ผู้คนอกสั่นขวัญแขวน
หวาดเสียวกันหมด

เหล่าขุนนางอำมาตย์ก็พากันหนีเข้าพระราชนิเวศน์(วังของพระราช) แล้วปิดพระทวาร(ประตู)ทุกบาน แม้แต่พระราชาก็ทรงนำนางสนมทั้งหลาย หนีขึ้นไปหลบอยู่บนปราสาท

เวลานั้น สุนัขดำใหญ่หากไปหยุดอยู่ประตูบ้านใด ก็จะใช้เท้าเตะกยตะกายบานประตูแล้วเห่าลั่น เสียงดังสนั่นไปไกลเบื้องล่างดังถึงอเวจี (นรกขุมที่ลงโทษแก่ผู้มีบาปหนักที่สุด) เบื้องบนดังถึงภวัคพรหม(สวรรค์ของพรหมชั้นสูง) ทั่วสกลจักรวาลสะท้อนถึงกันหมด คนทั้งพระนครหวาดกลัวอันตรายหลบซ่อนกันหมดสิ้น ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวกล้าออกมาเจรจากับพรานป่านั้น

ในที่สุด...มีแต่พระราชเท่านั้น ที่เรียกพระสติกลับคืนมาได้ จึงทรงแยมพระแกล(หน้าต่าง) ตรัสออกไปว่า

“ดูก่อนนายพรานป่าผู้เจริญ สุนัขของท่านเห่าเพื่ออะไรกัน”

“เห่าเพราะความทิว”

“ถ้าเช่นนั้น เราจะใช้คนนำอาหารมาให้สุนัขตัวนี้”

แล้วรับสั่งให้นำข้าวที่หุงไว้ สำหรับพระองค์และคนในราชสำนักทั้งหมด เอามาให้แก่สุนัขดำใหญ่ สุนัขกินอาหารทั้งหมดอย่างรวดเร็ว รวากับกินแค่คำเดียวเท่านั้น แล้วก็เห่าเสียงดังอีก นายพรานป่าจึงบอกว่า

“บัดนี้สุนัขของเรายังหิวอยู่”

พระราชาก็รีบให้นำอาหารที่หุงไว้ สำหรับช้างม้าทั้งหมดมาให้ สุนัขดำใหญ่ก็กินหมดทันที ดุจดั่งแค่คำเดียวเท่านั้น พระราชาจึงต้องรีบรับสั่งให้นำอาหารที่ชาวเมืองหุงไว้ทั้งหมดมาให้ แต่สุนัขดำใหญ่ก็กินหมดสิ้น ชั่วเวลาเพียงเดียวเดียว แล้วก็เห่าสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีก พระราชาทกพระทัยหวาดกลัวยิ่งนัก ทรงดำริว่า

“นี่เห็นว่าว่าจะไม่ใช่สุนัขเป็นแน่ ต้องเป็นยักษ์แปลงกายมา โดยไม่ต้องสงสัยเลย คง

ต้องถามสาเหตุถึงสิ่งที่ต้องการจริงๆของสุนัขนี้”

จึงทรงเอ่ยถามอย่างห้วนกล้าว

“ดูก่อนท่านนายพรานผู้มีความเพียร สุนัขตัวใหญ่นี้มีสติสำนึกที่จริงจังๆ ทำทางดุร้าย มีเขี้ยวขาวดี มีความร้อนฟุ้งออกมาจากเขี้ยวได้ ท่านผูกไว้ด้วยเชือกถึงห้าเส้น สุนัขของท่านมาที่นี่เพื่ออะไรกันแน่”

พรานใหญ่หัวเราะอย่างถูกใจ แล้วตอบด้วยเสียงอันดัง

“ดูกรพระเจ้าอสุรินนระ สุนัขนี้มีได้มาเพื่อต้องการกินเนื้อสัตว์ แต่มาเพื่อกินเนื้อมนุษย์ทั้งหลาย เพราะเมื่อใดมีมนุษย์ทำความพิวาศให้แก่มนุษย์ด้วยกัน เมื่อนั้นสุนัขดำตัวใหญ่นี้ จะหลุดไปกินมนุษย์ผู้ทำลายนั้น”

พระราชาทรงสดับเช่นนั้น ตกพระทัยใหญ่ หลวง ทรงลนลานถามทันที

“สุนัขของท่านจะกินเนื้อมนุษย์ทุกคน หรือจะกินแต่คนที่ไม่ใช่มิตรของท่านเท่านั้น”

“ดูก่อนพระราช สุนัขดำจะกินแต่เนื้อมนุษย์ ที่ไม่ใช่มิตรของเราเท่านั้น”

ก็คนเช่นไรเล่า ที่ไม่ใช่มิตรของท่าน ขอท่านช่วยบอกลักษณะของคนเหล่านั้นให้เราได้รู้ด้วยเถิด”

เป็นโอกาสดีของนายพรานป่าแล้ว จึงแจกแจงเสียงดังฟังชัดกังวานไปทั่ว

“เมื่อใดคนที่ปฏิญาณตนว่า เป็นสมณะ (ผู้สงบระงับกิเลส) มีบาตรในมือ ศีรษะโล้น ห่มผ้าจีวร แต่ลงมือทำไร้ไถนาเลี้ยงชีพ คนเหล่านี้เป็นคนทุศีล(ทำชั่วผิดศีล) ไม่ใช่มิตรของเรา เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้ จะหลุดจากเชือกห้าเส้นไปกินคนทุศีลเหล่านั้นเสีย

เมื่อใดหากมีหญิงที่ปฏิญาณตนว่า มีตบะ (ความเพียรเผาผลาญกิเลส) บวชในพุทธศาสนา มีศีรษะโล้น ห่มผ้าจีวร แล้วเที่ยวบริโภคกามคุณ (รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสที่น่าใคร่ น่าพอใจ) อยู่ เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้ จะหลุดไปกินหญิงชั่ว

เหล่านั้น

เมื่อโคชภูล(นักบวชที่เกล้าผม มุ่นเป็นมวยสูง ถือลัทธิบูชาไฟ)ทั้งหลาย ซึ่งมีหนวดยาว ฟันเขลอะ ศีรษะเกลือกกิ้วด้วยธูลี เพียวภิกขา-จาร(ขอ)เพื่อรวบรวมทรัพย์ไว้ให้เขา กู้ ชื่นชมยินดีด้วยดอกเบ็ญเลี้ยงชีพ เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้จะหลุดไปกินนักบวชโลกเหล่านั้น

เมื่อโคพราหมณ์(นักบวชซึ่งถือตนว่า เป็นชนชั้นประเสริฐเลิศสูงสุด)ทั้งหลายเรียนเวทคือสาวิตติศาสตร์(บูชาพระอาทิตย์) ยัญพิธีและยัญสูตร แล้วรับจ้างบูชายัญ เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้จะหลุดไปกินพราหมณ์รับจ้างเหล่านั้น

เมื่อโคพวกพราหมณ์ถือโล่และดาบ คอยดักอยู่ตามทาง ฆ่าคนซึ่งทรัพย์ เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้จะหลุดไปกินพราหมณ์โจรเหล่านั้น

เมื่อโคผู้มีกำลัง สามารถจะเลี้ยงดูบิดามารดาได้ แต่ไม่เลี้ยงดูบิดามารดาผู้แก่ชรา เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้จะหลุดไปกินคนอกตัญญูเหล่านั้น

เมื่อโคหากชนทั้งหลายกล่าวดูหมิ่นบิดามารดาว่า เป็นคนโง่เง่า เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้จะหลุดไปกินคนเนรคุณเหล่านั้น

เมื่อโคถ้าคนในโลก คบหาภรรยาของอาจารย์ ภรรยาของเพื่อน คบป่าและน้ำเป็นภรรยา เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้จะหลุดไปกินคนล่าสอนเหล่านั้น

เมื่อโคนักเลงหญิง(เสือผู้หญิง)ทั้งหลาย ชัดสีผิวกาย บำรุงบำเรอร่างกายอ้วนพี ไม้รู้จักหาทรัพย์ แต่แสวงหาการร่วมสังวาสกับหญิงหม้ายร่ำรวย ครั้นใช้สอยทรัพย์ของหญิงหม้ายนั้นหมดแล้ว ก็ทำลายมิตรภาพ ไปหาหญิงอื่นคนใหม่ต่อไป เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้จะหลุดไปกินโสเภณีชายเหล่านั้น

เมื่อโคผู้คนมีมารยา(เสแสร้งล่อลวง) เปิดเผยโทษของคนอื่น คิดให้ทุกข์แก่คนอื่น มีความคิดอย่างอัสตบรูษะ(คนมีความเห็นผิด)อยู่ในโลก เมื่อนั้นสุนัขดำตัวนี้จะหลุดจากเชือก

ทำเส้น ไปกินคนมารยาสาโดยเหล่านั้นทั้งหมด
ดูก่อนนมหาราช คนเหล่านี้แหละไม่ใช่มิตรของเรา”

พอจบคำกล่าวนั้น พรานปากก็ให้สุนัขดำใหญ่ทำที่ท่าว่าจะวิ่งไปกัดกินพวกคนอธรรมทั้งหลาย แล้วตนเองก็ทำเป็นจุดเชือกรั้งสุนัขเอาไว้

สักครู่หนึ่ง หลังจากใช้อุบายข่มขู่มหาชนทั้งพระนคร ให้กลัวภัยต่อบาปกรรมแล้ว ก็หมายจะปลอบโยนด้วยธรรม จึงคิดร่างเป็นท้าวสักกะจอมเทพ ลอยขึ้นไปในอากาศประดุดวงอาทิตย์รุ่งอรุณ รุ่งเรืองด้วยอานุภาพ แล้วตรัสเตือนสติว่า

“มหาชนเอ๋ย เราคือท้าวสักกะจอมเทพ มาปรากฏที่นี่ก็ด้วยเห็นว่า **โลกนี้จะพินาศ เพราะเดี๋ยวนี้มีมหาชนพากันประมาท ประพฤติแต่อธรรม(ความชั่วร้าย) ตายไปแล้วก็แอ้อตอยู่ในออบาย ทำให้เทวโลก(โลกของคนใจสูง) แทบว่างเปล่า** ดังนั้นตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะกระทำสิ่งทีควรทำแก่ผู้ไม่ประพฤติธรรม(ความดี) ฉะนั้นพวกท่านจงเป็นผู้ไม่ประมาทเถิด”

และทรงแสดงธรรมด้วยพระคาถาที่มีคำยิ่งให้มนุษย์ทั้งหลายตั้งอยู่ในศีลธรรม เพื่อทำพระศาสนาที่เสื่อมโทรม ให้สามารถดำรงรักษาอยู่ได้อีกพันปี

ครั้นจบการแสดงธรรมแล้ว ก็นำมาตลิตเทพบุตรเสด็จกลับไปยังวิมานของพระองค์

พระศาสดาทรงเล่าชาดกนี้จบ ก็ตรัสเฉลยว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราประพฤติประโยชน์แก่โลก แม้ในกาลก่อนเอาไว้แบบนี้ **มาตลิตเทพบุตรในครั้งนั้นได้มาเป็นพระอานนท์ในบัดนี้ ส่วนท้าวสักกะจอมเทพ ได้มาเป็นเราตถาคตนั่นเอง**” **๒**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๖๖๑
อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๑๗๐)

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๒

“ในยุคการฟื้นฟูทางวิทยาการ (Renaissance, ค.ศ.๑๓๐๐-๑๕๕๐) เมืองฟลอเรนซ์ซึ่งเป็นเมืองที่จุดประกายในเรื่องการฟื้นฟู และเป็นเมืองที่ ไมเคิล แอนเจโล ทำงานศิลปะของเขา ก็เป็นเมืองที่มีดม่น สกปรกร ร้ายกาจ นายธนาคารที่ฉ้อฉล นักการเมืองจอมละโมบ นักบวชบ้ากาม ความขัดแย้งทางศาสนา การระบาดของเชื้อโรคและความฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือยทั้งหมดเกิดขึ้นภายใต้เงาของอาคารและรูปแกะสลักที่ นักท่องเที่ยวในปัจจุบันชื่นชม”

ดร.อเล็กซานเดอร์ ลี
ศูนย์เพื่อการศึกษายุคเรอเนซอง

ประเทศไทยมีทั้งพืชพันธุ์ธัญญาหาร ที่ดิน น้ำมันและทรัพยากรอื่น ๆ
จึงเป็นเป้าหมายของมหาอำนาจทุกฝ่าย

Who Discovered the World??

คนจำนวนมากมักเข้าใจว่าองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่ทำให้ตะวันตกสามารถพิชิตและขูดรีดแผ่นดินอเมริกา ตามด้วยสามารถปล้นเอเซียและอัฟริกา รวมทั้งยังสามารถครอบงำโลกและดำรงไว้ซึ่งระบบเศรษฐกิจอาณานิคม (colonial economy) ได้จนปัจจุบันนั้นเป็นการสร้างสรรค์จากอัจฉริยภาพของอารยธรรมตะวันตก แต่ความจริงแล้ว

ชาวจีนคือผู้ค้นพบทฤษฎีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และเป็นผู้สร้างสรรค์ผลผลิตอันน่ามหัศจรรย์กว่าครึ่งของที่ยังใช้อยู่ในปัจจุบัน เช่น คันไถ เหล็กกล้า การพิมพ์ นาฬิกาไขลาน การคำนวณ การประกันภัย เรือเดินสมุทร ปืน จรวด รมชูชีพ ดาราศาสตร์ ปั่นจัน กระจก เบียร์ เครื่องปั้นดินเผาและอื่น ๆ อีกหลายชนิด สิ่งประดิษฐ์ทั้งหลายเริ่มมี

การใช้ในประเทศจีนนับร้อย ๆ ปี (ไม่จดลิขสิทธิ์) ก่อนที่จะถูกถ่ายทอดไปสู่ตะวันตก ผ่านการเดินทางและการค้าขาย ตัวอย่างเช่น จีนใช้ฝ้ายเหล็ก ล้วนหรือเหล็กประกอบไม้ (ใช้ไถนา) ซึ่งดีกว่าฝ้าย “อาร์ด” (Ard) ของกรีกและโรมันตั้งแต่ ๖๐๐ ปี ก่อนคริสตกาล และมีโรงหล่อเหล็กของเอกชนที่ผลิตเครื่องมือการเกษตรทั่วประเทศตั้งแต่ ๒๐๐ ปี ก่อนคริสตกาล ในขณะที่ไม่มีใครในยุโรปรู้จักใบเกลี่ยดินจนศตวรรษที่ ๑๔ คณิตแบบมีใบเกลี่ยดินเริ่มถูกนำเข้าสู่ยุโรปในศตวรรษที่ ๑๗ และนั่นทำให้เกิดการปฏิวัติการเกษตรในยุโรป รวมถึงการปลูกพืชเป็นแถวเป็นแนวและการกำจัดศัตรูพืชอย่างเป็นระบบ อย่างไรก็ตาม สิ่งประดิษฐ์ของจีนที่ยุโรปนำไปใช้จนสามารถพิชิตอเมริกาและล่าผลประโยชน์ทั่วโลกในเวลาต่อมาได้แก่:

๑. กระดาษ : ชาวจีนคิดค้นกระดาษเมื่อ ๒๐๐ ปี ก่อนคริสตกาลเป็นอย่างช้า มันทำจากเยื่อต้นสาและเปลือกต้นปอ กระดาษยุคแรกที่ทำจากเปลือกต้นไม้ที่นำมาทรมานตั้งแต่ ๖๐๐ ปี ก่อนคริสตกาลกระดาษถูกนำไปสู่อินเดียในศตวรรษที่ ๗ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในศตวรรษที่ ๘ การผลิตกระดาษครั้งแรกในยุโรปเริ่มในศตวรรษที่ ๑๒ และผลิตอย่างจริงจังในอิตาลีในศตวรรษที่ ๑๓ ซึ่งเป็นเวลาหลังการคิดค้นกระดาษในประเทศจีนถึง ๑,๕๐๐ ปี กระดาษนี้เองที่ทำให้ยุโรปสามารถเผยแพร่ความรู้จนนำไปสู่การฟื้นฟูวิทยาการหรือ Renaissance และการปฏิวัติอุตสาหกรรมในศตวรรษที่ ๑๔ และ ๑๕ ตามลำดับ

๒. เสากระโดงเรือ : ชาวจีนเป็นนักเดินเรือที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ พวกเขามีเทคนิคการเดินเรือที่ล้ำหน้าประเทศอื่น ๆ ในโลกเป็นเวลาเกือบ ๒,๐๐๐ ปี ชาวยุโรปด้อยกว่าจีนมาก พวกเขาไม่มีหางเสือเรือ ไม่มีการแบ่งห้องในเรือเพื่อป้องกันน้ำรั่ว มีเสากระโดงเสาดเดียว ยุโรปรับเอาการมีเสากระโดงหลายเสาด ใบสี่เหลี่ยมที่ทำให้ถอยเรือได้ และอื่น ๆ ไปจากจีนในศตวรรษที่ ๑๔

และนั่นทำให้ คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เดินทางไปยังหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียนได้ในปี ค.ศ.๑๔๙๒

๓. เข็มทิศ : ดร.โจเซฟ นิดแฮม นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำของมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ผู้อุทิศเวลาหลายสิบปีค้นคว้าและเขียนเกี่ยวกับประเทศจีนอย่างละเอียดกล่าวว่า “เข็มทิศอันแรกเกิดในประเทศจีนเมื่อ ๔๐ ปีก่อนคริสตกาลและเข็มทิศถูกกล่าวถึงในงานเขียนของชาวยุโรปใน ค.ศ.๑๑๙๐ (พ.ศ.๑๗๓๓) ส่วนงานเขียนของชาวอาหรับกล่าวถึงเข็มทิศในปี ๑๒๓๒ (พ.ศ.๑๗๗๕)” และเข็มทิศนี้เองที่ทำให้ชาวยุโรปสามารถเดินเรือไปล่าอาณานิคมทั่วโลกได้ในเวลาต่อมา

๔. ดินปืน : สิ่งประดิษฐ์นี้ถูกคิดค้นโดยนักเล่นแร่แปรธาตุชาวจีนที่หวังจะได้ยาอายุวัฒนะแต่มันกลับถูกนำไปใช้ในการคร่าชีวิตมากมายเหลือคณานับ ชาวจีนใช้เครื่องฟั่นไฟอย่างต่อเนื่องและกับระเบิดในศตวรรษที่ ๑๑ และ ๑๓ ตามลำดับสำหรับยุโรป ปืนไฟคาบศิลากระบอกแรกไม่ปรากฏจนปี ๑๕๔๗ (พ.ศ.๒๐๙๐) ในขณะที่ปืนโบราณและจรวด (นำไปอิตาลีโดยมาร์โคโปล) ปรากฏในจีนตั้งแต่ ค.ศ.๙๐๕ (พ.ศ.๑๔๔๘) นอกจากนี้โรคร้ายนานาชนิดที่ทำลายชีวิตชาวพื้นเมืองร้อยละ ๙๐ แล้ว ปืนก็ช่วยให้ชาวยุโรปเช่นฆ่าและยึดแผ่นดินอเมริกาจากชาวพื้นเมืองได้

ศาสตราจารย์โจเซฟ นิดแฮม กล่าวว่า “ตะวันตกเป็นหนี้บุญคุณจีน” (แต่กลับเอาผิดไปมอมเมาให้ชาวจีนเสพติดและรุ่มทั้งประเทศจีนอย่างตะกละตะกลามและไร้คุณธรรมในศตวรรษที่ ๑๘-๑๙) ศาสตราจารย์โจเซฟกล่าวต่อไปด้วยว่า “ถึงเวลาแล้วที่สิ่งที่จีนมอบไว้ให้แก่โลกจะได้เป็นที่รู้จักและยกย่องทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตก... ชาวจีนและชาวตะวันตกจะได้มองตากันอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจ และรู้ว่าพวกเขาต่างเป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์โลกอย่างเท่าเทียมกัน”

นอกจากเรื่องสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ในปัจจุบันที่คนจำนวนมากเข้าใจผิดว่าเป็นผลมาจาก “ความเหนือชั้น” หรือ “ความมหัศจรรย์” ของตะวันตก

แล้ว คนส่วนใหญ่ก็ยังเข้าใจด้วยว่า คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส คือนักสำรวจโลกคนแรก และการฟื้นฟู วิทยาการและการปฏิวัติอุตสาหกรรมของตะวันตก ต่างเป็นผลมาจากความ “เหนือชั้น” ของตะวันตกที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนและนามหัศจรรย์ทั้งสิ้น เรื่องราวต่อไปนี้อาจจะช่วยให้เกิดมุมมองใหม่ ๆ หรือแม้แต่การเปลี่ยนความคิดในเรื่องดังกล่าวได้

เกวิน เมนซีส์ (Gavin Menzies) เป็นนายทหารเรือแห่งราชนาวิกโยธินอังกฤษเป็นเวลา ๑๕ ปี ตำแหน่งสุดท้ายของเขาคือผู้บังคับการเรือดำน้ำซึ่งต้องเดินทางทั่วโลก นายพลเรือเกวินมีความสนใจในอารยธรรมและความยิ่งใหญ่ของจีนในอดีต โดยเฉพาะเรื่องที่กองเรือขนาดมหึมาของจีนได้ท่องสมุทรไปค้าขายและสำรวจโลก เกวิน ทุ่มทะเลเวลา ๑๕ ปี ระหว่างรับราชการและหลังการรับราชการทำวิจัยในเรื่องนี้ เขาเดินทางไปเยือน ๑๒๐ ประเทศและค้นคว้าในพิพิธภัณฑ์และห้องสมุดกว่า ๙๐๐ แห่งรวมทั้งทำเรือลำสำคัญ ๆ ใน “ยุคมืด” ทุกแห่งเพื่อค้นคว้าหาข้อมูลอย่างละเอียด ในที่สุดเขาก็เขียนเกี่ยวกับการเป็นมหาอำนาจทางทะเล การสำรวจโลกและการเดินทางไปยังยุโรปของกองเรือจีน ไว้ในหนังสือขายดีระดับสากล ๒ เล่ม ซึ่งมีเนื้อความสำคัญพอสรุปได้ดังนี้:

- ประเทศจีนสามารถประดิษฐ์เข็มทิศได้ในศตวรรษที่ ๘ และสามารถพัฒนาการเดินทางเรือทะเลได้ตั้งศตวรรษที่ ๙ จีนค้าขายกับเอเชีย อินเดีย อาหรับ และอัฟริกามานานแล้ว จีนนิยมสร้างอิทธิพลผ่านการค้าและการให้ของกำนัลมากกว่าการเผชิญหน้าและการล่าอาณานิคม จีนนิยมส่งกองเรือขนาดใหญ่ไปเยือนต่างแดนพร้อมสินค้าและของขวัญ แต่ก็มีกองทหารและอาวุธติดตามไปคุ้มกัน และแสดงพลังอำนาจไปพร้อม ๆ กัน (จีนยังใช้การค้าขาย การลงทุนและการให้ของกำนัลหรือการชนะโดยไม่ต้องรบอยู่ในปัจจุบัน ชาวตะวันตกเรียกวิธีการของจีนว่า “Cham Offensive” หรือ การรุกรานด้วยเสน่ห์ ระหว่าง ค.ศ.๑๔๐๕-๑๔๓๔ (พ.ศ.๑๙๔๘-๑๙๗๗)

กองเรือขนาดใหญ่ของจีนได้ท่องมหาสมุทรเพื่อการค้าขายและการสำรวจโลกถึง ๗ ครั้งโดยมีนายพล “เจิง เหวอ” เป็นผู้บัญชาการ เฉพาะระหว่าง ค.ศ.๑๔๐๕-๑๔๐๗ (พ.ศ.๑๙๔๘-๑๙๕๐) จีนส่ง “เรือสมบัติ” (treasure ship) ซึ่งบรรทุกสินค้ามีค่าออกไปถึง ๖๒ ลำ (แต่ละลำมีเสากระโดง ๙ เสา) พร้อมลูกเรือ ๒๗,๘๕๐ คน การเดินทางครั้งที่ ๖ ซึ่งเริ่มเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ค.ศ.๑๔๒๑ (พ.ศ.๑๙๖๔) เป็นการเดินทางที่มีกองเรือขนาดใหญ่ที่สุดโดยมีเรือร่วมขบวนมากกว่า ๘๐๐ ลำ เรือสมบัติความยาว ๔๔๔ ฟุตและกว้าง ๑๘๐ ฟุต หรือใหญ่พอที่จะบรรทุกเรือหาปลาได้ ๕๐ ลำ ทางเลี้ยวของเรือสมบัติสูง ๓๖ ฟุต หรือสูงเท่า ๆ กับเรือเสียบึง “นินา” ที่ร่วมเดินทางไปหมู่เกาะแคริบเบียนกับ คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ในปี ๑๔๙๒ กองเรือนี้สามารถเดินทางในมหาสมุทรได้นานกว่าสามเดือน หรือเป็นระยะทางกว่า ๗,๐๐๐ กิโลเมตร โดยไม่ต้องเติมเสบียงอาหารได้แก่ เบ็ดไก่ และสัตว์อื่น ๆ ที่นำไปเลี้ยงบนเรือ ถังออกก็เพาะได้บนเรือ และยังขนต้นไม้พื้นเมืองของจีนไปปลูกในต่างแดนด้วย ที่น่าสังเกตคือตลอดการเดินทางจะมีชนชาติต่าง ๆ ที่รักการผจญภัย (รวมทั้งชาวยุโรป) ขอร่วมเดินทางไปด้วย

- กว่า ๑๐ ปีก่อนที่จะเขียนหนังสือเล่มแรกในปี ๒๐๐๓ (พ.ศ.๒๕๔๖) เกวินได้พบแผนที่โบราณที่ห้องสมุด “เจมส์ เบล ฟอร์ด” ของมหาวิทยาลัยมิเนโซตา สหรัฐฯ แผนที่ดังกล่าวแสดง ค.ศ.๑๔๒๔ (พ.ศ.๑๙๕๗) และลงชื่อกำกับไว้โดยชาวเวนิส แผนที่ที่พบไม่ได้นำเขาไปสู่ขุมสมบัติ แต่มันชี้ว่าประวัติศาสตร์โลกควรถูกเปลี่ยนแปลง แผนที่ดังกล่าวแสดงชายฝั่งยุโรปและบางส่วนของอัฟริกาอย่างถูกต้องเหมือนกับแผนที่สมัยใหม่สองในสี่เกาะที่ปรากฏในแผนที่คือเกาะในทะเลแคริบเบียนที่ชื่อ ปอร์โตริโก และกัวดาลูป แถมนยังแสดงภูเขาไฟสามลูกบนเกาะกัวดาลูปด้วย นั่นหมายความว่าใครบางคนได้สำรวจเกาะทั้งสองตั้งแต่ ๖๘ ปีก่อนที่คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส จะเดินทางไปถึง

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

● นายहनันดี

นายกำนันไม่เปิดเหมืองแร่ทองคำเพิ่ม หากยังมีปัญหา

นายกำนันไม่เปิดเหมืองแร่ทองคำเพิ่ม หากยังมีปัญหา สังก.อุตสาหกรรมดูข้อมูลนาย-ผลกระทบต่อปชช.

รัฐบาลยุคประชาธิปไตย

หลายรัฐบาลที่ผ่านมา ไม่ค่อยฟังเสียงจากประชาชน ทั้ง ๆ ที่ใช้ระบบการเลือกตั้ง ประชาชนเลือกเข้ามาบริหารประเทศ

แต่รัฐบาลของท่าน พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่เข้ามาเป็นรัฐบาลบริหารประเทศโดยไม่ได้ผ่านระบบการเลือกตั้ง แต่เกิดจากการแต่งตั้งของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ(คสช.) กลับฟังเสียงประชาชนที่เป็นเจ้าของประเทศมากกว่ารัฐบาลที่ผ่านระบบการเลือกตั้งจากประชาชนเสียอีก

แสดงว่ารัฐบาลที่เป็นประชาธิปไตย หรือเป็นของประชาชนส่วนใหญ่ที่แท้จริง ไม่จำเป็นต้องเข้ามาโดยผ่านกระบวนการเลือกตั้ง หรือลัทธิการเลือกตั้งแบบประเทศทางตะวันตกอย่างอเมริกาหรือยุโรปเสมอไป

จะเห็นได้จากรัฐบาลยุค คสช. ที่มี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชาเป็นนายกรัฐมนตรี จะรับฟังเสียงประชาชน หรือชาวบ้านที่เดือดร้อนจากการพัฒนาทางวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพลังงานพอประชาชนออกมาประท้วงเรื่องการสัมปทานที่ไม่โปร่งใส การตั้งโรงไฟฟ้าที่อาจสร้างมลภาวะต่อชาวบ้านที่อยู่พื้นที่ การสร้างเขื่อนที่ทำลายป่าไม้อันอุดมสมบูรณ์ ซึ่งเป็นแหล่งอาหารและการเลี้ยงชีพของชาวบ้าน ก็ดูจะรับฟังโดยการยับยั้งโครงการเหล่านี้ไว้ก่อน แม้จะยังไม่รู้ผลถึงที่สุด แต่ก็ดูมีท่าที่รับฟังมากกว่าหลายรัฐบาลที่

ผ่านมา

อย่างกรณีมีการเสนอตั้งบ่อนกาสิโน ที่มีผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองบางคนออกมาเชียร์อย่างสุดลิ่มทิ่มประตู แต่ประชาชนส่วนใหญ่คัดค้าน พล.อ.ประยุทธ์ ก็ออกมาปราบแรง ๆ ให้หยุดพลา้มหยุดพูดเรื่องการสร้างบ่อนกาสิโนได้แล้ว

ล่าสุดก็เรื่องการสัมปทานเหมืองแร่ทองคำ ชาวบ้านหรือประชาชนออกมาคัดค้านการทำเหมืองแร่ทองคำ เพราะทำให้ชาวบ้านใกล้เคียงเกิดโรคภัยไข้เจ็บ แหล่งน้ำก็ใช้บริโภคไม่ได้ เสียงคัดค้านดังถึงนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา และหัวหน้าคณะ คสช. ท่านก็ออกมาเปิดเผยว่า “ยังไม่มีพิจารณาเพิ่มพื้นที่ทำเหมืองแร่ทองคำ โดยได้รับทราบกรณีปัญหาที่ประชาชนร้องเรียนเข้ามาแล้ว ก็ได้มอบหมายให้กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาที่ดินการทำเหมืองแร่ทองคำทั้งหมด ทั้งเก่าและใหม่ รวมถึงที่ดินที่ไม่ได้ต่อสัญญาว่า จะส่งผลกระทบหรือไม่ อย่างไร ควบคุมไปกับข้อเรียกร้อง เพื่อพิจารณาดำเนินการอย่างรอบคอบต่อไป” (ข่าว ASTV ผจก.ออนไลน์ ๒๒ ก.ย.๕๘)

จึงทำให้รู้สึกว่าความเป็นประชาธิปไตย จึงมิใช่มาจากรัฐบาลที่ผ่านการเลือกตั้งเท่านั้น

ยิ่งไง ๆ รัฐบาลยุค คสช. ก็เป็นประชาธิปไตยคือเอาประชาชนเป็นใหญ่ มากกว่ายุคเลือกตั้งทั้งหลายรัฐบาลที่ผ่านไปไม่นานนี้ **๒**

* จะแก้ปัญหาของบ้านเมือง
ต้องแก้ที่ประชาชนพลเมือง
จะแก้ปัญหาปัญหาของคน
ต้องแก้ที่ความเห็นผิดนั้นๆ.

แก้ที่ความเห็นผิด

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ ปาวาริกอัมพวัน (สวนมะม่วงของปาวาริกเศรษฐี) ใกล้เมืองนาลันทาในแคว้นมคธ

สมัยนั้น มีนายบ้าน(ผู้ใหญ่บ้าน)นามว่า **อลิพันธกบุตร** เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ แล้วได้ทูลถามข้อสงสัย

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ **พวกพราหมณ์**(นักบวชซึ่งถือตนว่า เป็นชนชั้นวรรณะผู้ประเสริฐเลิศสูงสุด) **ชาวปัจฉาภุมิ** ผู้มีคันทอน้ำ(เหยือกน้ำ)ติดตัว ประดับพวงมาลัยสาหร่าย อาบน้ำทุกเช้าเย็น บำเรอไฟ

พราหมณ์เหล่านี้ได้ชื่อว่า สามารถทำสัตว์ที่ตายแล้วให้ฟื้นมีชีวิตเป็นขึ้นมาได้ ให้รับรู้ได้ ให้เข้าถึงสวรรค์(ภาวะสุขสบาย)ได้ ก็แล้วพระองค์ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น จะทรงสามารถทำสัตว์ทั้งหลายในโลก ที่ตายไปแล้ว ให้เข้าถึงสุคติ(ทางไปดี)โลกสวรรค์(โลกที่สุขสบาย)ได้หรือไม่ พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสตอบอย่างนั้น จึงตรัสตอบ

“ดูก่อนนายคามณี(นายบ้าน) ถ้าเช่นนั้น เราจะย้อนถามท่านในปัญหาข้อนี้ เห็นสมควรอย่างไร ท่านพึงตอบอย่างนั้น

มีบุรุษคนหนึ่งเป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดเท็จ พุดส่อเสียด พุดคำหยาบ พุดเพ้อเจ้อ มากไปด้วยอภิขมา(โลกพ่วงเล็งอยากได้ของเขา) มีจิตพยาบาท **มีความเห็นผิด**(มีจฉาทิฏฐิ)

หมู่มหาชนพากันมาประชุม แล้วสวดอ้อนวอน สวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบบุรุษนั้น กล่าวว่

ขอบุรุษนี้เมื่อตายไป จงเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์

ท่านจะสำคัญความข้อนี้ว่าอย่างไร บุรุษนี้เมื่อตายไป จะได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ด้วยเหตุแห่งการสวดอ้อนวอน ด้วยเหตุแห่งการสวดสรรเสริญ ด้วยเหตุแห่งการประนมมือเดินเวียนรอบของหมู่มหาชน ได้หรือไม่”

“ไม่ได้ พระเจ้าข้า”

“ดูก่อนนายคามณี เปรียบเสมือนบุรุษโยนหินก้อนใหญ่ หนาทีบ ลงไปในห้วงน้ำลึก หมู่มหาชนพากันมาประชุม แล้วสวดอ้อนวอน สวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบก้อนหินใหญ่นั้น กล่าวว่ **ขอจงไหลขึ้นมาเถิด ท่านก้อนหิน**

ขอจงลอยขึ้นมาเถิด ท่านก้อนหิน

ขอจงขึ้นมาบนบกเถิด ท่านก้อนหิน

ท่านจะสำคัญความข้อนี้อะไร ก้อนหินนั้น จะไหลขึ้นมา จะลอยขึ้นมา จะขึ้นมาบนบก ด้วยเหตุแห่งการสวดอ้อนวอน สวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบของหมู่มหาชนได้หรือไม่”

“ไม่ได้ พระเจ้าข้า”

“ก็ฉันนั้นเหมือนกัน **บุรุษคนใดฆ่าสัตว์** ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ มากไปด้วยอภิชฌา มีจิตพยาบาท **มีความเห็นผิด**

แม้หมู่มหาชนจะมาประชุมกัน แล้วสวดอ้อนวอน สวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบบุรุษนั้น กล่าวว่า ขอบุรุษนี้เมื่อตายไป จงเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ก็จริง **แต่บุรุษนั้นเมื่อตายไป จะต้องเข้าถึงอบาย(ความฉิบหาย) ทุกคติ(ทางไปชั่ว) วินิบาต(ตกต่ำทุกข์ทรมาน)นรก (เร่าร้อนใจ)**

ยังมีอีก ท่านจะสำคัญความข้อนี้อะไร **มีบุรุษอีกคนหนึ่งละเว้นจากการฆ่าสัตว์** ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดเท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ ไม่มากไป ด้วยอภิชฌา ไม่มีจิตพยาบาท **มีความเห็นที่ถูกต้อง** (สัมมาทิฐิ)

แม้หมู่มหาชนพากันมาประชุม แล้วสวดอ้อนวอน สวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบบุรุษนั้น กล่าวว่า

ขอบุรุษนี้เมื่อตายไป จงเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก

แล้วท่านจะสำคัญว่าเป็นอย่างไร บุรุษคนนี้ เมื่อตายไป จะเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ด้วยเหตุแห่งการสวดอ้อนวอน สวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบของหมู่มหาชน ได้หรือไม่”

“ไม่ได้ พระเจ้าข้า”

และยังมีอีก เปรียบเสมือน**บุรุษดำลงไป**ใน **ห้วงน้ำลึก** แล้ว**ทูปหม้อเนยใสหรือหม้อน้ำมันให้แตก** ตัวหม้อดินที่แตกออกจะจมลงไป ส่วนเนยใสหรือน้ำมันจะลอยขึ้นมา

แม้หมู่มหาชนต่างก็มาประชุมกัน แล้วสวดอ้อนวอนสวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบกล่าวว่า

ขอจงจมลงไปเถิด ท่านเนยใส ท่านน้ำมัน

ขอจงดำลงไปเถิด ท่านเนยใส ท่านน้ำมัน

ขอจงอยู่ใต้น้ำเถิด ท่านเนยใส ท่านน้ำมัน

ท่านจะสำคัญความข้อนี้อะไร เนยใสหรือน้ำมันนั้นจะจมลงไป จะดำลงไป จะอยู่ใต้น้ำ ด้วยเหตุแห่งการสวดอ้อนวอน สวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบของหมู่มหาชน ได้หรือไม่”

“ไม่ได้ พระเจ้าข้า”

“นั่นแหละ ก็ฉันนั้นเหมือนกัน **บุรุษคนใด ละเว้นจากการฆ่าสัตว์** ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดเท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ ไม่มากไป ด้วยอภิชฌา ไม่มีจิตพยาบาท **มีความเห็นที่ถูกต้อง**

แม้หมู่มหาชนพากันมาประชุม แล้วสวดอ้อนวอน สวดสรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบบุรุษนั้น กล่าวว่า

ขอบุรุษนี้เมื่อตายไป จงเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ก็จริง **แต่บุรุษนั้นเมื่อตายไป จะได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”**

ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอย่างนี้แล้ว นายบ้านอลิพันธบุตรได้กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระธรรมเทศนาของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ทรงประกาศธรรมโดยอเนกปริยาย(วิธีการสอนแบบต่างๆ) ดุจหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางให้แก่คนหลงทาง ส่องไฟ(ธรรมะ)ในที่มืด ด้วยหวังว่า คนมืดตาดีจะมองเห็นได้

ฉะนั้น ข้าพระองค์ขอถึง(ยอมรับนับถือ) พระผู้มีพระภาคเจ้า ถึงพระธรรม ถึงภิกษุสงฆ์ เป็นสรณะ(ระลึกถึงยึดถือเป็นที่พึ่ง) ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าโปรดทรงจำข้าพระองค์ว่า **เป็นอุบาสก (ชายที่ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง) ผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะตลอดชีวิต นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป.”** ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “ภูมกสูตร” ข้อ ๕๙๘)

จากใจถึงใจ

เนื่องในวาระครบรอบ ๔๕ ปีแห่งการเซ็นกงล้อธรรมจักร นำโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศกในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และ “เราคิดอะไร” จะขึ้นปีที่ ๒๒ ในฉบับที่ ๓๐๔ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๔ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” มอบเป็นบรรณาการ

“ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เปิดมิติจิตวิญญาณของมนุษย์ที่ยังมีความเป็นสัตว์ในระดับหยาบ กลาง ละเอียด ซึ่งถูกห่อหุ้มอวิชชาหนาบาง แล้วสร้างนิยายโลกโกรธหลงส่งผลกระทบต่อผู้อื่นต่อสังคมมืดมิดวนเวียนเดือดร้อนในสังสารวัฏอันยาวไกล หากไม่อ่านรู้ศึกษานิยายชีวิตที่ตนเขียนบทสะเปะสะปะน่าสังเวชมาหลายชาติ แล้วฝึกฝนขัดเกลาตนให้ลดละกิเลสตัณหาอุปาทานให้ได้ไปตามลำดับขั้น ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่มีทางที่จะออกจากนิยายน้ำเน่าโลกีย์นี้ได้เลย...

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกอ่อนเกิดปีคชขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

วาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา ดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ x ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แถมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวคีตสนธิ น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

• สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

เรื่องสั้น

● จิตต์สุริย์

ข่าวเกิดระเบิดที่ศาลท้าวมหาพรหมสี่แยกราชประสงค์
มีการแชร์รูปคนตาย บาดเจ็บมากมายทั้งทางเฟซบุ๊ก ทางไลน์
ความรู้สึกสะเทือนสะท้อนใจ เศร้า
ทำไมถึงมีคนตายมาก เขาม่ากันเพื่ออะไร?
แล้วได้อะไรจากการสูญเสียชีวิตเพื่อนมนุษย์มากขนาดนี้

พรหมประสงค์

“เรา” หมายถึงเพื่อนกับผม

หลังจากเรียนจบมัธยมปลาย ไม่ได้เจอกัน นานร่วม ๔๐ ปี แต่ก็พอจะรู้อยู่บ้างว่ายังไม่ตาย มีบางคนข่าวว่าตายไปแล้ว และบางคนก็ตายไป ก่อนหลายปี พอเข้าใจได้ว่าอายุขนาดนี้ก็เข้าสู่ วันวัยใกล้โบทมีอลาจากโลกกันแล้ว แม้พอเข้าใจ ก็อดใจหายวูบไม่ได้ เมื่อระลึกถึงสมัยนั่งกางเกง

ขาสั้นออกฤทธิ์ออกเดชด้วยกัน ไม่ว่าจะทำเป็นเท ไปนั่งกินเหล้าหรือพากันไปเป็นฝูงเที่ยวออบอบ นวด (ก็คือชองติ ๆ นี้เอง) ส่วนพวกไม่นอกแถว ทำตัวน่ารักเป็นเด็กเรียนก็อยู่อีกกลุ่ม

หลายเดือนก่อนรวม ๆ กันตั้งเป็นกลุ่มไลน์ คุยกันเฉพาะที่เรียนห้องเดียวกัน ได้เกินครึ่งพอดี ๒๓ คนจำกันได้บ้าง ไม่ได้บ้าง เพราะอะไรไม่รู้

อันที่จริงน่าจะจำกันได้มากกว่าจะจำไม่ได้ หรือ เพราะแก่ หรือเรียนด้วยกันเพียงแค่ ๒ ปี คงใช่

พวกที่พอจะจำกันได้ หรือบางคนจำได้มาก ก็เริ่มทบทวนเล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้สู่กันฟัง

เพื่อนคนหนึ่งจำชื่อ นามสกุลเพื่อนในชั้นได้ ทุกคน แม้ผมเองที่รู้สึกสนิทกับเพื่อนคนนี้ ยังจำได้แค่ชื่อเลย

เพื่อนคนหนึ่งพูดถึงเพื่อนอีกคนว่า “มันเป็นหิด เตี้ยวนี้มันหายแล้ว มันบอกผมว่าไปหายที่แม่เมาะ เพราะมันทำงานโรงไฟฟ้าแม่เมาะ ใ้อ้ผมก็งงว่า อะไรวะ ไปหายในที่อากาศแย่ที่สุดได้ไง มันบอกว่าไอ้ที่หายเพราะไปอยู่แม่เมาะแล้วเป็นมากขึ้น แพบตาย หมอเลยรักษาแบบยกขบวนใหญ่ ก็เลยหาย”

เพื่อนอีกคนพูดถึงเพื่อนคนหนึ่งว่า “มันโคตร ขยันอ่านหนังสือเลย นึกว่าจะได้เป็นใหญ่เป็นโต ที่ไหนได้ มันทำอะไรกับเขาได้ไม่นานล้ก้อย่าง ไม่รู้จบ ป.ตรีหรือเปล่า สุดท้ายมันเป็นนักเขียนวะ”

คุยกันเรื่องเพลง....หนีเที่ยว...ดูหนัง.....ครูผู้หญิง

ผมรู้สึกว่ามันมีสารความสุขหลังอาบจิตใจผม อย่างมากมาย อัศจรรย์จริง ๆ กับพลังแห่ง มิตรภาพของวัยที่ไม่มีผลประโยชน์เข้ามา เกี่ยวข้องในความสัมพันธ์

พอรู้สึกคุ้นเคยกันเหมือนย้อนเวลากลับไป แล้วได้ใช้ชีวิตร่วมกันอีกครั้งในโลกออนไลน์ ก็ แยกไปคุยห้องส่วนตัวกัน เพราะบางคนก็สนิทกับ คนหนึ่ง ไม่สนิทกับคนหนึ่ง บางคนก็นึกไม่ออกว่า ไอ้มันเรียนห้องเดียวกับเราหรือวะ นึกว่ามันอยู่ ห้องอื่น

“เรา” ก็มาคุยกันที่ห้องส่วนตัว ไม่ใช่เพราะสนิทกันเป็นพิเศษ แต่เพราะผมไปต่อเขาจน ตกเก้าอี้ในชั่วโมงเรียน เลยทำกันไป ตอนเย็น เจอกันที่หลังวัด เราเรียนโรงเรียนวัด ไม่รู้จะไป ต่อที่ไหน ก็คิดกันว่าหลังวัดนั่นแหละดีที่สุด

ครูเรียกไปพบทั้งคู่ก่อนเลิกเรียน ไม่รู้ว่ารู้ได้ อย่างไร

น่ารักครับ สงบศึกกันได้ ไม่ได้ต่อยกัน

ยังนึกชมเพื่อนในใจที่เพื่อนยอมเจ็บฟรี เพราะถ้าไปต่อยกันจริง ๆ ตามนัด ผมตายแน่ ใน เมื่อเพื่อนเขาเป็นมวย ผมเป็นมั่ว แถมยังตัวเล็ก กว่าเขาตั้งเยอะ

หลังจากนั้นเรามักเป็นจำฝูงพาเพื่อน ๆ ไป กินเหล้า หรือกินกันสองคน นั่งราวสะพาน พุด หยอกเย้าเด็กนักเรียนสาว ๆ ที่เดินผ่าน ทำตัว เหมือนจ๊กโก๋สมัยนั้นกล้า ๆ กลัว ๆ ไปตามเรื่อง สุบบุรีเป็นบ้าง ไม่เป็นบ้าง ก็สูบกันไป

คุยกันหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องของเพื่อน ที่วันนี้เปลี่ยนจากสมัยเป็นวัยรุ่นไปเยอะ เพื่อน บอกว่าทุกวันนี้เขาเป็นชาวพุทธที่เคร่งครัด รักษา ศีล ๕ จริงจังถึงขั้นอธิศีล เพราะเขาเชื่อว่าในโลก ที่เต็มไปด้วยโลภ โกรธ หลง สงครามแห่งการ แย่งชิงนี้ ทางนี้ทางเดียวเท่านั้นที่สันติภาพและ สันติสุขจะเกิดขึ้นได้

เพื่อนบอกไม่กินเนื้อสัตว์แล้ว เพราะไม่อยาก เห็นการฆ่า ไม่อยากมีส่วนในการฆ่า

เพื่อนรู้สึกสะเทือนใจในการฆ่า แม้จะเป็น เพียงแค่สัตว์ก็ตาม

ผมฟังไปเรื่อย ๆ ไม่ได้ค้านอะไร เพราะการ เปลี่ยนแปลงของเพื่อนคนนี้ก็ถือว่าเป็นที่ประหลาด ใจผมมาก เพื่อนยกอ้างแบบนักวิชาการว่า มี พระสูตรที่บัญญัติไม่ให้ชาวพุทธกินเนื้อสัตว์ชื่อ ลังกาวตารสูตร ที่แปลโดยท่านพุทธทาสภิกขุ เจ้าสำนักสวนโมกขพลาราม สุราษฎร์ธานี ให้ไป หาอ่านเอา

มาวันหนึ่ง เพื่อนบอกว่าคิดถึงวันเก่า ๆ สมัย ก่อนที่ชีวิตคนไม่เร่งรีบ อยู่กันแบบพอเพียง อยากรวนไปเที่ยวลาว (ซึ่งผมก็ไม่เคยไป) ที่ยังมี สภาพบ้านเมืองความเป็นอยู่เหมือนเมืองไทยเมื่อ ๔๐ ปีก่อน

ด้วยเห็นแก่ไมตรีที่เพื่อนยื่นให้ ช้าวันนี้ผม ก็ตัวคนเดียว จึงตอบตกลงไปกับเพื่อน

ปัญหาแรกคือต้องไปทำหนังสือเดินทาง

๑๔ ส.ค.๕๔ ผมไปที่ศาลากลางจังหวัด

นครปฐม เจ้าหน้าที่บอกว่าต้องไปทำที่กรุงเทพฯ แลวเซ็นทรัล ปิ่นเกล้า

๑๕ ส.ค.๕๘ ผมไปที่เซ็นทรัล ปิ่นเกล้า ประชาสัมพันธ์บอกว่าเขาย้ายไปที่โลตัส ปิ่นเกล้า ชั้น ๕ ผมไปตามที่เขาบอก แต่ปิด

๑๖ ส.ค.๕๘ เป็นวันอาทิตย์ ชาวไทยทั่วประเทศมีกิจกรรมปั่นเพื่อแม่ ขบวนจักรยานเสื้อสีฟ้าถูกบันทึกลงกินเนสส์บุ๊กขณะสถิติสูงสุดครั้งที่แล้วเท่าตัว แทบทุกคนมีความสุขรวมทั้งผม

๑๗ ส.ค.๕๘ ทำหนังสือเดินทาง เจ้าหน้าที่อ่านเอกสารที่ผมกรอก แล้วทักว่า “เกิดกรุงเทพฯ”

ใช่! คนรุ่นผมเกิดกรุงเทพฯ นึกย้อนดูก็เป็นเรื่องค่อนข้างแปลก ถ้าสมัยนี้ก็ไม่แปลกเพราะคนในกรุงเทพฯ มีมากกว่าสิบล้านคน คนจะเกิดในกรุงเทพฯ ก็เป็นไปได้มาก

ความจริงผมไม่เคยคิดถึงความเป็นคนกรุงเทพฯ เมืองเทวดาที่คนไทยอยากมาเที่ยวมาอยู่เลย

รู้สึกดีกับคำว่าเกิดกรุงเทพฯ แต่ผมไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ หลายปีแล้ว เพราะผมรู้แล้วว่าคนอยู่กรุงเทพฯ นั้นเหมือนคนบาป ถูกสาปให้แย่งกันกินแย่งกันใช้ แย่งกันหาเงินให้ทันเวลาที่ตองคนอยู่บนถนนคนละหลายชั่วโมงต่อวัน เพื่อคำว่ารวย รวย รวย

รวยเท่านั้นคือความสำเร็จ

อย่าว่าแต่จะเป็นเทพเลย เป็นมนุษย์ก็น่าจะไม่ใช่แล้ว

๑๙.๕๕ น. ผมกลับถึงบ้านพร้อม ๆ กับข่าวเกิดระเบิดที่ศาลทำวมหาพรหมสี่แยกราช-ประสงค์ก่อนหน้า ๑ ชั่วโมงมีการแชร์รูปคนตาย, บาดเจ็บมากมายทั้งทางเฟซบุ๊ก ทางไลน์

ผมไปที่ไลน์ส่วนตัวกับเพื่อน ด้วยความรู้สึกสะเทือนสะทอนใจ เศร้า

ทำไมถึงมีคนตายมาก เขามากันเพื่ออะไร?

แล้วได้อะไรจากการสูญเสียชีวิตเพื่อนมนุษย์มากขนาดนี้

ผม รู้ข่าวระเบิดใจกลางกรุงเทพฯ หรือยัง

เพื่อน รู้แล้ว แย่มาก

ผม.....เพื่อน.....ผม.....เพื่อน.....

ผม.....เพื่อน.....

ผม เรายากถามถึงทางลัดที่นายเคยคุยให้เราฟัง

เพื่อน ประเด็นไหน

ผม ทำอย่างไรมนุษย์เราถึงจะอยู่กันอย่างสงบสุข ไม่เป็นอย่างวันนี้

เพื่อน เริ่มที่ตัวเรานี้แหละก่อนอื่น

ผม เริ่มอย่างไร

เพื่อน แบบผมว่านี่แหละ ผมเชื่อว่าถ้าเราวางศาสตราอาวุธ เป็นชาวพุทธที่เคร่งครัด

ผม แบบไหน งง

เพื่อน ไม่ให้มีการสูญเสียชีวิตด้วยความเห็นแก่ตัวของเราเป็นเหตุ อย่างน้อยเราต้องเลิกเบียดเบียนชีวิตสัตว์ รักษาศีลข้อ ๑ เป็นอริศัล

ผม เป็นนักรังสรวีรติ

เพื่อน ใช่ เป็นอย่างน้อย ส่วนอื่น ๆ ค่อย ๆ ว่ากัน

ผม.....เพื่อน.....ผม.....เพื่อน.....ผม.....

เพื่อน สละจะสันติฤฯ หรือเอาเปรียบซะมันง่าย

ผมจมอยู่กับอารมณ์เศร้านานพอที่คืนเดือนมืดคืนนี้กำลังจะผ่านไปเป็นวันใหม่

ทางเดินชีวิตที่ผมกำลังเปลี่ยนเส้นทางโดยไม่ต้องใช้หนังสือเดินทางเพื่อหวังว่าจะก้าวข้ามความเจ็บปวด โหดร้ายที่ทำร้ายจิตใจผมอย่างรุนแรงในครั้งนี้ได้

จริงหรือไม่จริงแค่นั้นไม่รู้กับการลองเชื่อเพื่อนเก่าดู

ก็น่าจะจริงพอได้นะ เพราะอารมณ์ผมในคำคืนนี้รู้สึกสงบลงจากความเศร้าที่เกิดเมื่อหัวค่ำไปเยอะทีเดียว

อ้อ ! ลืมบอกไป...เพื่อนเก่าผมชื่อร้อยแจ้ง นามสกุลจนต์จริง

แต่เขารวยกว่าผมนะ

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
นับเป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสมลงตัวยิ่ง
สำหรับระบบสังคมการเมืองไทยปัจจุบัน

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ทั้งนี้เพราะลัทธิรัฐธรรมนุญเพียงอย่างเดียว
นั้นยังไม่ใช่เงื่อนไขที่เพียงพอสำหรับการประสาน
ยึดเหนี่ยวให้ประชาชนมารวมกันจนกลายเป็นคน
“พวกเดียวกัน” ในความเป็นชาติ เนื่องจากรัฐ-
ธรรมนุญที่เป็นเหมือน “สัญญาการจัดตั้งรัฐ” เป็น
แค่ส่วนของการประสาน “ผืนแผ่นดินและประชา-
กร” ที่เปรียบเสมือน “ร่างกายของชาติ” เท่านั้น
ซึ่งถ้าผู้คนมองกฎกติกาของเกมแข่งขันทางการ-
เมืองตามรัฐธรรมนุญภายใต้บรรทัดฐานทาง
สังคมแบบที่เข้าใจกันเป็นส่วนใหญ่นี้ว่า
การ “เล่นการเมือง” ภายใต้กติกาของการ
ปกครองแบบประชาธิปไตย ก็คือการเล่น
เกมแข่งขันแย่งชิงอำนาจรัฐ อันมีกติกาซึ่งไม่ได้เขียน
ไว้อย่างเป็นทางการว่า ถ้าหากใครสามารถกระทำ
ทุกอย่างเพื่อให้ชนะการเลือกตั้งและเป็นฝ่าย

จัดตั้งรัฐบาล โดยไม่ถูกจับได้ไล่ทันว่าทำผิด
กฎหมายข้อไหน คนผู้นั้นจะเป็นผู้ชนะในเกม
การแข่งขันนี้ และจะได้อำนาจรัฐที่สามารถนำ
ไปสู่ ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุขต่าง ๆ เป็น
รางวัลตอบแทนสำหรับชัยชนะดังกล่าว ขณะที่
ใครซึ่ง “ซื่อป้อ” มัวแต่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือกฎ
กติกาที่เป็นทางการของการเลือกตั้งอย่างเคร่งครัด
อาทิ ใช้เงินตามกรอบที่กฎหมายกำหนดทั้งหมดที่มี
เงินพอจะใช้หาเสียงเลือกตั้งได้มากกว่านี้ หรือ
ไม่ใช้วิชามารเพื่อทำลายคู่แข่งทางการเมือง ไม่
ซื้อเสียง ฯลฯ คนผู้นั้นก็จะถูกคู่แข่งมองอย่าง
เอ็นดูว่าเป็นแค่เด็กอนุบาลทางการเมืองที่ยัง
“ไร้เดียงสาในการเล่นการเมือง” ซึ่งในที่สุดก็จะ
ต้องพ่ายแพ้โดยเสียทั้งทรัพย์สินเงินทองและเวลา
ไปอย่างเปล่าประโยชน์ เพราะไม่เข้าใจ “วิธีเล่น”

ของเกมแข่งขันนี้

ฉะนั้นลำพังกฎกติกาของรัฐธรรมนุญที่เกี่ยวข้องกับ “ผืนแผ่นดินและประชากร” ที่เป็นเสมือน “ร่างกายของชาติ” เพียงอย่างเดียว จึงยังไม่พอที่จะประสานยึดโยงให้ประเทศชาติดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง ถ้าหากผู้คนในชาติยังมีความรู้สึกไม่เป็น “พวกเดียวกัน” และเข้าใจกฎกติกาของเกมแข่งขันทางการเมืองตามรัฐธรรมนุญด้วยบรรทัดฐานแบบที่กล่าวมาข้างต้น ว่าเป็นเกมแข่งขันแย่งชิงอำนาจเพื่อผลประโยชน์ของผู้คน “แต่ละพวก” ที่อาศัยอยู่ในชาตินั้น ๆ

ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีโครงสร้างของอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นเสมือนส่วน “จิตใจของชาติ” ซึ่งทำหน้าที่บรณภพกล่อมเกล้าผู้คนในสังคมด้วย “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” แบบใดแบบหนึ่ง เพื่อให้เกิด “**ความคิดจิตใจที่จะสามัคคีกันอยู่เป็นปึกแผ่นซึ่งรวมเรียกว่าความเป็นไทย**” สำหรับเป็นเครื่องประสานยึดเหนี่ยวให้ผู้คนในชาติเกิดบรรทัดฐานทางสังคมที่จะช่วยกันเสริมสร้างให้มีความรู้สึกนึกคิดว่าเป็น “**คนพวกเดียวกัน**” ที่ต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกันเป็นพิเศษกว่าคนอื่นในความเป็น “**คนไทย**” ด้วยกัน เพื่อทำให้ “**ตัวตนของชาติไทย**” อยู่รอดและเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นสืบไป จนเกิดการมองเกมแข่งขันทางการเมืองตามกฎกติกาของรัฐธรรมนุญด้วยกรอบความคิดใหม่ว่ามีบรรทัดสุดท้ายของเป้าหมายอยู่ที่ความต้องการจะทำให้ “**ตัวตนของชาติไทย**” เจริญรุ่งเรือง โดยอำนาจรัฐเป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะนำไปสู่เป้าหมายดังกล่าวเท่านั้น แต่ไม่ใช่เป้าหมายสุดท้ายที่จะต้องกระทำทุกอย่างแม้ด้วยการก่ออกุศลกรรมต่าง ๆ เพื่อการแย่งชิงอำนาจรัฐมาให้จงได้ ดังนั้นก็จะทำให้เกิดเกมใหม่ของการแข่งขันทางการเมืองที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากเกมแบบแรก ทั้ง ๆ ที่ยังคงใช้กฎกติกาตามรัฐธรรมนุญที่เป็นเสมือนส่วนร่างกายของชาติฉบับเดียวกัน แต่เมื่อมี “**ความเชื่อถือและความ**

คิดจิตใจ” อันเป็นเสมือนส่วนจิตใจของชาติที่แตกต่างกันก็จะนำไปสู่เกมแข่งขันอย่างใหม่ที่ทำให้ประเทศชาติเกิดความเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นจากการแข่งขันกันของนักการเมืองและพรรคการเมืองต่าง ๆ เพื่อนำเสนอนโยบายดี ๆ แข่งกันและทำสิ่งดี ๆ ที่จะสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่ประเทศชาติแข่งขันกัน เป็นต้น

การที่สถาบันพระมหากษัตริย์ของไทยมีบทบาทสำคัญต่อการปลูกฝัง “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” เพื่อรักษา “**ตัวตนของความเป็นไทย**” ที่เป็นเสมือนส่วนจิตใจของชาติให้ดำรงอยู่ดังเช่นที่กล่าวมานี้ ส่งผลทำให้ถึงจะมีรัฐธรรมนุญและประชาธิปไตย ก็ไม่ได้มีความขัดแย้งอะไรกับการมีสถาบันพระมหากษัตริย์ ตรงข้ามกลับเป็นดังเช่นที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชดำรัสแก่คณะกรรมการจัดงานฉัตรมงคลรำลึกปี ๒๕๑๔ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๑๕ ความตอนหนึ่งว่า

“อย่างประเทศไทยนี้เป็นเวลานานหลายปีมาแล้ว สิบปีมาแล้ว ฝรั่งเศสถามข้าพเจ้าว่าทำไมไม่เป็นพระเจ้าแผ่นดิน แล้วก็ทำไมสนับสนุนประชาธิปไตย มันไม่ขัดกันหรือ ก็ตอบว่าพระเจ้าแผ่นดินในเมืองไทยเป็นหลักประกันของประชาธิปไตย เขาก็ไม่เข้าใจ เพราะว่าตำราของเขามันขวางอยู่ แต่เราก็ลองปฏิบัติต่อไปเรื่อย ๆ ถึงแม้ว่าตำราฝรั่งจะขวาง เราก็ต้องปฏิบัติไปเรื่อย ดังที่ได้ปฏิบัติมาทุกวันนี้ อาจก้าวก่ายในหน้าที่ของคนอื่นก็ยังทำ แต่ถ้าทำอยู่คนเดียวทำไม่ได้ ต้องทำทุกคน ยอมให้เขาขวาง ยอมให้ผิดตำรา แต่อย่าผิดยุติธรรม” (กบข. เล่ม ๓ : ๙๗)

ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ถ้าหากเปรียบเทียบ “**ตัวตนของประเทศชาติ**” เหมือนกับชีวิตที่ประกอบด้วย “**ร่างกาย**” (ซึ่งก็คือ

โครงสร้างส่วนบนทางการเมืองขององค์กรต่าง ๆ ที่เป็นผู้ใช้อำนาจรัฐอันเห็นเป็นรูปธรรมชัดเจน) กับ “จิตใจ” (ซึ่งคือโครงสร้างส่วนลึกของระเบียบแบบแผนทางสังคมที่มีลักษณะเป็นนามธรรมอันจับต้องได้ยาก) ผู้นำของแต่ละประเทศก็จะมีบทบาทหน้าที่ ๒ ด้านใหญ่ ๆ ได้แก่ บทบาทหน้าที่ด้านการปกป้องรักษา “ร่างกายของชาติ” ส่วนหนึ่ง กับบทบาทหน้าที่ด้านการปกป้องรักษา “จิตใจของชาติ” อีกส่วนหนึ่ง

ในบางประเทศอย่างเช่นประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นต้น ประธานาธิบดีจะเป็นผู้นำสูงสุดเพียงคนเดียว ซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งหัวหน้ารัฐบาลในการบริหารบ้านเมือง ขณะเดียวกันจะทำหน้าที่เป็นประมุขของชาติในฐานะเป็นตัวแทนเชิงสัญลักษณ์ของประชาชนชาวอเมริกันทั้งปวง และมีภารกิจในการปลูกฝัง “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” เพื่อหล่อหลอมความรู้สึกนึกคิดในความเป็น “ตัวตนของชนชาติอเมริกัน” ควบคู่ไปด้วย

แต่ในอีกหลายประเทศจะแยกโครงสร้างในการกระทำหน้าที่สองส่วนนี้ออกจากกัน เช่นระบบสังคมการเมืองของประเทศไทย จะมีนายกรัฐมนตรีที่มาจาก การเลือกตั้งโดยประชาชนเป็นหัวหน้ารัฐบาลเพื่อทำหน้าที่บริหารบ้านเมือง (อันเป็นเสมือนบทบาทหน้าที่ในการปกป้องดูแลส่วนที่เป็นร่างกายของประเทศชาติ) และมีพระมหากษัตริย์ทรงทำหน้าที่เป็นองค์พระประมุขของชาติ โดยทรงเป็นตัวแทนในเชิงสัญลักษณ์แห่งอำนาจอธิปไตยของปวงชนชาวไทย ตลอดจนทรงมีภารกิจในการปลูกฝัง “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” เพื่อหล่อหลอมความรู้สึกนึกคิดของผู้คนในชาติเข้าด้วยกันในความเป็น “ตัวตนของชนชาติไทย” (ซึ่งเปรียบเสมือนการปกป้องดูแลรักษาส่วนที่เป็นจิตใจของประเทศชาติ)

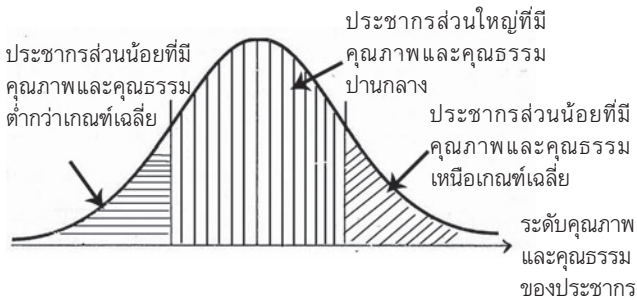
พิธีถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้าดำรงตำแหน่งทางการเมืองของคณะรัฐมนตรีก็ดี การลง

พระปรมาภิไธยในกฎหมายต่าง ๆ ก่อนที่จะประกาศบังคับใช้ก็ดี การโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งข้าราชการระดับสูงในตำแหน่งต่าง ๆ ตามที่ผ่านความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีก็ดี ฯลฯ เหล่านี้คือการกระทำหน้าที่ของพระมหากษัตริย์ในฐานะ “ตัวแทนแห่งอำนาจอธิปไตยของปวงชนชาวไทย” ดังที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ ระบุไว้ว่า “**อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้**” (ซึ่งข้อความดังกล่าวจะเขียนไว้คล้ายคลึงกันในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกฉบับที่ผ่าน ๆ มา)

โครงสร้างของระบบสังคมการเมืองแต่ละประเทศอาจมีลักษณะไม่เหมือนกันในรายละเอียด ขึ้นกับความเหมาะสมกับเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ ภูมิหลังทางวัฒนธรรม ตลอดจนภูมินิเวศและภูมิสังคมของแต่ละประเทศที่แตกต่างกัน แต่สำหรับประเทศไทยแล้ว การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขนับเป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสมลงตัวอย่างสำหรับระบบสังคมการเมืองไทยปัจจุบัน

ทั้งนี้เพราะถึงแม้การเลือกตั้งจะเป็น “เงื่อนไขจำเป็น” (necessary condition) ของการเมืองในระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากเป็นกลไกสำคัญที่ประชาชนในฐานะเจ้าของอำนาจอธิปไตยจะใช้เป็นเครื่องมือควบคุมให้ผู้บริหารบ้านเมืองที่มาจากการเลือกตั้ง ต้องมีความรับผิดชอบ (accountability) ต่อการปฏิบัติตามพันธะสัญญาประชาคม (ซึ่งสะท้อนผ่านเนื้อหาของรัฐธรรมนูญประเทศต่าง ๆ) มิเช่นนั้นประชาชนก็จะสามารถถอดถอนออกจากตำแหน่งด้วยช่องทางของกฎหมายตามที่เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ และ/หรือไม่เลือกบุคคลนั้น ๆ ให้กลับเข้ามาเป็นผู้บริหารบ้านเมืองอีก

แต่ลำพังการเลือกตั้งเพียงอย่างเดียวยังไม่ใช้ “เงื่อนไขที่เพียงพอ” (sufficient condition) สำหรับการให้ได้มาซึ่งผู้บริหารบ้านเมืองที่มีคุณภาพและคุณธรรม เพราะการเลือกตั้งต้องอาศัยเสียงส่วนใหญ่ของประชาชนเป็นเกณฑ์ตัดสิน ซึ่งตามหลักสถิติประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศย่อมมีระดับสติปัญญา (อันหมายรวมถึงระดับคุณภาพและคุณธรรม) อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ตามกราฟประจักษ์ที่ว่า (normal curve) โดยประชากรส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณพื้นที่ตรงกลางของกราฟ

ฉะนั้นจึงมีแนวโน้มที่เสียงส่วนใหญ่ของประชาชนซึ่งมีระดับคุณภาพและคุณธรรมปานกลาง จะเลือกบุคคลประเภทที่มีระดับ “คุณภาพและคุณธรรมปานกลาง” มาเป็นผู้บริหารบ้านเมือง (จนเกิดประชาธิปไตยแบบคุณภาพและคุณธรรมปานกลาง) นักปราชญ์อย่างเพลโตและอริสโตเติลจึงมีความเห็นคล้ายกันในการจัดประเภทของระบบการเมืองแบบประชาธิปไตยที่ยืดหยุ่นข้างมากของประชาชนเป็นบรรทัดฐานในการตัดสินเรื่องต่าง ๆ ว่า เป็นระบอบการเมืองที่แย่มากที่สุดในบรรดาประเภทของระบอบการเมือง การปกครองที่มีความชอบธรรม เพราะทำให้ขาดโอกาสให้ได้มาซึ่งบุคคลที่มีคุณภาพและคุณธรรมดีเลิศ (เหนือกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประชาชนส่วนใหญ่) เพื่อมาเป็นผู้บริหารบ้านเมืองให้เกิดความเจริญรุ่งเรือง (เช่น ผู้บริหารบ้านเมืองที่ดีเกินเกณฑ์เฉลี่ยของประชาชนดังกล่าว อาจจะไม่ตามใจประชาชนส่วนใหญ่ที่อยากกิน สูป ต้ม และเสฟอบายมุขสิ่งเสฟติดทั้งหลายที่ทำลายคุณภาพของประชากร โดยยอกกฏหมายมาควบคุมอบายมุขสิ่งเสฟติดเหล่านั้นอย่างเข้มงวด

จนไม่เป็นที่พอใจของประชาชนส่วนใหญ่ เป็นต้น) เปรียบเสมือนครูที่ดีในการจะสอนนักเรียน ให้มีความรู้ควบคู่กับคุณธรรมได้นั้น ครูย่อมต้องกวัดข้นเข้มงวดกับนักเรียนในด้านการเรียนและการฝึกฝนให้เด็กมีระเบียบวินัยเพื่อการควบคุมตนเอง อันย่อมไม่ค่อยเป็นที่พอใจของนักเรียนส่วนใหญ่ซึ่งอยากจะทำอะไรตามใจชอบแน่ ในกรณีนี้ถ้าให้ใช้เสียงส่วนใหญ่ของนักเรียนลงมติดัดเลือกครูผู้สอน ก็จะได้ครูที่ดีระดับปานกลางเท่านั้น (ไม่ใช่ครูที่ดีที่สุด) มาสอนนักเรียน เพราะจะได้ครูที่กวัดข้นนักเรียนด้านการเรียนการสอนแค่ในระดับหนึ่งมาเป็นผู้สอน เนื่องจากต้องประนีประนอมเอาใจนักเรียนส่วนใหญ่ที่ไม่อยากให้เข้มงวดมากเกินไป แต่ก็คงไม่ถึงกับปล่อยปละละเลยตามใจนักเรียนเกรส่วนน้อย จนทำลายคุณภาพการเรียนการสอนอย่างสิ้นเชิง ซึ่งนั่นคงไม่ใช่ความต้องการของนักเรียนส่วนใหญ่ที่ลงทุนลงแรงมาเรียนหนังสือโดยหวังจะมีความรู้เป็นพื้นฐานไปสู่อนาคตของชีวิตเช่นกัน **๒** ต่อฉบับหน้า

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก... ในที่สุด

(โศลกธรรม-พุทธภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๘
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

● นายชิง วินเทอร์

๑. อีก ๑ คดีของอดีตนายกฯทักษิณ คุณ ๑๘ ปี อดีตบอสใหญ่ ร.กรุงเทพฯ ร่วมทวงคืนบัสลอยเงินกู้ เดินคอคดกเข้าเรือนจำกันยกโขยง ศาลฎีกา สั่งจับ “ทักษิณ” หนีคดี (เดลินิวส์ ๒๗ ส.ค.๕๘)

๒. อีก ๑ อาชีพของประเทศมหาอำนาจทั้งหลาย ท่วงปูดินขายมิสไซล์ให้อิหร่าน (ไทยโพสต์ เม.ย.๕๘)

๓. ที่หนักกว่าคือพระไทย! เจ้าแขวงบางแวกเข้มพระต่างดาว เหตุสงฆ์ ๘ ปท. ดอด อาศัยวัดตะล่อม ๘๐๐ รูป เรี่ยไรเงินกลับบ้าน ฝากบข. กว่าพันบาท/วัน (มติชน ๑๕ เม.ย.๕๘)

๔. คิดดูเถิด ต่างคนต่างดูคนละครกระทรวง จะแยขนาดไหน นายกมอบ ‘สมคิด’ ดู ๗ กระทรวง คุณเบ็ดเสร็จ บูรณาการงาน ‘ศก. - ต่างประเทศ’ (มติชน ๒๖ ส.ค.๕๘)

๕. เรื่องของคนถืออาวุธไม่กี่คน ที่กระทบคนนับล้าน มิวนิคเต็มกลืน ผู้อพยพล้นเมือง (ไทยโพสต์ ๔ ก.ย.๕๘)

๖. ได้เวลาใส่ใจ เด็ก-สตรี-คนชรา-คนพิการ ก) เอไอเอสสร้างอาชีพให้ผู้พิการ เปิดศูนย์ปฏิบัติการที่ จ.เชียงใหม่ (ไทยโพสต์ ๒๖-๒๗ ส.ค.๕๘) ข) บริษัทเอกชนชั้นนำกว่า ๒๐ แห่งฯ ประกาศเจตนารมณ์ “คนพิการต้องมีงานทำ”....ผู้บริหารน้ำตาลมิตรผล ประกาศจะจ้างคนพิการเพิ่มขึ้น (ไทยโพสต์ ๓-๔ เม.ย.๕๘)

๗. เริ่มรู้ทัน ข้อสอบ‘ปรนัย’ทำลายคุณภาพการศึกษา นำร่องข้อสอบอัตนัยโอเน็ต ป. ๖ ประเดิมวิชาภาษาไทย ๒๐ % เริ่มปี ๕๙ (มติชน ๘ ก.ย.๕๘)

๘. ภัยไฮเทคจิตอ่อนเลี้ยง ‘ไลน์-เฟซบุ๊ก’ แพทย์ชี้เสี่ยงฆ่าตัวตายสูง (มติชน ๑๑ ก.ย.๕๘)

๙. อีก ๑ แนวทางของการสร้างบารมีให้ธุรกิจตัวเอง ภาพ-น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร อดีตนายกฯ พร้อมบุตร นายทักษิณ นั่งร่วมโต๊ะในงาน แสดงความยินดีกับบัณฑิตมุลนิธิไทยคมซึ่งสำเร็จการศึกษาจากโครงการทุนการศึกษามุลนิธิไทยคม ม.ชินวัตร ๕๐ ทุน ๕๐ ล้านบาท (ไทยโพสต์ ๑๔ ก.ย.๕๘)

๑๐. รู้จักสถานที่ที่ใครแล้วหรือยัง? โจ้ เมืองปากน้ำ เลือดร้อน รุมกระทืบวัยรุ่นคาผับดัง (เดลินิวส์ ๑๕ ก.ย.๕๘)

๑๑. หลักประกันยามชราของเอกชนที่ไม่มีบำนาญ บำนาญ คนไทยแห่ออมเงิน ‘กอช.’ คึกคัก วันเดียว ยอดทะลุกว่า ๑.๕ แสนราย (มติชน ๒๒ ส.ค.๕๘)

๑๒. นี่แหละธุรกิจบันเทิง ‘แกรมมี่’ ครึ่งปีกำไร ๒๖๒ ล้าน โตขึ้น ๑๑๕% (ไทยโพสต์ ๒ ส.ค.๕๘)

๑๓. เป็นความหวังดีเพื่อคนตี๋จะได้มาช้าลง! ไทยเบฟฯ รุกตลาด ‘เออีซี’ ปรับสูตรเบียร์ ช้างลดดีกรี (ไทยโพสต์ ๒ ส.ค.๕๘)

๑๔. ใครทำให้กฎแห่งกรรมล่าช้า-ไม่ คักดีลิตี? ‘เอ-ชนมส์สวัสดิ์’ นอนคุกทันที โดนปีครึ่ง ศาลฎีกาล้างคดีเลือก สท. ปากน้ำ ลู๊ ๑๖ ปี (มติชน ๕ ส.ค. ๕๘)

๑๕. การศึกษาวันนี้ เขาเน้น อาชีวะกันแล้วละลุง! ชูโจทย์ ปฏิรูป การศึกษาสู่โลกมีงานทำ (เดลินิวส์ ๙ ก.ค.๕๘)

๑๖. โรคระบาดยุคใหม่ โรคคนรุ่นใหม่ ‘โนโมไฟเบีย’ ขาดมือถือไม่ได้ ‘จะ’ เป็นจะตาย’ (มติชน ๓๑ ส.ค.๕๘)

๑๗. ต้องติดตามผลให้ใกล้ขีด กระทรวงศึกษา คิดเก่งมานานแล้ว ‘ดาวพงษ์’ แจงลดเวลาเรียน รร.เพิ่มกิจกรรมเสริมให้ นร. (มติชน ๒๙ ก.ค.๕๘)

๑๘. เล่นการเมืองต้องฉลาด รัสเซียเพื่อนกับเรา ‘ประยุทธ์เมดเวเดฟ’ ขึ้นมีน ‘มิตรยั่งยืน’ ลงนาม MOU ๑๐ ฉบับ (ไทยโพสต์ ๙ เม.ย.๕๘)

๑๙. ความตื่นตัวของบริษัทธุรกิจ สำเร็จหรือไม่ อยู่ที่ความตั้งใจ! แนวรุกคืนผืนป่านาน ดึงบริษัท รับซื้อข้าวโพดรวมพันฟู (เดลินิวส์ ๓๐ ส.ค.๕๘)

๒๐. สู้กันด้วยสัญลักษณ์ โสมแดงปรับเวลาช้ากว่าเดิม ๓๐ นาที เลิกใช้ตามญี่ปุ่น (ไทยโพสต์ ๘ ส.ค.๕๘)

๒๑. เริ่มอีกแล้ว รายการต้มยำ เด็ก! เริ่มแล้วประกวดมิสทีนไทย-แลนด์ (เดลินิวส์ ๒ ก.ย.๕๘)

๒๒. คนจนเป็นหนี้เพิ่ม-รัฐบาลได้ตัวเลข เศรษฐกิจสวयงาม ! อัด ๔ หมื่นล้าน ‘กองทุน หมู่บ้าน’ ให้กู้ไร่ดอก อุ่มคนจนเพิ่มใช้จ่าย ชง ครม. ๑ กันยายน (มติชน ๒๗ ส.ค.๕๘) **📌**

ไม้ใกล้ฝั่ง...

เพื่อนร่วมรุ่นหกคนที่เพิ่งเกษียณจากการทำงานราชการในเขตอำเภอเดียวกัน เทียวไปมาหาสู่กันและนัดพบปะดื่มกินเป็นประจำ วันนี้ก็เช่นเคย ที่บ้านริมทุ่งนา ทั้งหกคนล้อมวงบนแคร่ไม้ไต้ต้นกำมปูใหญ่แผ่ร่มเงา นั่งคุยเฮฮาดื่มกินกันไปเรื่อย ๆ เรื่องคักดีศรีอำนามาเวลาที่เคยมีกลายเป็นอดีตไป เหลือแต่ความแสบเหี้ยมย่นของผิวหนังที่เป็นไปตามวัยเท่านั้นที่คงอยู่

เหล่าขวิดใหญ่รินราดลงบนแก้วน้ำแข็ง ก่อนจะถูกยกขึ้นมาชนกันอันแสดงถึงความสัมพันธ์ในวงเหล้า แทนหมมุดิบ ๆ ถูกแกะออกมาวางบนจานเป็นกับแกล้ม

กินรองท้อง เพราะกับแกล้มจริงยังมาไม่ถึง

เครื่องเสียงคาราโอเกะชุดเล็กตั้งอยู่ใกล้ ๆ เพื่อความสนุกสนานเท็งเร็นยิ่งซึ้งกินเหล้าคล้าเสียงเพลงที่ร้องสด ๆ ตามใจแบบนี้จะมีสุขอื่นใดมาเทียบเท่าได้

นักจัดรายการวิทยุชุมชนคนหนึ่งได้พูดถึงผล ๕ ประการจากการกินเหล้าว่า หนึ่ง จะเป็นนักปราชญ์พูดได้ทั้งวัน สอง จะเป็นเศรษฐีจับจ่ายเงินออกไปไม่อั้น สาม จะเป็นศิลปินร้องรำทำเพลงไปกันได้หมด สี่ จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่จะไม่คิดกลัวใคร ๆ ทำชกต่อยไปได้หมด และห้า จะไปมาเป็นแบบเทวดาจะกลับมาถึง

บ้านเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ตัว ก็เป็นเรื่องที่ยกมาพูดกันซ้ำ ๆ แต่ถ้าฟังดี ๆ คุณมีนิสัยเสียดลีเล็ก ๆ

วัยรุ่นสองคนซึ่งเป็นลูกหลานของคนในวงเหล้าซีมอเตอร์ไซค์เข้ามาจอดใกล้วงเหล้า เปิดปากถุกบ๊วยที่นำมาแล้วเทออก สุนัขชนสีดำตัวใหญ่ที่ชื่อมาหล่นกองอยู่กับพื้น ขาทั้งสี่ถูมัดโยงกันเอาไว้ มันเบิกตาโพล่งส่งเสียงร้องเอ็ง ๆ ไม่ขาดระยะพร้อมทั้งละลนละลานดินกระเสือกกระสนถ่ายเรียวดด้วยความหวาดกลัวอย่างที่สุด

วัยรุ่นอีกคนหนึ่งถือท่อนไม้ขนาดพอเหมาะ เดินเข้ามาใกล้ได้จังหวะแล้วชด์ฝัวะที่หัวสุนัขสุดแรง เสียงร้องเอ็งขาดหายไป เหลือแต่อาการเกร็งแล้วชักกระตุกเท่านั้น

วัยรุ่นอีกคนคว้ามิดพรัมาปาดลงไปใต้ลำคอ เลือดแดงฉานไหลทะลัก แล้วมันก็ตายสนิท ถูกโยนเข้าไปในกองไฟที่สุ่มไว้รอท่า ลักพักก็ลากซากไหม้เกรียมนั้นออกมาล้างแล้วชำแหละทยอยเอาไปปิ้งแกลัมเหล้า *ชีวิตสุนัข ๑ ตัว สนุกกันทั้งวัน...*

นาน ๆ ที่ชาวบ้านถึงจะได้ดูหนังที่ตีมีสาระกันบ้าง ช่วงนี้มีหนังเรื่องพระพุทเจ้ามาให้ชม เป็นหนังดีอีกเรื่องหนึ่งที่ควรจะได้ชมกันอย่างยิ่ง หนังเรื่องนี้มีส่วนครบพร้อมหลายอย่าง เช่น มีภาพฉากศิลป์สวยงามประกอบตลอดเรื่อง การแต่งกายของตัวแสดงที่จะเน้นเป็นเอกลักษณ์ตามแนวคิดของชาวอินเดีย จึงเป็นภาพสวยงามน่าดูชม ทั้งบทบาทนักแสดงที่เล่นเก่งตีบทแตก ไม่ว่าจะบทรักบทรังบทรโกลบทโกรธ ดึงความรู้สึกร่วมของผู้ชมออกมาเป็นรสเป็นชาติเกิดความรักชอบซังไปกับนักแสดงด้วย

หนังเรื่องนี้มีคุณค่าอันยอดเยี่ยมต่อชีวิตจิตใจของผู้คนที่ได้ฟังพระธรรมที่

ถูกตรงอย่างแท้จริง หลายคนก็คงจะเข้าใจเรื่องพระพุทเจ้าไม่โกนคิ้ว เพราะคิ้วนั้นจะไม่งอกยาวเกินงามเหมือนกับเส้นผมหรือหนวดเครา

ลิ่งน่าสะอูดใจมากเมื่อดูถึงตอนที่พระพุทเจ้าตรัสว่า อีกสามเดือนท่านจะดับขันธปรินิพพาน คุณภาพพระอานนท์ร้องไห้อย่างสุดกลั้น เพราะสำนึกู้ตัวว่ายังไม่บรรลธรรมชั้นอรหัตต์ พระพุทเจ้าก็จะดับขันธไปเสียก่อนแล้ว

เมื่อดูละครดูหนังก็กลับมาย้อนนึกถึงตัวเองบ้าง ก็ได้แง่คิดว่า คนที่สูงวัยอายุห้าสิบหกสิบปีแล้ว ก็น่าจะเกิดสำนึกบ้าง น่าจะร้องไห้เสียดายเสียใจเหมือนพระอานนท์ เพราะความตายกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ แต่ก็เลสตัณหามีมากมายพอกพูนตั้งภูเขาใหญ่ยังไม่ทันได้ลดละอะไรกันสักนิดสักน้อยเลย มีแต่จะสร้างวิบากบาปกรรมเข้ามาเพิ่มอยู่เสมอ ๆ

แล้วหากว่าชีวิตมาตายลงไป ก็จะตกต่ำไปตามแรงกรรมนั้น ๆ คราบร่างสัตว์เดรัจฉานอสุรกายก็จะรออยู่ตรงหน้าแล้วก็จะเกิดมาวนเวียนชาติแล้วชาติเล่า มีความทุกข์ทรมานไม่จบสิ้น

หลายคนเมื่ออยู่มาถึงวัยหกสิบปีแล้ว น่าจะเกิดสำนึกกริ่งเกรงว่าจะฝึกฝนตนไม่ทันกับความตายที่เข้ามาใกล้ทุกขณะ เพราะหากว่าจิตวิญญาณยังไม่ได้พัฒนาจนเข้าเขตโสดาปัตติมรรคโสดาปัตติผล ซึ่งเป็นขีดเขตหลักประกันความมั่นคงปลอดภัยในการเดินทางไกลแห่งวัฏสงสารก็เท่ากับว่าคราบร่างเดรัจฉานและสัตว์อสุรกายกำลังรอท่าเราอยู่เมื่อลมหายใจหยุดลง...

แล้วเกิดเป็นสัตว์ต่าง ๆ นั้น ชีวิตจะทุกข์เดือดร้อนทรมานหวาดผวาต่อการถูกฆ่าถูกทำร้ายลักพานใด ?! **๒**

●●
วัยหกสิบปีแล้ว
น่าจะเกิดสำนึก
กริ่งเกรงว่า
จะฝึกฝนตน
ไม่ทันกับ
ความตาย
ที่เข้ามาใกล้
ทุกขณะ
●●

● **ฮอร์โมน aldosterone** ช่วยในการทำงานของ 'ไต' ในการดูดกลับโซเดียมคลอไรด์ (NaCl) ภายในท่อไต ถ้าขาด aldosterone จะทำให้ร่างกายสูญเสียน้ำและโซเดียมไปพร้อมกับปัสสาวะส่งผลให้เลือดในร่างกายลดลง จนอาจทำให้ผู้ป่วยตาย เพราะความดันเลือดต่ำ

(ตอนที่ ๑๕)

-โรคมะเร็งตับอ่อน

เป็นมะเร็งที่มีความรุนแรงมากชนิดหนึ่ง แต่ไม่ค่อยพบบ่อยนัก พบในผู้ใหญ่ เพศชายมากกว่า เพศหญิง

ปัจจัยเสี่ยง ได้แก่ ผู้ที่สูบบุหรี่จัด ผู้ที่มีประวัติบุคคลในครอบครัว ป่วยเป็นโรคมะเร็งตับอ่อนและผู้ป่วยที่เป็นเบาหวานมีความเสี่ยงสูงกว่าคนทั่วไป อาการของโรคมะเร็งตับอ่อน เมื่อเริ่มเป็นมักไม่มีอาการ ต่อเมื่อก้อนมะเร็งโตมากขึ้นจะไปกดทับ 'ทางเดินน้ำดี' ทำให้มีตัวเหลือง ตาเหลือง หรือ ปวดหลัง ได้ ซึ่งมักเป็นอาการที่พบได้ในโรคต่างๆไป ไม่ใช่อาการเฉพาะของมะเร็งตับอ่อน ถ้าโรครุนแรงมากขึ้น อาจมีอาการแน่นท้องจากมีน้ำในท้อง เบื่ออาหาร ผอมลง

หรือมีอาการจากการที่โรคแพร่ไปยังอวัยวะอื่นๆ เช่น อาการปวดกระดูก จากการมีโรคแพร่ไปที่กระดูก เป็นต้น

จึงมีชีวิตจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปกติจำเป็นต้องมีการทำงานที่สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม ของระบบต่าง ๆ

การควบคุมดังกล่าวจัดแบ่งได้ ๒ ระบบ คือ ระบบประสาท (nervous system)

ระบบต่อมไร้ท่อ (endocrine system)

การทำงานของประสานงานอย่างใกล้ชิดของระบบทั้งสองเรียกว่า **ระบบประสานงาน (coordination)**

การทำงานของระบบกล้ามเนื้อ การรับรู้

การตอบสนองสิ่งเร้าต่างๆ เป็นหน้าที่ของ ‘ระบบประสาท’

ส่วนการควบคุมลักษณะที่เปลี่ยนแปลงของร่างกายแบบค่อยเป็นค่อยไปของวัยหนุ่มสาว การควบคุมปริมาณสารบางอย่างในร่างกาย เป็นหน้าที่ของ ‘ระบบต่อมไร้ท่อ’ ที่สร้างสารเคมี ซึ่งเรียกว่า ‘ฮอร์โมน’ ไปควบคุมการทำงานของ อวัยวะเป้าหมาย (target organ)

● ต่อมในร่างกายคน

ต่อม (gland) หมายถึง กลุ่มเซลล์หรือกลุ่มของเนื้อเยื่อที่เปลี่ยนแปลงรูปร่างเพื่อผลิตสารเคมีให้กับร่างกาย สารที่ผลิตออกมาอาจขับออกมาเพื่อใช้ในการดำรงชีวิต เรียกการขับสารดังกล่าวว่า secretion และสารบางอย่างถูกขับออกมาเพื่อเป็นของเสียที่ต้องกำจัดทิ้ง เรียกการขับสารดังกล่าวนี้ว่า excretion

ประเภทต่อมในร่างกายคน

- ๑) ต่อมมีท่อ (exocrine gland) เป็นต่อมที่ผลิตสารออกมาแล้ว มีท่อลำเลียงออกมาภายนอกได้ เช่น ต่อมเหงื่อ ต่อมน้ำตา ต่อมน้ำลาย
- ๒) ต่อมไร้ท่อ (endocrine gland) เป็นต่อมที่ผลิตสารออกมาแล้วไม่มีท่อลำเลียงออกมาภายนอก ต้องอาศัยการลำเลียงไปกับน้ำเลือดในสัตว์ที่ไม่มีเลือดก็จะแพร่ผ่านไปตามเนื้อเยื่อ สารที่สร้างขึ้น เรียกว่า ฮอร์โมน ซึ่งมีผลต่อเนื้อเยื่อหรืออวัยวะเฉพาะอย่าง เรียกอวัยวะที่ ‘ฮอร์โมน’ ไปมีผลว่า “อวัยวะเป้าหมาย”

การสังเกตว่าต่อมใดมีท่อหรือไม่ จะสังเกตได้จากลักษณะต่อไปนี้

๑. ไม่มีท่อลำเลียงสารที่ผลิตได้ ออกภายนอกต่อม
๒. มีเส้นเลือดจำนวนมาก เพื่อทำหน้าที่ลำเลียงสารที่ต่อมผลิตได้ไปยังอวัยวะที่เกี่ยวข้อง

๓. cell ที่เป็นองค์ประกอบของต่อมรูปร่างพิเศษ สังเกตได้ว่า แตกต่างจากเซลล์อื่นๆ
๔. สารที่ผลิตได้จะมีลักษณะเฉพาะ ไม่สามารถถูกสร้างได้จากต่อมอื่น
๕. สารที่ผลิตได้มีผลต่อเนื้อเยื่อและอวัยวะของตนเอง ในลักษณะจำเพาะ

การจำแนกต่อมไร้ท่อ ตามความสำคัญต่อชีวิต

- ๑) Essential endocrine gland เป็นต่อมไร้ท่อที่จำเป็นมาก ถ้าหากขาดต่อมต่อไปนี้แล้ว จะทำให้เสียชีวิตได้ทันที
  - ๑.๑ ต่อมพาราไทรอยด์ (parathyroid)
  - ๑.๒ ต่อมหมวกไตชั้นนอก (adrenal cortex)
  - ๑.๓ ต่อมไอส์เลตของตับอ่อน (islets of Langerhans)
- ๒) Non-Essential endocrine gland เป็นต่อมที่ไม่จำเป็นหรือจำเป็นน้อยมากต่อร่างกาย ถ้าหากขาดต่อมต่อไปนี้แล้วไม่ทำให้ถึงตาย
  - ๒.๑ ต่อมใต้สมอง (pituitary)
  - ๒.๒ ต่อมไทรอยด์ (thyroid)
  - ๒.๓ ต่อมหมวกไตชั้นใน (adrenal medulla)
  - ๒.๔ ต่อมไพเนียล (pineal)
  - ๒.๕ ต่อมไทมัส (thymus)
  - ๒.๖ ต่อมเพศ (gonads)

ประเภทของสารในฮอร์โมน

ใน ‘ฮอร์โมน’ มีสารอยู่หลายประเภท แต่ส่วนใหญ่จะเป็น สารประเภท ดังต่อไปนี้

๑. สารประเภทโปรตีนและพอลิเพปไทด์
๒. สารประเภทสเตอรอยด์
๓. สารประเภทอนุพันธ์ของกรดอะมิโน
๔. สารประเภทอนุพันธ์ของกรดไขมัน

จุดกำเนิดของต่อมไร้ท่อ

ต่อมไร้ท่อ (endocrine gland) เป็นต่อมที่ทำหน้าที่ในการลำเลียงฮอร์โมน และปล่อย

สู่กระแสเลือด 'เส้นเลือด'ที่นำเลือดออกจาก
ต่อมไร้ท่อ จึงมีความสำคัญมาก เพราะเป็นตัวนำ
ฮอร์โมนออกจากต่อม

ต่อมไร้ท่อ มีการเปลี่ยนแปลงมาจาก เนื้อเยื่อ
ทั้ง ๓ ชั้น คือ **เอกโทเดิร์ม(ectoderm)**
มีโซเดิร์ม(mesoderm)
เอนโดเดิร์ม(endoderm)

ฮอร์โมนจากต่อมไร้ท่อ และ อวัยวะที่สำคัญ

ระบบต่อมไร้ท่อ เป็นระบบที่สำคัญระบบ
หนึ่งของร่างกาย ทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะภายใน
ร่างกายให้ทำงานประสานกัน โดยอาศัยสารเคมี
ที่เรียกว่า **ฮอร์โมน** ซึ่งฮอร์โมน จะถูกขนส่งไป
สู่อวัยวะทั่วร่างกาย แต่จะออกฤทธิ์ หรือมีผล
ต่ออวัยวะ และ เซลล์ บางตัวเท่านั้น

ต่อมไร้ท่อในมนุษย์ มีทั้งหมด ๙ ต่อม ดังนี้

- ๑) ต่อมใต้สมอง **ผลิตฮอร์โมนที่สำคัญ** เช่น
  ๑. Growth Hormone เป็นฮอร์โมน
ควบคุมการเจริญเติบโตของร่างกาย
โดยเฉพาะ กระดูก และกล้ามเนื้อ
  ๒. Thyroid Stimulating Hormone
เป็นฮอร์โมนกระตุ้นต่อมไทรอยด์ให้สร้าง
ไทร็อกซินเพิ่มขึ้น
  ๓. Gonadotrophic Hormone เป็นฮอร์โมน
กระตุ้นการสร้างเซลล์สืบพันธุ์
  ๔. Antidiuretic Hormone เป็นฮอร์โมน
ช่วยในการดูดน้ำกลับของท่อไตเพื่อรักษา
ระดับน้ำของร่างกาย
  ๕. Melatonin เป็นฮอร์โมน กระตุ้นให้เซลล์
เมดลีย์ สร้างเมดลีย์ของเลือดเพิ่มมากขึ้น

๒) ต่อมไทรอยด์ **ผลิตฮอร์โมนที่สำคัญ** คือ
ไทร็อกซิน โดยใช้ไอโอดีนเป็นวัตถุดิบในการสร้าง
ฮอร์โมน

ฮอร์โมนไทร็อกซิน มีหน้าที่สำคัญ ดังนี้

๑. ช่วยในการเจริญเติบโตของกระดูก สมอง
และระบบประสาท
๒. ช่วยในการเปลี่ยนแปลงรูปร่างเมื่อเป็นผู้ใหญ่
๓. ช่วยควบคุมอัตรา เมตาบอลิซึม(การเผา
ผลาญอาหารในร่างกาย)

๓) ต่อมพาราไทรอยด์ **ผลิตฮอร์โมนที่สำคัญ**
ชื่อพาราธอร์โมน

ทำหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมเมตาบอลิซึม
ของแคลเซียม และฟอสฟอรัสในร่างกาย

การสร้างกระดูก และควบคุมบทบาทของ
วิตามินดีในร่างกาย โดยวิตามินดี จะรวมกับ
ฮอร์โมนพาราธอร์โมน ในการสลายแคลเซียม
ออกจากกระดูก เพื่อรักษาระดับปกติของ
แคลเซียมในพลาสมา

๔) ตับอ่อน ส่วนที่เป็นต่อมไร้ท่อ
จะผลิตฮอร์โมนที่สำคัญ ดังนี้

๑. อินซูลิน เป็นฮอร์โมนที่ทำให้ระดับน้ำตาลใน
เลือดต่ำลง โดยช่วยให้กลูโคสผ่านเข้าเซลล์ และ
เปลี่ยนส่วนหนึ่งเป็นไกลโคเจนเก็บไว้ที่ 'ตับ'
ทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดอยู่ในระดับปกติ
๒. กลูคาگون เป็นฮอร์โมนที่ทำงานตรงข้ามกับ
อินซูลิน คือ ทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดสูงขึ้น

๕) ต่อมหมวกไต เป็นก้อนสีเหลืองๆ อยู่เหนือ
'ไต' ข้างละ ๑ ต่อม ประกอบด้วยเนื้อเยื่อ ๒ ชั้น
ทำการควบคุมฮอร์โมนของ ACTH จากต่อม
ใต้สมองตอนหน้า

แบ่ง 'ฮอร์โมน' ออกเป็น ๓ กลุ่ม ที่สำคัญ คือ

๑. Glucocorticoid hormone ทำหน้าที่
ควบคุมเมแทบอลิซึมของ 'คาร์โบไฮเดรต' โดย
เปลี่ยนไกลโคเจนใน 'ตับ' และ 'กล้ามเนื้อ' ให้เป็น
กลูโคส ในวงการแพทย์ใช้เป็นยาลดการอักเสบ
และรักษาโรคภูมิแพ้ ถ้ามีฮอร์โมนนี้มากเกินไป
จะทำให้ อ้วน อ่อนแอ หน้ากลมคล้ายดวงจันทร์

หน้าท้องลาย น้ำตาลในเลือดสูง

๒. Mineralocorticoid hormone ทำหน้าที่ควบคุมสมดุลของน้ำและเกลือแร่

ฮอร์โมนสำคัญกลุ่มนี้ คือ aldosterone ช่วยในการทำงานของ‘ไต’ ในการดูดกลับโซเดียม-คลอไรด์(NaCl)ภายในท่อไต ถ้าขาด aldosterone จะทำให้ร่างกาย สูญเสียน้ำและโซเดียมไปพร้อมกับปัสสาวะ ส่งผลให้เลือดในร่างกายลดลงจนอาจทำให้ผู้ป่วยตาย เพราะความดันเลือดต่ำ

๓. Sex hormone ฮอร์โมนเพศ ช่วยควบคุมลักษณะทางเพศที่สมบูรณ์ ทั้งชาย และหญิง

๔. อะดรีนัลเมดัลลา (adrenal medulla) เป็นเนื้อชั้นในของต่อมหมวกไต อยู่ภายใต้การควบคุมของ sympathetic ถูกกระตุ้นในขณะที่ตกใจ เครียด กลัว โกรธ

เนื้อเยื่อชั้นนี้ ทำหน้าที่สร้างฮอร์โมน ๒ ชนิดคือ

๔.๑ Adrenalin hormone หรือ Epinephrine hormone กระตุ้นให้หัวใจบีบตัวแรง เส้นเลือดขยายตัว เปลี่ยน glycogen ใน‘ตับ’ให้เป็นกลูโคสใน‘เลือด’ ซึ่งเป็นฮอร์โมนจากต่อมหมวกไต

๔.๒ Noradrenalin hormone หรือ Norepinephrine hormone กระตุ้นให้เส้นเลือดมีการบีบตัว ผลอื่นคล้ายๆadrenalin แต่มีฤทธิ์น้อยกว่า

๖) ต่อมเพศ ในเพศชาย คือ อัณฑะ

ในเพศหญิง คือ รังไข่

มีหน้าที่สร้างเซลล์สืบพันธุ์ และสร้างฮอร์โมน ดังนี้

๑. ฮอร์โมนเพศชาย คือ เทสโทสเตอโรน ซึ่งทำหน้าที่หลายอย่าง เช่น ควบคุมการเจริญเติบโตของอวัยวะสืบพันธุ์ ควบคุมการหลั่งฮอร์โมนของเพศชาย

๒. ฮอร์โมนเพศหญิง คือ เอสโตรเจน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตของอวัยวะสืบพันธุ์ และลักษณะต่างๆของความเป็นเพศหญิง ส่วนฮอร์โมนโปรเจสเทอโรน จะทำหน้าที่ระงับไม่ให้ไข่สุกระหว่างตั้งครรภ์ เพื่อป้องกันไม่ให้มีประจำเดือนระหว่างตั้งครรภ์

๗) ฮอโมนจากรก หลังจากตั้งไข่ประมาณ๑๐วัน เซลล์ของรก จะเริ่มหลั่งฮอโมน ชนิดหนึ่งออกมา ซึ่งจะพบในเลือด และในปัสสาวะ ของผู้หญิงที่มีการตั้งครรภ์ ดังนั้นจึงใช้เป็นตัวทดสอบการตั้งครรภ์ของผู้หญิงได้

๘) ต่อมเหนือสมอง

๑. ฮอโมนประสาท (RH,IH) กระตุ้นและยับยั้งการหลั่งฮอโมนของต่อมใต้สมองส่วนหน้า กับ ส่วนกลาง

๒. Oxytocin กระตุ้นกล้ามเนื้อมดลูกให้หดตัวเพื่อช่วยคลอด และการคลอด และให้ตัวอสุจิเคลื่อนภายในมดลูก กระตุ้นการหดตัวของเซลล์กล้ามเนื้อ รอบๆต่อมน้ำนม เพื่อหลั่งน้ำนม

๓. ADH (Antidiuretic Hormone) หรือ Vasopressin กระตุ้นให้เส้นเลือดแดงเล็กๆหดตัว ทำให้ความดันโลหิตสูงขึ้น กระตุ้นให้ท่อของหน่วยไตส่วนท้ายและส่วนรวมมีการดูดน้ำกลับคืน ถ้าร่างกายขาด ADH จะปัสสาวะมาก ทำให้เกิดโรคเบาฉืด (Diabetes inspidus : DS)

๙) ฮอโมนจากไอส์เลตออฟแลงเกอร์ฮานส์

๑. Glucagon สร้างจากแอลฟาเซลล์ เป็นเซลล์ขนาดใหญ่อยู่ภายนอก ทำหน้าที่เปลี่ยน glycogen ใน‘ตับ’ และ‘กล้ามเนื้อ’ให้เป็น glucose ใน‘เลือด’

๒. Insulin สร้างจากเบตาเซลล์ เป็นเซลล์ขนาดเล็กอยู่ภายใน ทำหน้าที่เปลี่ยน glucoseใน‘เลือด’ให้เป็น glycogen ใน‘ตับ’ ถ้าขาด insulin จะทำให้เกิดโรคเบาหวาน (diabetes mellitus)

๑๐) ต่อมไทมัส สร้างฮอโมน‘ไทโมซิน’ ไปยังอวัยวะเป้าหมาย คือ เนื้อเยื่อของต่อมไทมัส ไปกระตุ้นการสร้าง T-lymphocyte ของต่อมไทมัส ให้เจริญเต็มที่ ตั้งแต่ทารกยังอยู่ในครรภ์มารดา จะเสื่อมสภาพ และฝ่อไปเรื่อยๆ ตามอายุ ตั้งแต่เข้าสู่วัยรุ่น(สร้างเม็ดเลือดขาว แอนติบอดี)

๒) ต่อฉบับหน้า

การพิจารณาพิพากษาของศาลต่าง ๆ นั้น มีการกำหนดจำนวนผู้พิจารณาพิพากษาคดีไว้แตกต่างกัน ตามจำนวนความสำคัญและประเภทของคดี

องค์คณะ

ในการพิจารณาพิพากษาคดีนั้น ไม่ใช่ผู้พิพากษาจะพิจารณาพิพากษาคดีได้ตามใจชอบของตนเอง คดีในแต่ละประเภทแต่ละศาลก็มีองค์คณะผู้พิจารณาพิพากษาคดีแตกต่างกันออกไป ในศาลชั้นต้นนั้น การพิจารณาคดีในศาลแขวงต่างจากศาลจังหวัด กล่าวคือ คดีแพ่งที่ราคาทรัพย์สินที่พิพาทหรือจำนวนเงินที่ฟ้องไม่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท คดีอาญาที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างสูงไว้ให้จำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับไม่เกิน ๖๐,๐๐๐ บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้พิพากษาคนเดียวมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้ แต่ถ้าจะลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๖ เดือน หรือปรับเกิน ๑๐,๐๐๐ บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งโทษจำคุกหรือปรับอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างเกินอัตราที่กำหนดแล้วต้องใช้ผู้พิพากษาอย่างน้อย ๒ คน โดยต้องนำสำนวนไปปรึกษาผู้พิพากษาหัวหน้าศาล อธิบดีผู้พิพากษภาคหรืออธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ที่คดีนั้น ๆ อยู่ในอำนาจแล้วแต่กรณี เมื่อมีการตรวจสำนวนแล้วเห็นด้วยที่จะลงโทษเกิน ๖ เดือน หรือปรับเกิน ๑๐,๐๐๐ บาทผู้พิพากษาหัวหน้าศาล อธิบดีผู้พิพากษภาคหรืออธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นนั้น ๆ ก็จะลงชื่อร่วมด้วยจึงจะพิพากษาได้ ถ้าไม่เห็นด้วยและไม่ลงชื่อก็พิพากษาเกิน ๖ เดือน หรือปรับเกิน ๑๐,๐๐๐ บาทไม่ได้

ในจังหวัดที่ไม่มีศาลแขวงคดีประเภทนี้แม้พิจารณาพิพากษาที่ศาลจังหวัดก็ใช้องค์คณะเพียงคนเดียว แต่คดีอื่น ๆ คือคดีแพ่งที่ทุนทรัพย์เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท หรือคดีอาญา ที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน ๓ ปี

หรือปรับเกิน ๖๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งโทษจำคุกหรือปรับอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างเกินอัตราที่กำหนดแล้วต้องใช้องค์คณะอย่างน้อย ๒ คน คำว่าอย่างน้อย ๒ คน อาจจะเป็น ๓ คน ๔ คนหรือ ๕ คน ก็ได้ ผู้พิพากษาจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้ โดยไม่คำนึงถึงเพศผู้ตัดสินคดี

แต่สำหรับศาลพิเศษและศาลชำนาญพิเศษอื่น ๆ นั้นองค์คณะแตกต่างกันไป สำหรับศาลล้มละลายกลางและศาลภาษีอากรกลางนั้นไม่ว่าทุนทรัพย์จะมากน้อยเพียงใดก็ต้องใช้องค์คณะในการพิจารณาและพิพากษาคดีอย่างน้อย ๒ คน เช่นเดียวกับศาลจังหวัด

คดีในศาลเยาวชนและครอบครัวกลางและศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนั้น องค์คณะต้องแยกระหว่างคดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชนถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดกับคดีครอบครัว สำหรับคดีอาญาที่เด็กและเยาวชนถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดนั้นองค์คณะพิจารณาและตัดสินคดีประกอบด้วยผู้พิพากษาประจำอย่างน้อย ๒ คน แต่ละคนจะเป็นเพศใดก็ได้ และผู้พิพากษาสมทบอีก ๒ คน ซึ่งอย่างน้อยคนหนึ่งต้องเป็นสตรี หรือจะเป็นสตรีทั้งสองคนก็ได้ เห็นว่าผู้พิพากษาประจำเกิน ๒ คนได้ แต่ผู้พิพากษาสมทบเกิน ๒ คน ไม่ได้ เป็นการบัญญัติไว้เป็นจำนวนแน่นอน

สำหรับคดีครอบครัวนั้นต้องมีผู้พิพากษาประจำอย่างน้อย ๒ คน เกินก็ได้แต่ขาดไม่ได้ ถ้าคดีที่ไม่มีผู้เยาว์มีส่วนได้เสีย คู่ความจะขอให้ไม่ต้องมีผู้พิพากษาสมทบร่วมพิจารณาพิพากษาคดีด้วยก็ได้ แต่ถ้าคู่ความไม่

ร้องขอ ต้องมีผู้พิพากษาสมทบ ๒ คน และอย่างน้อย
คนหนึ่งต้องเป็นสตรี จึงจะเป็นองค์คณะพิจารณา
พิพากษาคดีได้

สำหรับคดีแรงงาน ที่ศาลแรงงานกลางและศาล
แรงงานภาคต่าง ๆ นั้น ต้องประกอบด้วยผู้พิพากษา
ประจำที่คนก็ได้ แต่ต้องมีผู้พิพากษาสมทบฝ่าย
นายจ้างและฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละเท่า ๆ กัน ฝ่ายละก็คน
ก็ได้ร่วมเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีด้วย

สำหรับศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า
ระหว่างประเทศกลางนั้น ต้องมีผู้พิพากษาประจำ
อย่างน้อย ๒ คน มากกว่าไม่เป็นไร แต่น้อยกว่าไม่ได้
และมีผู้พิพากษาสมทบอีก ๑ คน มากหรือน้อยกว่านี้
ไม่ได้ มีการกำหนดไว้จำนวนแน่นอน จึงจะเป็น
องค์คณะในการพิจารณาพิพากษาคดี

คดีเกี่ยวกับครอบครัวและมรดกที่คู่ความทุกฝ่าย
เป็นมุสลิม ในจังหวัด ยะลา ปัตตานี นราธิวาส และส
ตูลนอกจากที่กล่าวแล้ว ในศาลเยาวชนของทั้งสี่
จังหวัดดังกล่าว การพิจารณาคดีต้องมีตะโต๊ะยุติธรรม
ร่วมเป็นองค์คณะด้วยอีก ๑ คนเพิ่มจากองค์คณะปกติ
ของคดีครอบครัว ส่วนคดีแพ่งเกี่ยวกับมรดกในศาล
จังหวัดทั้งสี่ดังกล่าวข้างต้นรวมทั้งศาลจังหวัดเบตง ที่
ตั้งอยู่ในจังหวัดยะลา ต้องมีตะโต๊ะยุติธรรมร่วมเป็น
องค์คณะด้วย อีก ๑ คน เพิ่มจากองค์คณะปกติของ
ศาลจังหวัด

ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นเป็นองค์คณะที่จะพิจารณา
คดีในศาลชั้นต้นของศาลยุติธรรม สำหรับในศาลอุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์ภาคต่าง ๆ และศาลฎีกานั้น ต้องมี
ผู้พิพากษาอย่างน้อย ๓ คนเป็นองค์คณะพิจารณา
พิพากษาคดี โดยไม่แยกว่าเป็นคดีแพ่ง คดีอาญา ไม่
จำกัดโทษ ไม่จำกัดทุนทรัพย์ เว้นแต่คดีอาญานักการ
เมืองในศาลฎีกาต้องมีองค์คณะ ๙ คน แต่ในคดี
อาญานักการเมืองนั้น ผู้ที่พิจารณาคดีทุกคนต้องทำคำ
วินิจฉัยส่วนตนก่อนแล้วนำมารวมกันหาเสียงข้างมาก

ในการปรึกษาคดีนั้นให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามี
ความเห็นต่างกันจนหาเสียงข้างมากไม่ได้ ในคดีอาญา
ให้ตัดสินตามความเห็นของฝ่ายที่เห็นเป็นคุณแก่จำเลย
ถ้าคดีแพ่งให้ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลอธิบดีผู้พิพากษาภาค

อธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ประธานศาลอุทธรณ์
ประธานศาลอุทธรณ์ภาค หรือประธานศาลฎีกาแล้ว
แต่ว่าคดีอยู่ในศาลไหนหรือภาคไหน ตรวจสอบแล้ว
ร่วมวินิจฉัยลงชื่อเห็นด้วยกับฝ่ายใดให้ตัดสินไปตามนั้น

นอกจากนี้คดีบางคดีถ้าประธานศาลฎีกา
ประธานศาลอุทธรณ์ ประธานศาลอุทธรณ์ภาคต่าง ๆ
เห็นว่าควรวินิจฉัยโดยมติที่ประชุมใหญ่ คดีเรื่องนั้นก็
จำนำเข้าพิจารณาแล้วโหวตกันในที่ประชุมใหญ่ของ

ศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์ หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี
ผู้พิพากษาที่เป็นองค์คณะนั้นถ้าแพ้โหวตหรือไม่
เห็นด้วยกับคำพิพากษานั้น ๆ ในศาลชั้นต้น ศาล
อุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค สามารถทำความเข้าใจ
แย้งกลัดกลัดไว้ได้ ว่าตามความเห็นของตนเองไม่เห็น
ด้วยเพราะอะไรและที่ถูกตนเองเห็นว่าควรตัดสินอย่างไร

สำหรับศาลทหารนั้น ศาลทหารชั้นต้นต้องมี
ตุลาการทหาร ๓ คน ศาลทหารกลางต้องมีองค์คณะ ๕
คน ศาลทหารสูงสุดต้องมีตุลาการ ๕ คน องค์คณะ
ของศาลทหารจำนวนแน่นอน เกินหรือขาดไม่ได้ ต่าง
กับศาลยุติธรรมบางชั้นศาลใช้คำว่าอย่างน้อย จึงเกิน
จำนวนที่กำหนดไว้ได้

ศาลปกครองนั้น ศาลปกครองชั้นต้นต้องมี
องค์คณะอย่างน้อย ๓ คน ส่วนศาลปกครองสูงสุด มี
องค์คณะอย่างน้อย ๕ คนศาลปกครองก็ใช้คำว่า
อย่างน้อยจึงมีมากกว่าที่กำหนดไว้ได้ แต่น้อยกว่าไม่ได้

ศาลรัฐธรรมนูญมีองค์คณะ ๙ คน คือทั้งหมดที่มี
แต่อาจถูกคัดค้านหรือถอนด้วยเหตุตามกฎหมาย อาจ
เหลือไม่ครบ ๙ คนได้ และแต่ละท่านต้องทำ
คำวินิจฉัยเฉพาะตน หรือคำวินิจฉัยส่วนตนก่อนแล้ว
นำมาโหวตกัน ถือตามเสียงข้างมาก

จะเห็นได้ว่าการพิจารณาพิพากษาของศาล
ต่าง ๆ นั้นมีการกำหนดจำนวนผู้พิจารณาพิพากษาคดี
ไว้แตกต่างกัน ตามจำนวนความสำคัญและประเภท
ของคดี การสร้างผู้พิพากษาศาลทหารนั้นไม่อาจทำกัน
ได้ง่าย ๆ แต่ละองค์กรที่รับผิดชอบก็ต้องพยายามที่จะ
ให้คำพิพากษาของตนเองมีความน่าเชื่อถือของสังคม
แต่เมื่อวินิจฉัยไปแล้วฝ่ายที่เสียหายและแพ้คดีย่อมจะ
ต้องไม่พึงพอใจบ้าง ก็เป็นธรรมดา **ข**

คนนอกคน....เพียงแค่นี้

ก็หวังว่าชาติไทยไม่สูญเปล่า
ต้องพาไทยไปให้พ้นขีดอันตราย
ก่อนจะเริ่มดำริก่อการใหม่
สรรพปัญหาล้วนเกิดจากเหล่าคน
จักสนองจิตคนให้รู้หยุด
เพราะความโลภหลงผิดไม่รังรอ
การเมืองไทยขาดแคลนคนเสียสละ
เทิดทูนชาติศาสน์กษัตริย์สุดสำคัญ
รัฐธรรมนูญก็ฉบับก็รอได้
รัฐบาลพร้อมหน้ากับผู้พิทักษ์
คนนอกคนหากรู้ตัวเป็นปัญหา
เอื้อสังคมน่วมเย็นด้วยเกื้อกูล
เพียงแค่นี้ทำได้ไม่ยากนัก
ถึงต้องโทษหนีทัณฑ์อยู่แดนไกล

ไม่รับเอาร่างรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมาย
จากกลดลลายมือมารพรางวางค่ายกล
ร่างแก้ไขด้วยปัญญาให้เกิดผล
ประโยชน์ตนประโยชน์ใครไม่รู้พอ
วิทายุทธเยี่ยมมิใดหยุดได้หนอ
กระสันขอเป็นเจ้าของป้องผูกพัน
เปี่ยมธรรมะชื่อสัตย์ศีลคงมั่น
ไซ้ผูกพันเทิดบูชาหัวหน้าพรรค
หากจิตใจทวยประชาแจ้งประจักษ์
อนุรักษชาติไทยใช้รัฐธรรมนูญ
แผ่เมตตาเสียสละ-ยอมสาบสูญ
โดยมิต้องเพิ่มพูนสิ่งอื่นใด
ค่าประจักษ์แจ้งจริงล้ำยิ่งใหญ่
แต่ดวงใจผูกพันชาติมั่นคง.

๒

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำชาฤดูร้อน พลัังชีวภาพ
- ★ น้ำชาดับกลิ่น แฉวชีวัน
- ★ กาคน้ำตาล

ผลิตภัณฑ์
น้ำมันกัญชาสกัด

ผลิตโดย กองบุญนิยมฟ้าอภัย
จัดจำหน่ายโดย บริษัท บุญนิยม (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๓๕-๘๕๒๐,
๐๒-๓๓๓-๖๖๗๐

• เพลง “คนเราก็คเท่านี้” นี้ แต่งทำนองเสร็จ ๕ พฤษภาคม ๒๕๓๖ จากคำกลอนของกวี “ท่านจันทร์” แต่งไว้ ๓ บท ท่านใช้นามปากกาว่า “ดินน้ำลมไฟ นาวาบุญนิยม” เมื่อแต่งทำนองเสร็จอาตมาก็เติมเนื้อร้องบทที่ ๔ บทสุดท้ายเพิ่มให้สมบูรณ์เป็นเพลง ๓๒ ห้องครบสามัญนิยม แล้วบันทึกเสียง โดย วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ ขับร้องอัดเสียงเป็นคนแรก และปฏิพล เหมวราพันธ์ arrange เรียบร้อยเมื่อ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ เป็น ๑ เพลงในอัลบั้มชุด “เก็บดอกหญ้ามาฝาก” ออกวางตลาดเมื่อ ธันวาคม ๒๕๓๖ ลีลาของเพลงก็ใช้บรรยากาศธรรมชาติเข้ามาประกอบตามเชิงกวีกันทีเดียว แต่มีเนื้อหาสาระบ่งบอกถึง “ความจริง” หรือสัจธรรมในโลก ซึ่งไม่ว่าสังคมมนุษย์ในยุคไหนๆ ปุถุชนคนเราก็คเท่านี้ เกิดแล้วก็ตายหมุนวนชาติแล้วชาติเล่าอยู่กับ “กินกามเกียรติ” เท่านั้นจริงๆ พากันตกนรกขึ้นสวรรค์ เพราะลภายศสรรเสริญสุข อยู่แค่นี้ อย่างนี้แหละตลอดนานนับ千百ปีกาล มีนิยายชีวิตไปแต่ละชาติๆ เป็น “วิบากชีวิต” ส่งสมลงให้ตนสมรักสมแค้น ต้องลงนรกแต่ขึ้นสวรรค์เทีงกัน ด้วยอวิชชา นิรันดร ยิ่งยุคใกล้ก็ยิ่งย่งหลงหัวปักหัวปำเพราะถุมอมเมาหมกมุ่นกับโลภก็ยี่ที่หนักหนาสาหัสเป็น “อบายมุข” จัดจ้านอย่างสุดๆแล้ว แต่ไม่รู้สู้ก็สู้กันแลย ถ้าไม่ตั้งใจหันมาศึกษาพุทธธรรมให้ตนปฏิบัติจน “จิต” เข้าสู่ “อาริยมุข” อันเป็น “โลกุตระสัจจะ” ก็คงจมอยู่กับอามิสคือ ลภายศสรรเสริญสุข อันเป็นกาม เป็นอัตตา อยู่เท่านั้นจริงๆ คนเราเอ๊ย!!!

“สมณะโพธิรักษ์”
๖ กันยายน ๒๕๕๘

คนเราก็คเท่านี้

• คินเหงาคนเดียวเปลี่ยวใจใดเปรียบ

เย็นเยียบเยียบเงียบสงบสลบไสล

มีจิ้งหรีดกรีดเสียงสำเนียงไพเราะ

แล้วน้อมใจตรงต่อ...โอ้!..มรณา

• คนเอ๋ยคนเราก็คเท่านี้

ไม่เห็นมีสิ่งใดน่าใฝ่หา

กินกามเกียรติเก่งโก้ในโลกา

คือมายาของชีวิตอนิจจัง

• ซึ่งลวดลายลีลาในหล้าโลก

เศร้าโศกสุขสมอารมณ์หวัง

ชั่วครูชั่วคราวมียาวยั้ง

จะจริงจังกับอะไรในชีวิต

• คนเอ๋ยคนเราก็คเท่านี้

ไม่เห็นมีสิ่งควรให้ชวนติด

กินกามเกียรติหากว่าใครแม่ได้คิด

ตนเพียงวางล้างอามิสจิตพ้นแวง.

ดาวนโหลดฟังเพลง “คนเราก็คเท่านี้”

ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com

